

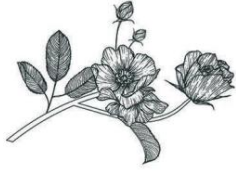

Sabi ng Pusa Ko

Ang Magical Journeys ng BrambleBerry Rose

Ni Amber Archangel

Web | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram |

[@mycattoldme](#)

Sabi ng Pusa Ko

Ang Magical Journeys ng BrambleBerry Rose

Ni Amber Archangel

Ang gawaing ito ay kathang-isip ngunit batay sa mga aktwal na pangyayari at totoong tao sa aking buhay. Lahat sa ang kwentong ito ay nangyari sa akin, bagaman ang ilan sa mga pangyayari ay pinagsama o pinaikli. Ang tula ang aking unang pag-ibig sa pagsusulat, lalo na ang Haiku. Maaari kang makakita ng ilang impluwensya mula sa unang gawaing iyon sa kuwentong ito. Naka-capitalize ako ng mga salita na mahalaga sa akin. Gumamit din ako ng ilang mga bantas dahil gusto ko ang mga ito. Ang mga pangalan ng mga tao ay binago upang maprotektahan ang kanilang privacy, ngunit ang mga pangalan ng mga hayop ay nanatiling tulad ng dati at ngayon.

Copyright © 2019 ni Amber Archangel Lahat ng

mga karapatan sa buong mundo ay nakalaan. Ang aklat na ito o anumang bahagi nito ay hindi maaaring kopyahin o gamitin sa anumang paraan nang walang malinaw na nakasulat na pahintulot ng may-akda maliban sa paggamit ng mga maikling sipi sa isang pagsusuri ng libro.

Sa napakagandang isinulat na kuwentong ito ng kanyang buhay kasama ang mausisa at minamahal na mga miyembro ng pusa ng kanyang pamilya, kabilang ang isa sa partikular, ang BrambleBerry Rose, ikinuwento ng may-akda ang kanyang magagandang alaala at karanasan sa isang taos-puso, nakatuong boses na nag-aanyaya sa mambabasa na maupo at uminom. isang mataas na baso ng iced tea sa front porch kasama niya habang sinasabi niya sa iyo ang lahat ng tungkol sa kanila.

Ang kwento ay kaakit-akit, mula sa simula hanggang sa katapusan. Itinatampok nito nang may pagpapahalaga ang karunungan at pagpapahalaga na ibinabahagi ng kanyang mga minamahal na pusa sa may-akda sa panahon, at kahit pagkatapos, habang-buhay ang isang pusa. Ang may-akda, isang artista at mahilig sa hayop, ay umampon ng higit sa tatlong nawawalang pusa at nag-aalaga sa kanila bilang mga miyembro ng kanyang pamilya sa loob ng mga dekada, ngunit nabuo niya ang pinakamalapit na kaugnayan sa Earth, ang kanyang unang kuting, at BrambleBerry Rose, ang pusa na inilalarawan niya bilang "ang aking kaluluwa, ang aking puso," na kanyang palaging kasamang pusa sa loob ng higit sa labing-apat na taon, at ang relasyon sa may-akda ay ang pangunahing tema ng aklat.

Ang maganda at kapaki-pakinabang na gawaing ito ay sumusunod sa BrambleBerry Rose mula sa kanyang pagliligtas bilang isang itinapon isang araw na kuting hanggang sa maluwalathing pagtanda, sa isang malapit na pamilya na ang buhay ay nakasentro sa mga aktibidad at kapakanan ng mga hayop. Ang ménage ng may-akda ay binubuo ng may-akda, asawa ng may-akda at kasosyo sa buhay, si Christopher, at tatlong nakatatandang "kapatid na lalaki at babae" — ang proteksiyon, all-black na lalaking pusa na Navar Star, ang kaibig-ibig, madaling pakisamahan na lalaking pusa na si Huckleberry Moon, ang tahimik, misteryosong babaeng pusa na si Girl Grey, at, nang maglaon, ang masigla, baby-of-the-family na babaeng pusa na si Hayleigh SkyWalker, ang tanging miyembro ng pamilya na hindi nakakasama ni BrambleBerry Rose.

Ang may-akda ay isang masigasig na tagamasid ng mga personalidad, paboritong aktibidad, at quirks ng mga hayop; ang mga mahilig sa mga hayop sa lahat ng uri ay makakahanap ng karaniwang batayan sa mga paglalarawan na naghahatid ng kanilang panloob at panlabas na kagandahan. Nalaman ng may-akda na siya at si BrambleBerry Rose ay may koneksyon na lumalampas sa iisang buhay — naramdaman niya ang hindi makalupa na pagkakatulad sa pagitan ng Earth at BrambleBerry Rose, halimbawa. Matapos ang pagkamatay ng kanyang pinakamamahal na pusa, na nagbunsod sa may-akda sa matinding kalungkutan at dalamhati, nagulat ang may-akda na makatanggap ng mapagmahal at nakakaaliw na komunikasyong pag-iisip mula sa BrambleBerry Rose. Inilalarawan ng may-akda ang komunikasyong ito, bukod sa iba pang mga palatandaan, bilang mahalaga sa pagharap sa pagkawala ng BrambleBerry Rose at bilang pagpapatibay sa kanyang paniniwala na siya at ang kanyang minamahal na pusa ay muling magsasama sa mundong ito o sa susunod. Umaasa ang may-akda na ang kanyang kuwento ay, sa turn, ay magpapaghinawa at makakatulong sa iba na dumanas ng parehong masakit na pagkalugi.

Ito ay isang nakapagpapasigla at nakaka-inspire na kuwento na magugustuhan ng mga booklover at kaibigan ng mga hayop basahin.

—Repasuhin ng editor sa Simon & Schuster

Mga Review mula sa Iba pang mga	5.
May-akda Salamat sa Pagmamahal ...	6.
Dedikasyon	7.
sa Alaala ng mga	8.
Kabanata	
1. Nakilala Na Kita Dati 2. Possible	9.
kayang Maging Totoo Ito?	31.
3. Pakiusap, Hindi!	34.
4. Well . . . Ang ilang mga tao ay nagdadala ng kanilang mga aso, tama ba?	40.
5. Tingnan mo yang Baby na yan! It Looks Like a Little Bobcat	49.
6. At Wala Pa Siya 7. Oreo,	61.
Panda, and Licorice 8. Ang Iyong	83.
Pusa Mukhang Napakatalino 9. Okay	102.
Ako, Nanay 10. Live	106.
with Love in Your Heart 11. A Large,	111.
Red Predator 12. May	113.
Superpower ang mga Aso 13.	116.
Panalo ang Pag-ibig. Pagkawala Talo.	122.
14. Mystère	124.
15. I Know How to Say I Love You 16. The	127.
End?	129.
17. Ang Kanyang mga	130.
Pangalan 18. Nakakita Ako ng Larawan na Nagkukuwento	131.
19. Isang Bahagyang Listahan ng Mga Mapagkukunan na Nakatulong sa Akin na	133.
Pagalingin Journal ng mga Mensahe mula sa Aking	134.
Minamahal Tungkol sa May-akda	135.

Mga Review ng *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose*

"Hindi ako mahilig sa mga pusa (bagaman ang aking kasaysayan ng ilan sa kanila na 'pagmamay-ari sa akin' ay gumagawa kasinungalingan iyon). Hindi ako partikular na mahilig sa mga tearjerker (bagaman ang magandang kuwentong ito ay mas makatwiran na kwalipikado bilang isang 'espirituwal na anti-tearjerker'). Iba na naman ang mga librong feel-good — at sino ang makakalaban sa isang napakalinaw na perpektong regalo para sa isang taong mahilig sa pusa, na nawalan ng minamahal (dalawang paa o apat na paa), at mayroon lang (o kailangan) ng lakas ng loob na patuloy na huminga at gumawa ng isang hakbang sa isang pagkakataon sa anumang maaaring mangyari sa hinaharap? Ang maganda at mala-tula na pagsulat ni Amber Archangel ay ginawa **ang My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose** bilang isang mini-hiyas, isang karapat-dapat at kagiliw-giliw na karagdagan sa isang kaibigan — o maging sa iyong — listahan ng babasahin."

—Hugo N. Gerstl, internasyonal na pinakamahusay na nagbebenta ng may-akda ng ***Scribe, Assassin, Against All Odds***, at ***The Wrecking Crew***

"Kung minahal mo ang isang hayop - kung ang iyong unang tuta, isang loro na nang-insulto sa iyo, isang daga na umakyat sa iyong buong katawan, o isang kuting na halos nabuhay sa iyong kandungan — pagkatapos ay magugustuhan mo ang kuwento ni Amber Archangel.

Ang mga hayop ay mga bundle ng pag-ibig na talagang nakikipag-usap sa atin at mahal nila tayo hindi kahit ano.

Salamat, Amber Archangel, para sa isang taos-pusong pagbabasa, na simple at malalim sa parehong oras. Nais na tayong lahat ay magkaroon ng pagmamahal tulad ng BrambleBerry Rose!"

—Gerard Rose, may-akda ng ***The War to End, The Boy Captain***, at ***Hamilton at Egberta***

"Marahil ang pinakadakilang mga salita ng karunungan na sinabi ay ang sikat, hindi kilalang gurong iyon, si TuGunn, na nagsabi mula sa kanyang himpapawid, 'Kapag nalaman mo lang ang pag-ibig ng isang hayop na namuhay ka ng isang kasiya-siyang buhay.' Ito ay isang tao na, nang siya ay bumaba sa Earth, dinala ang kanyang mga pamilihan sa isang golf cart na may bumper sticker na may nakasulat na, ***Tao at Pusa***.

Gantimpala para sa Cat. Oo, seryoso siya sa mga pusa. At gayundin si Amber Arkanghel, masayang-masaya. Karamihan sa kanyang buhay ay ginugol sa pag-aaral mula sa isa sa pinakamatalinong species sa planeta. Ibinahagi niya ang kanilang napaliwanagan na mga saloobin at taos-puso sa ***My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose***, isang masarap na kuwento na magpapasaya sa iyong mga araw."

—Tony Seton, award-winning na mamamahayag at may-akda ng ***The Francie LeVillard Mysteries***

Salamat sa Pagmamahal...

Una sa aking puso ay ang lahat ng mga pusa at kuting na nagbahagi sa aking buhay. Mahal na mahal kita at nangangako na hahanapin kita muli.

Hindi ako magiging kung sino ako kung wala ang aking pambihirang asawa. Salamat sa maraming kamangha-manghang taon, sa mga lugar sa mundong ito na aming tinirahan at binisita, at ang mga ngiti at pagmamahal sa daan. Ang iyong pag-ibig ay ang pinakamagandang bahagi ng akin.

Paano ako magpapasalamat sa iyo nang sapat Randy (William) Olague para sa iyong pagmamahal at lubos na pinahalagahan pagtuturo? Ikaw ay aking Matalik na Kaibigan sa loob ng mga dekada; binuksan mo ang aking isip at puso sa karunungan ng Sansinukob at pag-ibig ng Lumikha. Dahil sa iyo, patuloy ang boses ni BrambleBerry Rose.

Taos-pusong pasasalamat sa lahat ng mga taong nagmamahal at nagmamalasakit sa BrambleBerry Rose noong panahon kanyang buhay.

Para sa lahat ng mga mahiwagang kwento na sinabi sa akin ng aking mga kaibigan at kapitbahay tungkol sa kanilang mga minamahal na hayop na bumalik sa bahay, pagkatapos umalis, tila, sa kanilang sariling pagpili.

Paano ko mapapasalamatan ang aking kaibig-ibig na lokal na Departamento ng Pulisya para sa pagtawag na nagpabalik sa akin ng BrambleBerry Rose?

Ang aking lokal na grupo ng Pagbawi ng Kalungkutan ay nagbigay sa akin ng isang basket na puno ng mapagmahal at sumusuportang patnubay sa pamamagitan ng isa sa mga pinakamahirap na pagbabagong hinarap ko sa aking buhay.

At sa Lumikha ng ating Sansinukob, SALAMAT sa iyong mga aral sa PAG-IBIG, maging sila sa mga nasa balahibo o bilang isang tao. Lahat ng iba pa ay sumabog sa huli. LOVE lang ang meron.

Ang librong ito ay kwento ng pag-ibig. Ito ay nakatuon sa bawat ibon, butiki, pusa, aso, kabayo, elepante — lahat ng nilalang, humihinga man sila ng hangin o tubig, may balahibo o balahibo, lumipad, gumagapang, lumakad, tumakbo, lumundag o lungga, ay para sa trabaho, upang maging ligaw o isang alagang hayop, o (nakalulungkot) para sa pagkonsumo o masasamang layunin. Pumunta sila rito upang tumulong na pagalingin tayo at ang planetang ito nang may pagmamahal na nasa kanilang mga puso, at dahil doon ay pinasasalamatan ko sila; Pinararangalan ko sila, at mahal ko silang lahat.

Tanungin ang mga hayop at ituturo nila sa iyo ang kagandahan ng mundong ito.

—San Francis ng Assisi

Salamat sa pagbabasa ng aking mapagmahal na kwento. Mangyaring tandaan na hindi ito kapalit pagtanggap ng personal na tulong sa pagkamatay o pagkakasakit ng iyong minamahal na kasamang hayop.

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose ay isinulat din para tulungan ang mga mahilig sa hayop na nawalan ng minamahal na kaibigan. Baka gusto mong gunitain ang pangalan ng iyong mahalagang kaibigan sa ibaba:

...

(ang pangalan

mo) ay mamahalin at mamahalin ka magpakailanman.

Ipinapangako kong hahanapin kita at alam kong makikita kita muli, sa panig na ito o sa Iba.

Sa mapagmahal at walang hanggang alaala ng

(pangalan ng iyong minamahal)

1. Nakilala Na Kita

Tahimik ang liwanag ng gabi habang nakasubsob ako sa mga mabalahibong unan sa aking sofa na hawak-hawak sa aking mga kamay ang bago, walong linggong gulang na kuting. Tumingin ako sa kanya at, walang ingay, lumingon siya pabalik. Sa hindi inaasahang pagkakataon ay narinig ko ang aking sarili na nagsabing, "Kilala na kita noon pa." May something sa kanya. Hindi ko alam kung ano iyon; May nakilala akong pamilyar nang tumingin ako sa golden-green ng kanyang mga mata.

Mga minamahal na mambabasa, nais kong linawin: Ito. Nagkaroon. Hindi. Nangyari. Upang. Ako. dati. Oo naman, sa nakaraan ay nagkaroon ako ng kakaibang kahulugan minsan tungkol sa isang bagay, at pagkatapos ay nangyari ito. Iisipin ko ang tungkol sa isang kaibigan at pagkatapos ay magri-ring ang telepono at sila iyon, o makikita ko sila sa coffee shop. Marami sa atin ang nagkaroon ng ganoong pangyayari — ngunit ito? Ito ay bagong teritoryo.

Hawak ang kanyang malapit sa aking puso pumasok ako sa aking asawa, ang opisina ni Christopher, umaasa siya maaaring makatulong sa akin. Siya ay tumitingin sa ilang mga high-tech na mga guhit sa bahay at ang aming isa pang batang kitty, si Girl Grey, ay natutulog malapit sa isa sa mga matataas na bintana na tinatanaw ang aming bakuran. "Kilala ko na siya dati. Posible ba iyon?"

"Uh huh." Tumingala siya para makita ang bagong baby namin. "Pambihira 'yan, pero posible."

Hindi nagising si Girl Gray at samakatuwid ay hindi niya alam na mayroon siyang bagong kapatid na pusa.

"Sa tingin mo ba ay maaaring siya ay kamukha ng isa sa ating mga pusa na nakatira na sa atin?"

"Siguro."

"Kilala mo ba siya?"

"Napaka-cute niya." Umupo siya pabalik sa kanyang upuan at inabot niya ang tuktok ng ulo niya. "Pero hindi; Wala pa akong nakitang katulad niya dati."

Inilabas ko ang aking mga album ng larawan — oo, noong araw — ikinalat ang mga ito sa sala alpombra at tumingin sa mga taon ng mga alaala, lahat ng mga pusa at kuting na nagbahagi ng kanilang buhay sa akin, ang ilan ay bago ko pa nakilala si Christopher.

"Hindi ka kamukha ni isa sa kanila." sabi ko sa bago kong kuting.

Ngunit hindi ako iniwan ng damdamin at, kinagabihan, tinanong ko muli si Christopher. "Paano ko malalaman kung sino siya?"

"Siguro darating ito sa tamang panahon, o sa panaginip."

Ang pangalan niya? Well, siya ay isang tabby tortoiseshell, dilute calico; tabby tortie calico para sa maikli; o **Applejack** bilang isang taong masigasig na sinabi noong nakilala niya ang aming bagong kitty. Mukha siyang naligaw sa isang patch ng brambleberry at ang kanyang dark-grey na guhitan at golden spot ay nagkahalo-halo na. Ang balahibo sa tuktok ng kanyang ulo ay may spiked, hindi malasutla-malambot tulad ng karamihan sa mga kuting, at siya ay may mga tufts ng pinong, mas maitim na balahibo sa dulo ng kanyang mga tainga. Ito ay malinaw: ang kanyang pangalan ay hindi Mystère, ito ay Brambleberry. Kaya, sa araw na siya ay umuwi, habang hawak ko ang bola ng mainit na balahibo sa unan ng aking mga palad, ang kanyang pangalan ay naging Brambleberry Rose. Ibinigay ko sa kanya ang middle name ko, bagay na hindi ko pa nagagawa sa ibang pusa.

"Gusto mo ba ang Brambleberry Rose para sa kanyang pangalan?"

"Hindi Mystère? Binigyan mo siya ng middle name mo." Nagniningning ang mga mata ni Christopher. "Oh, pare, bagay ba sa kanya yan! Napakaliit at cute niya. . . maliit na butterscotch na sanggol. Ano ang iisipin nina Navar at Huckleberry?"

Si Huckleberry ay ang aming tatlong taong gulang na matamis at matamis na batang kitty. Makipagkita siya sa kanya kapag gumala siya sa aming bahay mamaya. Katabi niya ang pagbisita sa kaibigan niyang pusang si Anna. Best buddies ang dalawang iyon. At si Navar, ang aming stoic, **MALAKING** itim na batang lalaki, ay ang nakatatandang kuting ng aming pamilya. Minsan tumatambay siya sa back porch hanggang sa matulog ang mga squirrels. Napanood namin ni Christopher na protektado siya sa aming maliliit na kuting sa loob ng mahigit isang dekada kaya naisip namin na pinoprotektahan din niya ang mga squirrel na namumugad sa aming mga puno.

Halos madilim na nang sumama sa amin si Huckleberry.

Nakaupo kami sa living room rug kasama ang aming bagong maliit na sanggol na kuting na naglalaro ng ilan mga laruan na may mga kampanilya, ilang bagay sa balahibo na gusto niya, at isang kitty tunnel. Nagising si Girl Gray at naglibot sa sala. Tumalon siya sa likod ng sofa at nagmamasid mula sa kaligtasan ng kanyang kinatatayuan, ngunit tila ayaw niyang lumapit.

Nang makita niya ang kanyang bagong kapatid na pusa, tumakbo si Brambleberry sa tunnel. Mas interesado siya sa hapunan kaysa sa kanya. Sinundan niya ito ng kaunti at, mula sa isang ligtas na distansya, tahimik na pinapanood siyang kumakain. Hindi niya ito masyadong pinapansin, pero parang ayaw niyang mapalapit siya sa'kin.

"Huckleberry, gusto mo bang makilala ang bago mong kapatid?"

Tumingin si Huck kay Christopher ngunit hindi na siya lumapit. Nanood si Girl Grey mula sa kalamangan ng kanyang mataas na pananaw.

"Tugma ang pangalan niya sa iyo. . . siya si Brambleberry. Baka maging magkaibigan kayong dalawa."

Hawak-hawak ko siya at nilaro ni Christopher ang isang laruan, hinihikayat si Huckleberry palapit. Hindi siya sumirit o tumakas. Tumingin siya sa kanya na parang nag-aaral ng bagong bug at humiga sa paborito niyang kama kung saan siya nakatingin sa bintana.

"Naku, hindi iyon ang inaasahan ko," sabi ni Christopher.

Maya-maya ay pumasok si Navar at na-curious siya. Lumapit ito sa kanya at ibinaba ang kanyang malaking itim na ilong, sa tabi ng maliit nitong ilong.

"Whoa. Napakatapang niya."

Ibinalik ko siya sa rug pagkaalis ni Huck at nang makalapit si Navar ay pinisil niya ang sarili mababa talaga pero hindi tumakas. Inabot ni Navar ang isang malaking itim na paa upang dahan-dahang hawakan ngunit hindi niya iyon masyadong gusto. Alam kong medyo natatakot siya kaya binuhat ko ulit siya.

"Siya ang isa mo pang kuya . . . siya si Navar at mahal ka niya." Lumingon siya at tumingin ako na parang naiintindihan niya. "Poprotektahan ka niya at babantayan ka. Ipinapangako ko."

Habang hinahalikan ko ang kanyang maliit na mukha, siya ay humahabol.

Umalis si Christopher kasama sina Navar at Girl Grey para kumuha pa sila ng pagkain. Medyo naglaro kami ni Brambleberry hanggang sa madilim na.

"Naging maayos iyon," sabi ni Christopher habang inaayos namin ang lahat para sa aming unang gabi magkasama. Si Huckleberry ay nasa kanyang paboritong flannel na kama sa upuan sa bintana sa aking opisina, at sa tabi niya, si Girl Grey ay nakayakap sa kanyang malambot na kama. Nakayuko na si Navar sa paanan ng aming kama at sinundan kami ni Brambleberry sa aming kwarto. Nang ihiga ko siya sa aming kama, sa palagay ko ay nagpasya siyang kung saan man ako matutulog ay magiging isang magandang lugar para sa kanya.

"Napakaliit niya," tahimik na sabi ni Christopher nang lumuhod si Brambleberry sa tabi ko.
"Buti na lang may kalakihan kaming kama."

Bago ako makatulog, naalala ko noong una kong naisip na kukuha ako ng isa pang kuting. Mga limang taon bago ang araw na ito. Bumalik ang tahimik na mensaheng iyon pagkaraan ng ilang araw at paulit-ulit na pumasok sa aking isipan — na para bang may isang kuting na naghihintay sa akin.

Noong panahong iyon, nakatira kami ni Christopher sa katimugang bahagi ng aming estado at nagpaplanong lumipat sa hilaga patungo sa isang mas maliit na bayan. Naisip ko na malamang na makilala namin ang aming bagong miyembro ng pamilya ng pusa kapag ginawa namin ang paglipat na iyon sa aming ménage, na noong mga araw na iyon ay kasama ang aming tatlong nailigtas na pusa.

Maaaring alam mo ang tungkol sa award-winning na palabas na *Cirque du Soleil* na hindi gumagamit ng mga hayop sa sirko at kilala rin bilang *Circus of the Sun*. Naglalaro ito sa Las Vegas nang mga oras ding iyon. Ang dahilan kung bakit ko binanggiti ito, mahal na mga mambabasa, ay dahil noong nalaman ko ang tungkol sa kanilang hindi kapani-paniwala

aerial acrobatics, para sa ilang kadahilanan naisip ko na ang pangalan ng aking bagong kuting ay kapareho ng kanilang pinakabago at pinakamatagal na palabas, **Mystère**.

Makalipas ang ilang buwan, bumisita kami ni Christopher sa Las Vegas at nakita ko silang gumanap.

"Napakataas nila sa ere. . . ." Napatingin kaming dalawa ng may pagtataka.

"Ang paraan ng paglipad nila . . . mula sa isang trapeze patungo sa isa pa."

"Napakahusay nilang balanse," sabi ni Christopher. "Ngunit kailangan nilang maging malakas na mga atleta."

"Mystère. Sigurado akong iyon ang pangalan niya."

"Talaga bakit?"

"Hindi ko alam. Naisip ko lang siya kapag pinapanood ko silang lumilipad."

Ang aming unang pusa sa Southland, na nakilala namin pagkatapos naming lumipat doon, ay si Navar Star. Ang aming guwapo, all-black, big-boy na pusa ay magiliw na kilala sa amin bilang Navar, Navey (parang kay Jazzy), o The Fonz dahil napaka-cool niya. (Maaari mong matandaan mula sa palabas sa TV na **Happy Days** na ang The Fonz ay isang rebelde na nakasuot ng itim na leather na motorcycle jacket at ang esensya ng cool.) Kapag kami ay nagsipilyo sa kanya, kung hawiin namin ang itim na balahibo sa kanyang dibdib, makikita namin ang isang hidden, small white patch of fur — doon nagmula ang Star sa kanyang pangalan.

Maliit pa siya noong nakilala namin siya. Nakatayo siya sa pool ng liwanag mula sa isang streetlight harap ng bahay namin.

"Tingnan mo ang itim na kuting doon." Nakasandal si Christopher sa mga glass door sa itaas.

"Magtaka kayo kung ano ang ginagawa niya . . . medyo maliit siya sa labas ng mag-isa."

Hindi mapigilan ni Christopher na titigan ang maliit. "Oh pare, ang cute niya."

Katatapos lang naming panoorin ang medieval fantasy movie na **LadyHawke** na pinagbibidahan ni Rutger Hauer bilang Captain Navarre at Michelle Pfeiffer bilang kanyang mahal, Lady Isabeau d'Anjou. Ang dalawang magkasintahan ay isinumpa na hindi kailanman magkasama, maliban sa ilang sandali na nawawala sa bawat araw kapag lumubog ang araw, at muli kapag ito ay sumikat. Ang bawat isa sa kanila ay nagbago sa kalahating liwanag na iyon - Navarre sa isang itim na lobo sa gabi at Lady Isabeau sa isang lawin sa araw.

Ang aming maliit na kaibigang itim na kuting ay bumalik sa susunod na gabi at sa susunod. Kilala namin ang mga kapitbahay na kinabibilangan niya, kaya tinanong namin kung in love sila sa kanya.

"Ang iyong maliit na itim na kuting . . . naghahanap ka ba ng bahay para sa kanya, o plano mo bang itago siya?" Si Christopher ay kaibigan nila at ang pag-uusap ay naging mas mahusay kaysa sa inaasahan namin.

"Aba, mukhang gusto siyang bugbugin ng tatay niyang pusa, kaya medyo nag-aalala kami!"

"Halos gabi-gabi siyang bumababa sa bahay namin. Wala ka bang pakialam kung isama natin siya sa bahay?"

"Pwede mo siyang itago kung gusto mo . . ."

At kung paano namin nakuha ang aming mahalagang batang lalaki na si Navey at kung paano niya nakuha ang kanyang pangalan: Navar.

Ang ama ni Navar Star, si Boots, ay isang napakalaki at itim na pusa — ang kaibahan ay mayroon siyang apat na puting bota. Maraming beses namin siyang nakitang naglalakbay sa aming lugar na naghahanap ng iba pang mga kuting at pusa na maaari niyang takutin. Siya ay agresibo na lumakad papunta sa kanilang espasyo, mahinang humihiyaw sa kanila at subukang makipag-away. Kung sinubukan nilang umalis, pinigilan niya sila. Isa siyang napakasamang pusa.

Isang araw nakita namin si Boots na nakatayo sa harap ng isang kuting, kumikilos ng masama at nananakot, nakatitig sa kanya, at sa pangkalahatan ay nakakatakot sa mas maliit na pusa.

"Nakikita mo ba iyon?" Napatingin sa akin si Christopher. "Tutulungan ko ang munting pusang iyon. Baka masaktan siya ni Boots."

Lumabas si Christopher sa kalsada at lumapit kay Boots. Hindi gumagalaw ang batang pusa at mukhang walang pakialam si Boots na papalapit na si Christopher. Hindi siya tumigil sa pagtitig sa maliit na pusa o hinayaang lumayo.

Sa wakas ay tumakbo si Christopher sa kanya, pinadyak ang kanyang mga paa at winawagayway ang kanyang mga braso. "Iwan mo na yan baby mag-isa!" Ngunit ipinagpatuloy lang ni Boots ang pagtitig sa kuting.

Sa wakas, nang ilang pulgada na lang ang layo ni Christopher sa kanya, dahan-dahang lumayo si Boots. Paulit-ulit niyang binalik ang tingin kay Christopher na para bang sinasabi niyang, "**Teka lang . . . maghintay ka!**"

"Hindi pa ako nakakita ng pusang kumilos ng ganyan." Umiling ako. "Babantayan ko ang iba pang kuting sa kapitbahayan."

"Nakita mo ba ang mga mata niya?"

"Oo, mukha siyang masungit."

"Talagang **ayaw** niya akong naroroon," sabi ni Christopher, habang pinagmamasdan ang nakababatang pusa na ligtas na umalis, "ngunit hindi siya natatakot sa akin."

Isang gabi ng isang mainit, tag-araw, nakaupo si Christopher sa aming balkonahe sa itaas at tumawag sa akin, bumulong, "Tingnan mo kung ano ang nangyayari. Tingnan mo ang ginagawa ni Boots."

At, mahal na mambabasa, maaaring hindi ka naniniwala dito, ngunit ito ay totoo.

Nagtataka kaming nagmamasid mula sa aming kinatatayuan habang papalapit si Boots sa isa pang maliit at batang pusa sa kalye sa harap ng aming bahay. Sa liwanag ng buwan mula sa street lamp sa aming kapitbahayan ay natanaw namin ang isang manonood. Ang mas maliit na pusa ay tila lumabas para sa isang paglalakad sa gabi ng tag-araw at nagkamali sa pagpasok sa teritoryo ni Boots.

Sa oras na nakita niya ang malaki at itim na pusa na papalapit, huli na ang lahat.

Huminto siya sa paglalakad at sinusubukang umatras, para makaalis sa hanay ni Boots, nang tumakbo ang isang payat na pulang fox mula sa makulimlim na mga palumpong sa bakuran ng aming kapitbahay sa kabila. Hinabol ng fox ang malaki at nananakot na bruiser na pusa palayo sa natatakot na maliit na kuting at sa mga palumpong sa aming ari-arian, patungo sa canyon. Sa isang mabilis na minuto ay nawala ang fox, wala nang makita si Boots at ang maliit na pusa ay nagyelo sa lugar. Hindi siya makakibot ng balbas.

Hindi nila alam na pinapanood namin ang eksenang ito ng animal justice.

"Sa tingin mo ba babalik ang fox at hahabulin ang maliit?"

"Sino ang nakakaalam? Saan pa sila nagpunta? Titingnan ko ang likod-bahay." Umalis si Christopher para alamin kung may nakikita ba siya sa madilim na bakuran sa likod ng aming bahay. Ang fox at Boots ay tumakbo sa mga palumpong patungo sa likod ng aming ari-arian. Ngunit tumigil na ang kaluskos at tumahimik muli ang lahat.

"Wala akong makitang kahit ano sa labas." Si Christopher ay umupo muli upang manood; ang maliit na pusa ay nakatayo pa rin, nagyelo, sa ilaw ng kalye.

Pagkatapos ng ilang minutong natitira sa pagkatulala, at sa parehong posisyon, dahan-dahan siyang umiling isang binti sa likod at pagkatapos ay isang binti sa harap. Pagkaraan ng isa pang minuto ay niyugyog niya ang isa pa niyang paa sa harapan.

"Sa tingin ko sinusubukan niyang alalahanin kung paano gamitin ang kanyang mga paa." Ang paraan na tinatangkilik ni Christopher sila ay nakakaakit sa akin. "Marahil ay nagtataka siya kung babalik ang fox para sa kanya."

Nang mga oras na iyon ang fox ay tumakbo palabas sa mga palumpong sa aming bakuran at papunta sa kalye.

"Oh, tingnan mo, **bumalik ang fox!**"

Nag-aalala ako para sa kuting. Ngunit sinulyapan siya ng soro at nagpatuloy sa paglalakad; tumawid siya sa kalye at pagkatapos ay pumulupot sa malambot na damo ng aming kapitbahay at natulog.

"Naku, hindi makagalaw ang sanggol na iyon. Mukhang walang pakialam ang fox sa kanya. Iyon ay dapat maging karma ni Boots," sabi ni Christopher, "Lumabas siya para lang itaboy si Boots."

Sa wakas ay nailipat ng kuting ang lahat ng kanyang mga paa sa parehong direksyon at tahimik na nagmamadali malayo.

"Kilala mo ba siya?"

Marami akong kilala sa mga kuting sa aming kalye. . . . hindi, hindi ko siya nakita dati. saan
"Hmm sa tingin mo pupunta siya?"

"Marahil sa bahay na hindi na muling umalis!"

Ilang oras pa kaming nanonood. Ang kuting ay ligtas na nawala at si Savior Fox ay nagpatuloy sa pagtulog sa malambot na damo.

Hindi na namin nakitang muli si Savior Fox, pero hindi rin namin nakita si Boots na nanliligalig sa ibang mga kuting. Kami nagtaka kung ang aming kapitbahayan ay may Guardian Angel fox na nagpapanatili sa kanya sa linya.

Ilang taon na kaming nakasama ni Navar nang makilala namin si Girl Grey, na may palayaw na Grey o Grey Grey. Natagpuan niya kami ni Christopher noong siya ay isang kuting. Nakatira kami sa Hawai`i noong panahong iyon. Si Christopher ay nagdisenyo at nagtayo ng mga custom na bahay, ako ay isang interior designer, at nagtatrabaho kami sa maalamat na North Shore ng O`ahu. Nagtatayo kami ng tradisyonal na Hawaiian-style na tahanan sa Hale`iwa para sa isang kliyente na nakalagay sa residential area, sa mismong gilid ng tubig, malapit sa isa sa mga sikat na surfing beach.

Sa unang gabing nakita ko siya, dahan-dahan siyang pumunta sa aming kahoy na balkonahe sa harapan. Nasa loob ako at bumulong kay Christopher, "Tingnan mo itong kuting."

Pareho naming pinanood ang pag-explore niya. Maingat siyang gumalaw, na para bang inaasahan niyang lalabas ang mga halimaw anumang oras.

"Parang nagugutom siya. Puntahan natin siya ng pagkain?"

"Oo, kumuha din tayo ng pizza."

Umalis kami para kumuha ng mga pagkain at bumalik na may dalang kuting at pagkain ng mga tao. Wala na siya pero umupo kami sa front porch. Ang pagiging napakatahimik.

"She's watching us," bulong ni Christopher maya-maya. "Alas dos sa ilalim ng mga palumpong."

Nagsandok ako ng kitty food sa isang maliit na ulam, ngunit hindi siya lumalapit.

"Pumasok na tayo sa loob."

Iniwang namin ang mangkok ng pagkain at tahimik na dumulas sa loob ng screen door.

"Oh, kumakain siya. Oo." Sobrang saya ko. Napakaliit niya.

Pagkatapos noon ay pinayagan niya akong pakainin siya sa kahoy na balkonahe sa harapan ng isla cottage kung saan kami nakatira. Siya ay isang maliit na kuting lamang at may plastic na kwelyo ng pulgas sa kanyang leeg. Tiyak na medyo ligaw siya — hindi ako papayag na hawakan siya — at malinaw na malalagpasan niya ang kwelyo sa lalong madaling panahon, na maaaring maging sanhi ng kanyang kamatayan.

Dahan-dahan, pinaupo niya ako sa malapit habang nag-eeenjoy siya sa kanyang hapunan at nagsimula akong gumawa ng plano.

"Kailangan kong tanggalin ang kwelyo na iyon sa kanya."

"Maaari mo bang hawakan ang kwelyo?"

"Oo, ngunit siya ay masyadong kumikislap at hindi ko ito maalís."

Kaya, isang gabi pagkatapos niyang maging komportable na umupo ako sa tabi niya, naglabas ako ng gunting, na itinago ko sa likod ko. Habang kumakain siya, hinawakan ko ang kwelyo niya, pinutol, pagkatapos ay nahulog ito at ang gunting.

"Nakuha ko na." Ako ay nasasabik ngunit nakaupo nang hindi gumagalaw nang hindi gumagawa ng anumang mga ingay.

Siya ay tumakas, at nawala ng ilang araw, ngunit sa wakas ay bumalik. Pagkatapos noon, siya naging island kitty namin.

Si Girl Grey ay isang Hawaiian cane kitty. Ang tanda ay ang kulot sa dulo ng kanyang buntot kung saan ito nakayuko, o gaya ng mapaglarong sinabi ni Christopher, "Nagbabago ito ng direksyon." Ang mga kaibigan namin sa isla ay nagkuwento tungkol sa mga pusang ligaw na natagpuang nakatira sa mga tubo at may maiikling buntot. Sinabi nila sa amin na ito ay bahagi ng kanilang genetics at nagpakita ng mga henerasyon sa ibang pagkakataon bilang isang crimp sa buntot ng pusa.

May kilala kaming kahuna sa Honolulu at nakipag-ugnayan sa kanya para sa isang espirituwal na pagbabasa. "Ang iyong pusa, Girl Grey, ay napaka-sensitibo at mahal ang diyosa ng mga bulkan at apoy, si Pele. Sa relihiyong Hawai'ian, si Pele ang lumikha ng mga Isla ng Hawai'ian."

"Maraming pusa ba ang nakakaramdam ng ganito?"

"Hindi, hindi masyado, pero nakita ko na ito dati sa Kahuna Cats . mga . . . mystical malalim espirituwal na nilalang. Mas fairy pa siya sa pusa."

"Medyo kakaiba iyon. Mayroon ba siyang malalim na koneksyon sa mga isla?"

"Oo, ang DNA ng kanyang pusa ay cane cat, mga henerasyong malalim, at nakikipag-ugnayan siya sa mga sinaunang diyos, kasama si Kaulu. Narinig mo na ba ang tungkol sa kanya?"

"Hindi, pero naglakad kami palabas papunta sa bulkan sa Big Island. Narinig namin na doon nakatira si Pele."

"Oo, oo. I'm so glad nakapunta ka doon. Sumabog ba ito nang bumisita ka? Nakaramdam ka ba ng koneksyon sa lugar o sa aktibidad?"

"Oo, ito ay sumabog. Nakaramdam ako ng matinding paggalang sa lupang kinatatayuan namin at sa mga nangyayari. Umaagos ang lava. . . . oh my goodness, ang init at ang bagong lupain na nabuo sa gilid ng karagatan. Anong tanawin."

"Kami ay lumipad sa ibabaw nito," paggunita ni Christopher.

"Pilot ka ba?"

"Oo, kaya nakalapit ako sa kung saan bumulusok ang pulang-init na tinunaw na lava karagatan. Ang lahat ng singaw na iyon ay tumataas sa hangin ay isang bagay na hindi ko pa nalilipad noon."

"Sana makatulong ito sa pag-unawa sa iyong munting pusa. Nakakarelate siya sa lahat ng binanggit mo. May kaugnayan din siya sa ibang diyos ng Hawaii na binanggit ko, si Kaulu. Sinasabi ng alamat na siya ay walang kamatayan at hindi tumatanda; hindi siya masasaktan kapag nakikipag-away. Hindi ko sinasabing ang iyong kuting ay isang manlalaban; sa katunayan, siya ay tila napakatahimik at nagmumuni-muni. Baka gusto rin niyang tumulong kapag malungkot ka o naiinis ka, o kapag nasugatan o may sakit ang iba mong pusa."

"Mukhang alam niya ang mga sikreto."

Parehong mahinang tumawa si Christopher at ang kahuna.

"Alam niya ang mga sikreto at itatago niya ang mga ito sa kanyang sarili. Siya ay lubos na nakakaalam at gumugulog ng oras sa panood at pag-iisip tungkol sa mga bagay-bagay. May mga pagkakataong tila siya ay malayo o malayo, ngunit pinoproseso niya ang mga bagay at maglalaan siya ng oras. Nakikipag-usap siya sa telepathically, kahit na higit pa sa karamihan ng mga pusa.

"Sinabi sa akin na ipadala ang aking mga pusa ng mga salita sa isip at mga larawan. Iyan ba ang pinakamahusay na paraan upang makipag-usap sa kanya?"

"Oo, maaari siyang mabigla sa mga binigkas na salita. Maaari siyang mag-isa at maging isang tagamasid. Maaaring siya ay isang kagiliw-giliw na manloloko — gumagawa ng mga bagay na hindi ginagawa ng ibang mga pusa mo — at maaaring maging isang shapeshifter."

"Naku, nakita namin ang aming malaking itim na pusang Navar na nagbabago. Ang bahay na tinitirhan namin sa mainland ay may hot tub sa labas na nasa ground level. Isang hapon ay pareho kaming nasa labas at ang trangka sa aming gate ay tumunog na parang may gustong pumasok. Si Navar ay naging isang malaking, itim na panter.

"Nakita niyo ba 'yan?"

"Oo. Tumagal lang ng ilang segundo at nagkatinginan kami." Medyo nanlaki ang mata ni Christopher. "We both asked each other, 'Nakita mo ba yun?' Akala namin pinoprotektahan niya kami kung sakaling may pumasok sa aming bakuran."

Nang bumalik kami sa mainland makalipas ang ilang buwan, ang aming matalino, matamis, palihim na Girl Gray ay sumabay sa amin sa paglipad, na naka-bundle sa kanyang kulungan kasama ang kanyang kumot at isang dakot ng kanyang paboritong mga laruang pusa. May kulay siyang Russian Blue at iyon lang ang ipinahihwatig ng kanyang pangalan: kulay-pilak-kulay-abo ang buong may berde, madilim na gilid na mga mata. Siya ay simpleng maganda.

Ang Huckleberry Moon ay tinatawag ding Huck o Huckleberry, at sa isang lugar sa daan ay nakolekta ang palayaw, Bugs, o Bugsy. Isa siya sa pinakamatamis na batang pusang ipinanganak at dumating sa amin ilang taon pagkatapos ng Girl Grey, noong siya ay isang kuting. Siya ay kabilang sa isang kapitbahay at ang ménage na pinalaki niya ay kasama — bilang karagdagan sa kanyang ina at ang kanyang pusang ina at mga kapatid — ilang katamtamang laki ng ahas, dalawang kulay peach na macaw, isang pares ng malalaki at mapagmahal na aso, isang kolonya ng daga, at tatlong aktibong bata. Nang dumating siya upang manirahan sa amin, binigyan kami ni Huckleberry ng impresyon na halos kaya niyang gumulong sa anumang bagay na mayroon kami para sa kanya. Ngunit malabong magkaroon kami ng masayahin, parang sirko na zoo na pinanggalingan niya. Pumasok sa isip ko **ang Adventures of Huckleberry Finn** kasama ang kanyang fishing pole na nakasabit sa kanyang balikat, kaya pinangalanan namin siyang Huckleberry. Mayroon siyang natatanging marka ng isang klasikong Norwegian Forest na pusa: siya ay may guhit na tigre na may puting bota at, habang lumalaki siya, ang mga puting marka sa kanyang bibig at ilong ay nagmukhang nakasuot siya ng hugis ng kabilugan ng buwan sa kanyang mukha. .

Noong araw na nakilala namin siya, nakaupo kami ni Christopher sa harap ng aming bakuran sa Southland na nakikipaglaro kay Girl Grey at sa pusa ng aming kapitbahay na si Gillette, habang si Navar ay nakaupo sa bubong ng aming bahay na nagbabantay sa amin. Sumama sa amin ang isang pares ng mga bata sa kapitbahayan at pagkatapos ay dumaan ang isa pang mabait at nasa hustong gulang na kapitbahay. May dala siyang kuting at gusto niyang malaman kung makikipaglaro siya sa amin.

Habang kaming lahat ay nakaupo sa damuhan at ang mga pusa ay naghahabol ng mga laruan, si Christopher ay tumayo para pumasok sa bahay at ang batang kuting ay sumabay sa likod niya. Nagulat ako ng makita ko ang maliit na bata na umalis dahil lahat kami ay nakikipaglaro sa kanya at, umalis siya kasama ang isang tao na hindi niya kilala at, pumasok sa isang bahay na hindi pa niya napupuntahan.

Pagbalik ni Christopher hawak niya ang kuting. "Gusto ko siyang ingatan. Gusto mo ng isa pang pusa?"

"Oo naman, ang ganda niya."

Iyon ang araw na nakilala ni Girl Grey si Huck. Mas matanda siya ng ilang taon kay Huckleberry Moon, at naging matalik silang magkaibigan. Parang alam niya kaagad na magkaiba silang dalawa — malambot, magiliw, magiliw na maliliit na kaluluwa.

Pinanood ni Navar si Huckleberry. Hindi siya nakipaglaro sa kanya, ni Girl Grey. Naramdaman ko na nakita ni Navar ang kanyang sarili bilang isang bantay at tagapagturo para sa mga maliliit na pusa. Ilang buwan pa lang si Huck noong panahong iyon at tinanggap ni Navey si Girl Grey ilang taon na ang nakakaraan, mula sa unang pagkakataon na iniwi namin siya. Mukhang hindi niya gusto o hindi gusto ang mga ito; binigyan niya ako ng impresyon na responsibilidad niya sila. Nakakatuwang panoorin ang kanilang mga indibidwal na personalidad at kung paano sila namuhay sa isa't isa.

Itinuring namin ni Christopher na ang aming mga pusa ay pamilya at pareho kaming nadama na may pribilehiyo na magkaroon ng mga ito sa aming buhay. Mahal na mahal namin sila at tumawa ng maraming beses dahil sa mga hindi inaasahang bagay na ginawa nila. Pinakain silang lahat ng iisang pagkain nang sabay-sabay, bawat isa ay may kanya-kanyang mahimulmol na kama sa iba't ibang lokasyon, at ang mga nakababatang bata ay may mga basket na puno ng mga laruan.

May kaibigan silang pusa na nakatira sa kabilang kalye na nagngangalang Gillette. Siya ay isang tahimik, napakapalakaibigan, purong puting pusa na pumasok sa aming bahay sa pamamagitan ng pintuan ng aming pusa.

Tinawag namin itong pinto ng pusa ngunit ito ay isang vintage, built-in na kaayusan na hindi ko pa nakikita noon. Sinabi sa akin na ito ay isang makalumang pintuan ng paghahatid ng gatas, mga apat na talampakan ang taas, sa dingding sa likod ng aming bahay. Ito ay aktwal na dalawang maliit, metal na pinto, isa bawat isa sa panloob at panlabas na mga ibabaw, na may isang lukab sa dingding sa pagitan ng mga ito. Ang bawat hugis-itlog na pinto, humigit-kumulang pito o walong pulgada ang taas, ay may sliding latch, ngunit hindi nakakandado. Sa nakalipas na mga araw, ang sariwang gatas sa mga bote ng salamin ay naihatid sa mga taong naninirahan doon. Kaya't ang mga pinto ay maaaring mabuksan mula sa loob at labas. Maaari kong isara ang alinman o ang parehong mga pinto at i-slide ang trangka upang panatilihin nasa loob at labas ng mga hayop ang aming mga anak.

Buweno, ang kaibigang pusang si Gillette ay papasok sa aming bahay sa pamamagitan ng maliliit na pintong iyon at maglalakad lampas mismo sa mga kibbles papunta sa sala kung saan nakatira ang mga laruang kuting. Titingnan niya ang mga basket na puno ng mga laruan at kunin ang gusto niya, tumalon pabalik sa parehong pinto ng pusa, at dalhin ang kanyang bagong kayamanan sa bahay. Nang malaman ko ang ginawa niya, hindi ko na *napigilan* ang pagtawa. Paminsan-minsan ay binibisita ko ang kanyang ina at kunin ang kanyang mga laruan. Kailangan niyang magsimula muli.

Maraming maaraw na umaga ang nakatagpo sa akin kasama ang aming tatlong kuting, si Gillette, at kung sino pa ang gustong sumama sa amin sa pagsikat ng araw ng catnip. Ang aming bahay ay may mga bilog na stepping stone na humahantong sa aming pintuan, at naglagay ako ng sariwa, maliit na bundok ng nip sa bawat hakbang dahil maraming magiliw na pusa ang nasa paligid. Umupo ako sa porch at pinagmamasdan sila.

Sa mapayapang umaga na iyon, sumama si Navar sa iba pang mga kuting ngunit sa ibang pagkakataon ay nasa harap siya ng balkonahe na nagbantay sa aming bahay o sa bubong na gumagawa ng mind-control sa ibang mga pusa sa kapitbahayan. Ginawa niya ang kamangha-manghang bagay na ito kung saan uupo siya sa bubong ng aming bahay at tahimik na tumitig sa mga pusang sumusubok na pumasok sa kanyang teritoryo. Itutuan niya ang kanyang malalaking berdeng mata sa kanila habang sila

naglakad sa kalye at, nang walang ingay, titingin sila sa kanya sa itaas ng hangin, hihinto sa paglalakad, at aatras.

Hakbang-hakbang.

At pagkatapos ay tumalikod sila at tumakbo palayo.

Bihira na namin silang makita ulit. Mga matamis na mambabasa, malamang naaalala mo ang salamangkero Merlin mula sa kwentong **Camelot**. Napaisip ako sa kanya ni Navey.

Nang makaupo siya sa aming balkonahe ay walang sinuman sa aming mga pusa ang pinayagang sumama sa kanya. Alam lang nilang hindi uupo doon sa oras na iyon. He never hissed or enforced his space, he just silently set rules and they magically sumunod. Gaya ng nabanggit ko kanina, naisip namin na ang mga nakababatang pusa namin ang kanyang assignment, hindi ang kanyang mga kaibigan.

Si Girl Grey ay may misteryosong paraan ng paghahanap ng mga bagay na gumagawa ng tunog. Tatalon siya sa halos 12-pulgadang lapad na istante ng hand-rail sa aming front porch at umupo doon na binubuksan ang makalumang takip ng mailbox gamit ang kanyang paa. Hindi ito madaling marating dahil nakagawa kami ng sala-sala na nakatakip dito. Binuksan niya ito at hinayaan itong mahulog, gumawa ng mahina at kumakatok na tunog. Gagawin niya ito hanggang sa marinig ko siya at pagbuksan siya ng pinto sa harapan. Pagkatapos ay tumalon siya sa balkonahe at pumasok sa bahay. Naiintriga ako kung paano niya nalaman na gawin iyon. Wala pang nagpakita sa kanya. Dahil mayroon kaming basket para sa aming mail, kahit na ang mail person ay hindi gumamit ng mailbox na ito na maglalagay ng mga titik sa isang pandekorasyon na retro box sa aming sala.

Mayroon akong koleksyon ng maliliit at makulay na teddy bear na lata na halos tatlong pulgada ang taas. Nakatira sila sa isang basket sa sahig ng sala. Umupo si Girl Gray sa tabi nito, halos araw-araw, at kasama ang kanyang mga paa, nilalaro ang mga tin bear. Gumawa sila ng isang magaan, musikal na tunog habang sila ay nagku-clink.

Si Huck at Navar ay walang interes sa mga lata ng teddy bear o sa mahiwagang takip ng mailbox na maaaring makapagbukas ng pintuan sa harapan.

Minsan ay umalis siya sa bahay: ang hangal na babae ay pupunta sa bahay ng aming kapitbahay, umakyat sa attic ng kanilang garahe at mananatili doon nang isang araw o mas matagal pa. Bakit? Sino ang nakakaalam? Naramdaman ko na gusto niya ng sarili niyang espasyo para sa ilang oras ng pahinga. Kakausapin niya ako sa pamamagitan ng vent sa dingding ngunit hindi siya uuwi hangga't hindi niya gusto.

Habang papalapit ang paglipat ng araw, mas madalas na naiisip ko ang aming bagong pusa, si Mystère. Iniisip ko kung paano ko siya mahahanap.

Pitong oras na biyahe lang papunta sa aming bagong tahanan sa Central Coast at naisip namin na ang paglalakbay kasama ang aming tatlong anak ay hindi magiging masyadong hamon. Maaaring magmaneho si Christopher ng anumang kotse o trak at inupahan niya ang pinakamalaking komersyal na paglipat ng van na magagamit. Binalak namin na kasama niya si Navar sa kanyang carrier. Isasama ko si Girl Grey at ang bunso naming si Bugs sa kanilang mga carrier sa front seat ng kotse ko. Ang bawat isa sa kanila ay may kani-kaniyang paboritong kumot sa kanilang mga carrier, at isa pa upang takpan ang mga ito, ilang mga pagkain, at mayroon kaming tubig para sa kanila. Noong araw bago ang mga cell phone, mahusay kaming nakikipag-usap sa mga walkie talkie. Ginamit niya ang mga ito sa malalaking trabaho.

"Kamusta ka na?"

"Well, nasa kalsada na naman tayo di ba?"

Mahigit isang taon nang nagtatrabaho at bumibiyahе si Christopher patungo sa aming magandang bagong bayan at natutuwa siyang maninirahan doon ang kanyang pamilya kasama siya.

Sa unang sampu o dalawampung milya naging maayos ang lahat.

"Kamusta si Navey?"

"Nakatulog yata siya. Nakakulot siya sa kanyang carrier. Kumusta ang mga sanggol?"

"Mabuti naman si Grey, pinagmamasdan niya ang mga kalye at mga punong dumadaan sa mga bintana. Ang mga bug ay maliit nag-aalala. Siya ay nagsasalita ng kaunti at paminsan-minsan ay inaabot ang kanyang mga paa sa pintuan ng kanyang carrier.

"Hoy bata, okay ka lang." Inabot ko ng marahan ang kanyang paa. "Hindi na magtatagal at mapupunta ka na sa bago mong tahanan." Iyan ay magiging napakasaya para sa iyo. Makakakuha ka pa ng bagong kitty sister diyan, ano sa tingin mo diyan?"

Tinakpan ko si Girl Grey ng paborito niyang malambot na kumot at, tulad ng kuya niya, nakatulog siya. Ngunit ang Huckleberry ay ganap na naiiba. Parang mas lalo siyang nagalit.

Ang carrier niya ang pinakamalapit sa akin at inikot ko ito kaya nakaharap siya sa akin. Maaaring hindi iyon ang aking pinakamahusay na desisyon. Sinimulan niyang subukang abutin ang magkabilang paa sa pintuan ng kanyang napakakomportableng carrier.

"Kamusta na siya?" Nakatuon si Christopher sa pagmamaneho ng napakalaki at mabigat na umaandar na van, ngunit gusto niyang tulungan ang aming bunso. Lumalakas na ang boses ni Huckleberry at nagdudugtong ang kanyang mga kuko sa aking itaas na braso.

"Sa tingin ko sinusubukan niyang bigyan ako ng Huckleberry tattoo bilang parusa para sa road trip na ito."

"Pwede mo bang paikutin ang kulungan niya para hindi ka niya maabot?"

Halos isang oras na kami sa kalsada at hindi pa rin nagpapatahimik si Bugs.

"Sa tingin mo ba dapat na nating ihinto at bigyan na lang siya ng pahinga?"

"Sure, huminto tayo sa susunod na rest stop. Bubuksan natin ang mga bintana at bigyan siya ng tahimik na minuto."

Nagpark si Christopher sa dulong walang tao sa rest area at tumabi ako sa kanya. Sa sandaling huminto ang sasakyan ay ayos na si Huck. Kumportable si Navar sa kanyang kargada at si Gray naman ay nakapulupot sa kanya.

"Nagdala ako ng ilang mga supply kasama ang kanilang pagkain." Sinimulan kong tingnan ang kanilang travel bag. "Uy, may Rescue Remedy dito. Tingnan natin kung nakakatulong ito."

Gustung-gusto ng mga bug ang hipon na de-latang pagkain ng pusa at walang ideya na tinutulungan namin siyang magpalamig. Nasarapan siya sa kanyang road food. Ibinigay ko rin kay Girl Grey, nang hindi idinagdag ang Bach Flowers. Gustong matulog ni Navar.

"Gusto mo bang subukan ulit?" Tiningnan ni Christopher ang relong palagi niyang suot.

"Kamusta tayo sa oras?"

"Mabuti naman kami."

Huck was still in his carrier, I'd moved it para hindi na niya maabot ang braso ko at siya parang tumira.

Pinaandar na ni Christopher ang umaandar na van at tahimik pa rin si Bugs sa sasakyan ko.

"Okay, subukan natin ulit."

Pinaandar ko na ang sasakyan ko at okay pa rin siya.

Gumana ito! Pareho kaming gumulong muli sa kalsada at ang aming mga anak ay magaling.

Dumating kami bago lumubog ang araw at binati ang mga miyembro ng aming crew na tutulong sa amin magdiskarga sa susunod na araw. Tinulungan nila kaming kunin ang aming mga gamit sa magdamag at dinala namin ang aming mga kuting na nakapahinga nang maayos sa sala ng aming bagong bahay. Ito ay halos tatlong beses na mas malaki kaysa sa kung saan kami nanggaling at may mga pintuan sa tatlong pader. Malaking tulong ito dahil naisara namin ang lahat ng pintong iyon at ligtas at ligtas ang mga kuting sa aming silid sa harapan.

Binigyan namin sila ng pagkain at inilagay ang kanilang mga paboritong kama sa tabi ng aming air mattress, ngunit gusto nila tingnan ang bawat sulok at bintana sa bago at malaking silid. Pagkaraan ng ilang sandali, lumitaw sina Navar at Bugs upang magpahinga at itinigil ang kanilang paggalugad ngunit si Girl Grey ay nagpatuloy sa paglalakad. Siya ay lalo na interesado sa malaki, parang lodge na brick fireplace. Dahil kararating lang namin, wala kaming screen sa nakanganga na pagbubukas. Pinagmamasdan ko siya habang inaayos ang mga gamit namin, hindi ko akalaing marami siyang magagawa, at nag-concentrate ako ng ilang minuto sa ibang mga bagay.

Biglang nawala si Girl Grey!

"Oh my goodness, saan siya nagpunta?"

Bumalik si Christopher mula sa pagsasara ng trak at pagkandado nito.

"Wala na si Girl Grey."

"Ngunit ang lahat ng mga pinto ay sarado." Luminga-linga si Christopher sa paligid, sinusubukang alamin kung nasaan siya. "Saan kaya siya nagpunta?"

"Naglalakad siya pabalik-balik sa harap ng fireplace . . ."

Pareho kaming yumuko at tumingin sa taas hanggang sa chimney. Wala! Pagkatapos ay itinaas ko ang aking kamay sa kadiliman at nakakita ng isang makitid na pasimano na sapat lang ang taas na hindi namin magawa

tingnan mo.

"May maliit na istante dito."

"May iba pa ba?"

"Nandito siya sa taas."

"Pwede mo ba siyang ibaba? Hahanap ako ng makakapigil niyan."

I tried calling to her and bribing her with treats pero ayaw niyang lumapit sa akin. Kaya't inabot ko ang makitid na ungo sa iyon sa tsimenea. Ang lahat ay natatakpan ng pulbos na itim na uling — nang sa wakas ay mahawakan ko na siya, siya at ako ay parehong may soot sa amin.

Ligtas kong inilabas si Girl Grey sa chimney, at naghanap ng lugar na malilinis. Well, hindi na bubuksan ang kuryente hanggang kinaumagahan, at dahil nanirahan kami sa mas mainit na klima ay medyo malamig na kami. Walang mainit na tubig at walang sabon.

Pareho kaming umiiling ni Christopher na hindi makapaniwala .

"Oh, mahal na Panginoon, hindi ko *ito* pinlano."

"Mukha kang Cinderella sa lahat ng iyon sa iyong mga braso." Sabi ni Christopher habang hinaharangan ang pagpasok sa hindi mapaglabanan na fireplace. Sa oras na ito papalubog na ang araw. Lahat ng tatlong kuting ay nasa iisang kwarto man lang kasama namin, at umupo kami sa aming air mattress na may mas maraming meryenda para sa kanila at ilan para sa amin.

Kinaumagahan pagkagising namin ay sinalubong kami ng isang kaakit-akit na tanawin.

Habang lumilingon kami sa paligid ay nakita namin ang aming antigong sala sa isang maliwanag at bagong liwanag. Ito ay dalawampu anim na talampakan ang haba at labing anim na talampakan ang lapad. Nagkaroon ng mataas, mabait, pitch sa kisame. Ito ay nagkaroon ng lahat

ay itinayo 100 taon mas maaga ng siglo lumang kahoy; ito ay tinatawag na malinaw na cedar at ito ay bahagyang pinaputi. Tumingala kami mula sa aming air mattress sa sahig hanggang sa dalawang napakalaking skylight. Bawat dingding ay may malalapad, makalumang bintana na may lumang-paaralan, kulot na salamin. Ang aming bakuran ay dumausdos sa isang burol at ang sala ay nasa likurang bahagi ng bahay. Ang dahilan kung bakit ko binanggit ito, mahal na mga mambabasa, ay dahil ang araw ay sumisikat at may mga sanga ng maganda, luma, magiliw na mga puno ng oak na natatakpan ng mga berdeng dahon ng tagsibol sa bawat bintana at skylight. Dahil sa taas ng sala namin ay literal na napapaligiran kami ng mga sanga nila.

“Wowww!”

“Tama?”

“Ito ay hindi kapani-paniwala! Para kang nasa Swiss Family Robinson treehouse.”

Napagkasunduan namin ni Christopher ang halos lahat ng bagay sa aming buhay, lalo na ang aesthetics. Kaya kapag sabi niya akala niya nahanap na niya ang bago naming bahay pinagkatiwalaan ko siya. Nagpadala siya ng mga larawan, at isang mapa, at ako ay halos euphoric. Nagtatayo siya ng bahay sa lugar at gusto kong bisitahin ang maliit at masining na bayan. Naglakbay ako upang makita ang aming bagong tahanan, ngunit nadaanan ko lamang ito sa paglubog ng araw. Malalaki ang mga kwarto at pareho naming gusto ang lokasyon at layout ng bahay. Hindi ko makita ang bakuran maliban sa may bakod ito at maraming puno.

Wala akong ideya kung gaano kaakit-akit ang lugar na ito para sa amin.

Ang mga kuting ay dahan-dahang pumasok sa isang bagong araw sa aming bagong buhay, ngunit sinusubukan pa rin ni Girl Grey na malaman kung may anumang paraan siya upang umakyat sa tsimenea na iyon. Naglakad siya pabalik-balik sa harap ng travel-bag at moving-box-barrier na ginawa ni Christopher, inilagay ang kanyang mga paa sa ilalim ng mga gilid, at tiningnan ito na parang siya ay isang siyentipiko at maaaring malaman ang problema.

“Malakas ang magic sa isang ito. Mas mabuting mag-ingat tayo — baka may maisip siya palabas.”

Kahit papaano ay mas kilala ni Christopher ang mga kuting kaysa sa akin. May koneksyon siya sa kanila na ikinaintriga ko. Nang sabihin niya sa akin kung ano ang iniisip niya ay nabighani ako.

Dumating ang mga gumagalaw na crew namin at namigay ng kape sa lahat ng gustong. May mga labindalawa sa kanila, mga kabataang lalaki at babae na nagtrabaho sa mga trabaho ni Christopher. Nag-iingat kami ng mga kuting sa mga silid na may saradong pinto at sa pagtatapos ng araw ay ligtas na ang lahat sa inilaan nitong silid. Mayroon kaming mga kahon sa lahat ng dako, ngunit walang laman ang umaandar na van. Mayroon kaming mga ilaw na nakabukas at mainit na tubig upang hugasan. Nagawa naming panatilihin ang Girl Grey sa loob at karamihan ay masaya — wala nang fireplace escapades para sa maliit na iyon.

Ito ay simula ng tag-araw at ang buhay sa aming kakaibang bayan ay mas maganda kaysa sa aming binalak. Ang bayan na aming iniwan ay isa ring maliit at magandang komunidad sa baybayin ngunit nagbago sa mga taon na kami ay naroon. Ang bayang iyon ay malapit sa isang lungsod at ang aming mga kapitbahay ay nagsimulang i-tag ang kanilang mga tahanan; ang galit sa kalsada ay naging isang patuloy, bagong bagay. Ang mga ito ay parehong nagmungkahi ng gilid ng panganib sa akin.

Ang aming bagong bayan sa kaibahan ay napaka-kaakit-akit; ito ay tahimik. Walang masyadong sasakyan at napansin agad namin kung gaano kalinis ang hangin. Mayroon kaming malaking harapan, courtyard-style porch, at isang gabi kami ni Christopher ay nagpapahinga doon sa ilang antigong kahoy na upuan sa hardin.

Ang mga muwebles ay halos nasa loob at karamihan sa paglipat ay tapos na. Matapos mapanatili ang mga ito sa loob ng ilang araw, ang aming mga kuting ay ligtas at masaya sa kanilang malaking bakuran at bagong tahanan.

Ang araw ay nagsisimula pa lamang lumubog at ang pagtatapos ng araw ng trabaho ay mapayapa. Nang makalabas sa katahimikan na iyon ay may narinig kaming kumakanta. Malinaw na isang grupo ng mga tao at, pagkatapos ay narinig namin ang tawanan at palakpakan. At hulaan kung ano ang susunod na narinig namin? Tumutunog ang mga kampana!

"Ano yan?"

Naglakad-lakad kami sa aming lugar at nakakita ng inukit na kahoy na karatula para sa makasaysayang panlabas na teatro. Kaya malabo naming alam ang tungkol sa mga production ng summer stage sa malapit ngunit wala kaming ideya kung kailan sila magsisimula o kung ano ang mga ito.

Pagkatapos ay narinig namin ang isang grupo ng mga bata na sumisigaw, "Naniniwala ako sa mga engkanto!"

Nagsimulang tumawa si Christopher sa nakakaakit na paraan na minahal ko. "Alam ko kung ano iyon, ito ay Peter Pan." At muling tumunog ang mga kampana.

May ginawa siya nung binigyan niya ako ng mga birthday card o sweet notes. Pipirmahan niya ang kanya pangalanan at isulat ang, "Diretso sa 'Til Morning," bilang pagtukoy kay Peter Pan, at pagkatapos ay iguhit ang nasa gilid na walong ng isang infinity sign.

"Ang lugar na ito ay talagang may isang uri ng mahika."

Sa paglubog ng araw, nakinig kami sa kung ano ang natutunan namin sa ibang pagkakataon ay isang theater production ng **Peter Pan** sa aming neighborhood theater. Ang mga kampana ay Tinkerbelle. Ito ay matatagpuan sa kagubatan mga isang bloke at kalahati mula sa aming tahanan. Ito ay kilala bilang "The Forest Theater," isa sa mga pinakalumang panlabas na sinehan sa kanluran ng Mississippi River.

Maraming kailangang gawin upang manirahan sa aming bagong bayan at maitatag ang aming negosyo. Kahit na patuloy akong nag-iisip halos araw-araw tungkol sa pagkuha ng isa pang pusa, isang bagong tumatalon, tumatakbo, mapaglarong miyembro ng pamilya ang naging pangarap para sa hinaharap.

Ang pagkakaroon ng isang bagong tahanan - mabuti, ito ay luma, talaga, dahil ito ay itinayo noong 1924 - ang ibig sabihin maaari naming idagdag ang aming malikhaing inspirasyon, at dahil ang aming negosyo ay nagtatayo at nagdidisenyo ng mga tahanan, naging napakasayang magtrabaho kasama ang halos daang taong gulang na tahanan.

Nagtayo kami ng mga bagong lokal na landas na bato sa aming hardin at nagtanim ng mga katutubong bulaklak. Sa loob ay inayos namin ang mga sahig na gawa sa kahoy at nagdagdag ng bago, na-update na ilaw. Gustung-gusto ni Christopher ang mga halogen lighting fixtures na nakasabit sa mga cable at gusto ko ang mga cable sa anumang dahilan, kaya ang aming bagong tahanan ay naging pinaghalong siglo na ang edad at mga high-tech na feature. Karamihan sa orihinal na pag-iilaw ay kailangang i-on ng mga makalumang pull chain na iyon at nakilala namin ang mga bagong kaibigan sa bayan na gumawa ng mga nakasabit na kristal na dekorasyon para lang sa layuning iyon. Kaya't mayroon kaming maraming mga kristal sa halos bawat silid na nakakuha ng sikat ng araw at nagsaboy ng mga prisma sa mga dingding. Naglagay kami ng mga lighting fixture sa aming mga beranda na mukhang ginawa para sa lupain ng duwende sa isang lugar. Ang aming bagong tahanan ay tiyak na kumukuha ng isang mahiwagang personalidad.

Malapit nang matapos ang taglamig, makalipas ang pitong buwan, nang maisipang makakuha ng isa pa naging maingay sa isip ko si kuting kaya kailangan ko itong pansinin.

Sinimulan ko ang aking paghahanap sa pamamagitan ng pagtawag sa mga shelter, sa SPCA, at mga beteryaryo malapit sa aming tahanan, kabilang ang sa amin, ngunit ang sagot ay palaging pareho: "Masyado pang maaga; walang mga kuting na naghahanap ng tirahan." Nasa halos dalawang buwan na ako ng hindi matagumpay na paghahanap sa oras na ito.

"Nag-strike out ako, Christopher. **Hindi** ko mahanap ang aming kuting. Nasa isip ko siya, nararamdaman ko pa nga siya sa puso ko, pero hindi ko siya mahanap."

"Mangyari ito, huwag mag-alala." Si Christopher ay may mapagkakatiwalaang paraan ng pamumuhay. Nang hindi nagsasabi ng marami, umaasa siya sa Lumikha ng Uniberso at nanatiling tahimik na pananampalataya.

"Siya ang nasa isip ko sa lahat ng oras."

"Siya ba siya?" Sumasayaw ang mga mata niya.

"Siguro. Tila tulad ng ito. Makikita natin. Kung **mahanap** ko siya!"

"Matatagpuan mo siya; tumatawag siya sa iyo."

Maaga ng gabing iyon ay naisip ko ang isang maliit na palengke na hindi masyadong kalayuan sa amin. "Hoy, naaalala mo ba iyong tindahan ng pagkain ng alagang hayop sa tabi ng Stationery ni Spencer?"

"Oo."

"Mayroon silang community board na may lahat ng uri ng mga post sa kapitbahayan, siguro . . ."

"Gusto mo bang bumaba sa umaga?"

"Pwede na ba tayo?"

Hindi ko alam ang daan ko gaya niya. Si Christopher ay nasa labas araw-araw na nakikipagkita sa mga bagong tao at nakikitungo sa mga bagay sa negosyo. Ngunit nakita ko na ang tindahang iyon at ngayon ay napakalinaw na nito sa aking isipan.

Sa sandaling nakita ko ang kanyang larawan sa poster kasama ang dalawa pang walong linggong gulang na mga kuting, alam kong si Mystère iyon. Paano? Wala akong ideya.

"Siya iyon!" Mas masaya ako kaysa masaya. "Umuwi na tayo at tawagan sila."

Iyon ay ang mga araw bago ang mga cell phone ngunit ito ay isang maikling biyahe lamang pauwi.

"Hi, tumatawag ako tungkol sa mga sanggol sa poster. Mayroon ka pa ba?"

"Hi, oo." Nagsimula siyang magtanong ng ilang katanungan: "May mga pusa ka ba ngayon? Anumang aso? Nag-alaga ka na ba ng mga kuting dati? Ilan ba ang hinahanap mo?" Mga tanong tungkol sa aming pamilya ng pusa, aming bakuran, at aming doktor ng beterinaryo.

"Kilala ko ang iyong beterinaryo," dagdag niya. "Nagtatrabaho ako sa kabilang side ng shopping center mula sa kanya. Magaling siyang vet."

Siguradong naaprubahan niya ang aking mga sagot: "Gusto mo bang makilala sila bukas? Ako si Stevie, asawa ko si Bryant. Maghintay ka. . . ." Nagkaroon ng panandaliang paghinto. "Pwede ka bang pumunta sa bahay namin bandang alas dos ng hapon?"

Napatingin ako kay Christopher na nakikinig sa usapan namin sa speakerphone. Tumango siya oo.

OO, OO, OO ang gusto kong isigaw! "Yeah, two will be great," ang sabi ko.
"Kami ay Christopher at Amber."

"Pareho tayong nandito, see you tomorrow."

Nang gabing iyon, pinagsama-sama ko sina Navar, Girl Grey, at Huckleberry.

"Guess what, mga baby? Bukas ay makikilala namin ng iyong ama ang isang bagong sanggol. Siya baka ang bago mong kapatid! Exciting ba yun?"

Tahimik kaming pinagmamasdan ni Girl Grey na para bang may kinukuwenta siya at saka hinimas ang ulo niya sa kamay ko. Iniisip ko kung alam niya ang sinasabi ko. Huck walked away at Navar looked at Christopher and me, his giant green eyes staring.

"Sa tingin mo ba alam niya?"

Sina Christopher at Navar ay tulad ng mga buds. "May alam siya."

" **Hindi na** ako makapaghintay." Niyakap ko si Girl Grey at sinabi kong mahal ko siya. "Oh pare, kailangan kong magpalamig para matutulog na ako."

Kinabukasan ay sinagot ni Stevie ang pinto. "Hi! Nandito si Bryant sa isang lugar. Pumasok ka na, kamusta na kayo?"

"Sobrang excited ako."

Sumama sa amin si Bryant at pareho ko silang nagustuhan agad. Nakita ko na mayroon silang dalawang pusa nakatambay sa sala nila pero hindi ko nakita yung mga baby.

"Sina Penelope at Autumn iyon, at ang itim na nakatago ay si Jasmine. May dalawa pa kaming iba pero nasa labas sila ng bakuran. Nabasa mo ba ang kwento ng kuting?"

"Pinalaki sila ni Stevie mula noong sila ay isang araw," sabi ni Bryant na may pakiramdam pagmamalaki. "Kinuha niya sila para magtrabaho kasama niya. Pinakain niya sila sa buong orasan at pinrotektahan sila. . . Nilinis niya ang mga ito at pinainit sila, kahit na nakapikit pa ang kanilang mga mata mula sa pagsilang."

"Talaga, nakakabilib; Dapat ay mayroon kang karanasan sa mga kuting na napakabata." Naalala ko ang sarili kong karanasan sa mga bagong silang. "Hindi iyon madaling gawin."

"Nakukuha namin ang pinakamalubhang nasugatan na mga hayop: mga tuta at kuting," patuloy ni Stevie. "Ang tatlong ito ay ipinanganak noong Araw ng mga Puso at natagpuang itinulak sa isang plastic bag at itinapon sa basurahan."

"Ano? Nabasa ko ang isinulat mo pero mas masakit kapag sinabi mo."

"Ako ang huling boluntaryong nagtatrabaho pa rin — sa pagtatapos ng mahabang araw — noong isang Hayop Nagmamadaling pumasok ang control officer na may dalang lavender kennel at isang agarang kahilingan na mangyaring iligtas ang mga bagong silang na kuting. Sinabi niya na ang isang nanginginig na manggagawa sa sanitasyon ay dumadagundong sa kanyang araw nang marinig niya ang mga ito. Hinatid ko sila pauwi ng gabing iyon."

"Isang araw na sila? May alam ka ba tungkol sa kanilang kitty mom? Hindi ko maisip kung ano ang naramdaman niya. Isa ba ito sa malalaking commercial bins?"

"Oo."

"Paano niya narinig ang mga ito? Napakaingay ng mga trak na iyon."

Nilagay ni Christopher ang mga kamay niya sa balikat ko. "Nakikinig siya sa iba't ibang mga tainga."

"Wala akong alam tungkol sa mama nila. Ang cute talaga nila; gusto mo ba silang makilala?"

"Oo."

"Nasa kwarto ng kuting sila; pwede kayong dalawa pumasok at umupo sa kanila." Inakay kami ni Stevie sa hallway. Pagbukas namin ng pinto ay nakita namin ang tatlong maliliit at mabalalhibong mukha na nakatingin sa amin. Naglalaro sila ng mga makukulay na laruang kuting at huminto para panoorin kami.

Pagkaupo namin sa sofa, kanya-kanya silang umakyat para umupo sa amin.

"Hindi ba sila cute?"

"Napakaliit." Sinandok ko ang isa sa kanila sa aking mga kamay.

"Manatili ka hangga't gusto mo." Ngumiti si Stevie. "Sabi mo gusto mo?"

Nagkatinginan kami ni Christopher. "Sa aming tatlong pusa . . . ang isa ay magiging dakila."

"Paano ko malalaman?"

"Malalaman mo kung alin ang sa iyo." Ngumiti ulit si Stevie at sinara ang pinto.

Ang mga maliliit na unggoy ay umakyat sa aming lahat. Dinampot ni Christopher ang isa sa mga laruang string nila at lahat ng tatlong kuting ay gustong hulihin ang mouse sa dulo. Naghabulan sila sa kanilang lagusan at pagkatapos ay tinakot ang isa't isa sa pamamagitan ng pagtalon at pagtatago. Sila ay kaibig-ibig.

Habang nakaupo ako kasama ang tatlong maliliit at mausisa na mga kuting, nagdasal ako ng tahimik na magkaroon ng kapayapaan ang kanilang pusang ina. Ligtas ang kanyang mga sanggol, at ipinagdasal ko ang kanyang kaligayahan at kaligtasan.

Pagkaraan ng mga dalawampung minuto, ang dalawa pang kuting ay tumakbo at nag-explore nang magkasama, ngunit ang maliit na batang babae na nakilala ko sa larawan ay patuloy na umaakyat sa amin. Pinagapang niya ang sweater ko at ipinatong sa balikat ko. Pagkatapos ay tumawid siya sa mga balikat ni Christopher. Pabalik-balik siyang naglakad na parang ayaw niya kaming iwan. Naglalaro at naghahabulan pa ang dalawa. Alam kong akin siya.

Hindi na namin kailangang pag-usapan iyon ni Christopher. Minahal ko siya kaagad at masasabi kong minahal niya rin siya.

Pagbalik ni Stevie, kinuha ko ang maliit na fur-ball na nakapatong sa balikat ni Christopher. "Babae ba ang isang ito?"

"Oo, siya si 'Tres' sa larawan."

"Nakilala ko siya nang makita ko ang iyong mga larawan . . . magkamukha yung dalawa pero kamukha iba sa kanila. Siya ang nasa isip ko. Sa loob ng *maraming taon*. pinangalanan ko na rin siya . Mystère ang . . . niya . bago niya pangalan."

"Iyan ay isang kawili-wiling pangalan. Parang mystical."

"Ano sa tingin mo ang gagawin ng iba nating mga kuting?"

"Alam mo Navey," nakangiting sabi ni Christopher. "Siya ang magbabantay sa kanya."

Alam kong iyon talaga ang gagawin ni Navar.

"Sa tingin ko ay gugustuhin ni Huckleberry na makipaglaro sa kanya. At si Girl Grey? Kailangan nating maghintay at tingnan. Baka gusto lang niyang bantayan siya mula sa isang ligtas na lugar."

Dinala namin itong maliit na himulmol sa sala at kinausap ko silang dalawa. "Maraming salamat sa pagligtas sa mga sanggol na ito."

"Mamimiss ko siya. Alam kong pupunta siya sa isang magandang tahanan, ngunit iisipin ko pa rin siya ngayong gabi."

Ipinatong ni Bryant ang kamay niya sa ibabaw ng kamay ni Stevie. "Mahal niya ang lahat ng aming rescue baby."

"Tatawag ako at ipapaalam ko sa iyo ang kalagayan niya," saad ko.

"Ha! Siya ay hahawakan at mahalikan ng marami ngayong gabi," sabi ni Christopher. "Sobrang saya ko nakilala ko kayo at maraming salamat sa pagmamahal sa kanya."

May dala akong carrier na may malambot na kumot sa loob pero hindi ko siya pinasok doon. Masaya siyang manatiling nakakulot sa kanyang bagong kumot sa aking mga bisig. Kahit na pinaandar na ni Christopher ang sasakyan, nagpursige lang siya at nagtago sa lambot.

Gaya ng pangako, tinawagan ko si Stevie maya-maya. "Napakaganda niya . . . at chill lang ang mga pusa namin. Ginagawa nila ang kanilang mga bagay at hinahayaan siyang maglaro.

"Magiging masaya ang buhay niya, masasabi ko. Oh ... isang mabait na tao ang nakipag-ugnayan sa amin tungkol kay Uno at Dos, kaya mukhang magkakasama sila sa bahay. Salamat sa pagtawag."

"Salamat sa pagmamahal sa kanila at pagbantay sa kanila noong sila ay napakaliit."

2. *Posible kayang Maging Totoo Ito?*

Sa mga unang linggong iyon, tiniyak ni Navar na lagi siyang malapit sa kanya.

Hindi niya ito ginalaw o natulog o pinaglaruan man lang. Nanatili lang siya kung saan niya nakikita ang ginagawa nito. Hindi naman siya nakakalayo kaya minsan ay tumatalon siya sa likod ng sofa kung saan siya ay nakamasid sa sala at sunroom. Umupo din siya sa isang bench sa aming komportable, front porch habang hinahabol niya ang mga surot sa hardin. Nang nasa labas na siya sa bakuran ay sinundan siya nito at saka humiga sa malapit. Mukhang naidlip siya pero hindi. Palaging alam niya kung nasaan siya.

Sa kanyang unang dalawang araw sa kanyang bagong tahanan, binigyan siya ni Huckleberry ng kitty side-eye, ng marami. Siya parang wala siyang pakialam na nandoon siya, ayoko lang siyang makalapit

Minahal siya ni Girl Gray. Sa una ay pinag-aralan niya ang bagong maliit na pusa. Pinagmamasdan niya siya mula sa isang ligtas na distansya at pagkatapos, pagkatapos ng ilang araw, naghabulan sila sa loob ng bahay. Minsan hinahabol ni Brambleberry Rose si Girl Gray at pagkatapos ay tatalikod sila at si Brambleberry ay tumatakbo nang mabilis hangga't kaya niya para makalayo sa kanyang nakatatandang kapatid na babae na kulay-pilak na kulay abo.

Nais kong mangolekta ng maraming mga larawan ng kanyang sanggol at kumuha ng marami hangga't maaari para sa kanyang album. Siya ay kaya kaibig-ibig; madaling makakuha ng magagandang litrato niya.

Sa gabi ay umakyat siya sa aking unan at natulog sa tabi ng kanyang maliit na mukha. Napaka-touch at malambing. Ang mga balbas niya ay kumikiliti sa aking ilong, na kung minsan ay gumising sa akin. Minsan, natutulog siya sa ibabaw ng aking ulo, na naging sanhi ng pagdududa ko sa kanyang kaligtasan ng higit sa isang beses.

"Naniniwala ka bang patuloy niyang ginagawa ito?" Tinanong ko si Christopher makalipas ang ilang gabi.

"Well, hindi mo pa siya napipikon."

Bago namin makuha ang Brambleberry, si Navey ang kasama namin tuwing gabi ngunit, mula nang dumating siya, nandoon siya tuwing gabi. Parang gusto niyang bantayan ang bunso niyang kapatid kahit sa gabi.

"Salamat sa pagbabantay sa aming mga anak, big guy."

Ipinikit ni Navar ang malalaking berdeng mata niya at ibinalik ang ulo. Mukha siyang maharlika.

Isang gabi, habang nagtatrabaho si Christopher sa kanyang opisina, naglaro siya ng malambot na bell ball sa aming kama. Sa madilim na liwanag ng screen ng TV, ang tanging nakikita ko ay ang kanyang silhouette. Nagulat ako

dahil, sa anino, kamukha niya ang isa sa mga dati kong pusa — ang una kong kuting, si Earth, na tumira sa akin maraming taon bago ko nakilala si Christopher.

Ang mundo ay isang hindi pangkaraniwang kagandahan at napakatalino. Kahit na siya ay puro Abyssinian, hindi siya ginusto sa mundong iyon. Nagkaroon siya ng hitsura na itinuturing ng kanyang breeder na hindi kanais-nais at kung paano siya naging kuting. Pula, o namumula, ang kulay, ang Earth ay may matalim na berdeng mga mata, at ang kanyang mukha ay bilog sa halip na tatsulok. Sinabihan ako na gusto ng ilang breeder na magkaroon ng malaki at matulis na tenga ang kanilang mga Abyssinian na mas nakalagay sa gilid ng ulo ng pusa. Ang kanyang mga tainga ay mas karaniwan kaysa sa matulis at inilagay sa tuktok ng kanyang ulo tulad ng karamihan sa mga pusa. Ngunit ang pinakamagandang bahagi ng mga tainga ng Earth ay ang maitim na tufts sa mga dulo, na nagbigay sa kanya ng bahagyang ligaw na hitsura, at isang bagay na mahal na mahal ko tungkol sa kanya. Minsan naisip ko na ang mga ligaw na piraso ng balahibo ay nagmukha siyang isang baby lynx.

Sa kanyang paglaki, nalaman kong hahabulin ng Earth ang mga berdeng ubas na ginulong ko sa sahi. Ang berdeng kulay ng ubas ay tumugma sa berde ng kanyang mga mata, at napakaganda nitong tingnan - tulad ng hindi sinasadyang likhang sining - nang hawakan niya ito sa kanyang bibig. Dadalhin niya ang ubas pabalik sa akin na marahang nakahawak sa pagitan ng kanyang mga ngipin. Gagawin niya ito ng ilang beses para sa re-roll, hanggang sa, sa wakas, kinain niya ito. Iniisip ko noon kung ilang pusa ang gumawa nun.

Si Earth ay naging matalik kong kaibigan at tagapagturo. Mahal na mahal ko ang pusang iyon, at kasama ko siya sa maraming magagandang taon. Laging masyadong maaga itong tapos kasama ang mga kaibigan nating hayop. Nang tumawid siya para makasama ang mga Anghel, iniwan sa akin ng Earth ang isang basket na puno ng mahahalagang aral sa buhay at pag-ibig. Ang pinakamahalagang regalong ibinigay sa akin ng Earth ay kung gaano kasiya-siya na buksan ang aking puso sa pagmamahal ng isang hayop. Mula sa kanya, natutunan ko na ang mga hayop ay maaaring maging tunay nating kaibigan at kung gaano kadalang pahalagahan sila at palaging maging mabait sa kanila.

Buweno, mayroong pagkakahawig ng Earth sa imahe ng anino ng Brambleberry Rose, at nangyari ito muli pagkalipas ng ilang linggo. Mayroon bang koneksyon sa pagitan ng aking nakikita at kung ano ang naramdaman ko noong una kong hinawakan ang Brambleberry Rose? Napaisip ako, "**Possible kayang totoo ito?**"

Si Christopher ay muling nagtatrabaho sa kanyang opisina sa pangalawang pagkakataon na nangyari ito.

"Naaalala mo ba noong sinabi ko sa iyo kung paano ko nakita ang mukha ng Earth sa anino ni Brambleberry Rose?"

"Hi, mahal." Nag-sketch siya ng disenyo ng bahay at alam kong malalim ang iniisip niya, kaya hinalikan ko siya. "Tanungin mo ulit ako."

"Ha, sorry. Naaalala mo ba kung paano ko nakita ang Earth at Brambleberry sa aming kama isang gabi?"

"Ay, oo."

"Nangyari na naman. Naglalaro kami at bigla na lang parang Earth ang tinitingnan ko, hindi Brambleberry."

Walang sinabi si Christopher. Mas alam niya ang tungkol sa esoteric disciplines at naisip ko siguro narinig niya ang tungkol dito.

“Bagay ba iyan?”

"Sa tingin mo ba binibisita ka ni Earth?" tanong ni Christopher.

“Parang pareho sila . . . **Ano?** Posible ba iyon?”

"Narinig ko na ang mga hayop ay maaaring bumalik pagkatapos nilang mamatay, kaya siguro Earth reincarnated?"

3. *Pakiusap, Hindi!*

Nais ni Christopher na i-update ang aming mabait na balkonahe sa harap kaya inayos niya ang aming kaibigan Si Lauren, na bihasa sa paggawa ng kahoy at bato, ay lumapit at tumulong.

Gabi na ng umaga, mainit-init, at siya at ako ay naglalagay ng mga reclaimed, antigong pulang brick sa ibabaw ng wood deck na humahantong sa aming pintuan. Nakatuon kami ni Lauren sa pag-ikot ng brick pattern sa malalawak na tabla ng kahoy. Ang mga taong nakatira sa bahay na nauna sa amin ay naghiwa ng isang bilog na siwang sa ibabaw ng kahoy na halos pitong pulgada ang diyametro sa tabi ng pintuan. Wala ni isa sa amin ang nakakakita nang tumingin kami sa dilim na iyon. Sinukat namin at natagpuan na ang mga brick ay ganap na tatakpan ito. Ang Brambleberry, o Baby Brambles — isa sa kanyang mga bagong palayaw — ay ilang buwang gulang at lubos na mahalaga. Inaliw niya kami habang nagtatrabaho kami sa sikat ng araw.

Siya ay may isang mataba na maliit na tiyan, ang mga binti na nagsisimula nang humaba, at hindi magkatugma ang mga guhit sa kanyang baby-fur coat. Ginalugad niya ang lahat: umakyat sa muwebles, nagtago sa likod ng mga dahon ng mga bulaklak na nakapaso, at nilaro ang lahat ng mga surot sa hardin nang matagpuan niya ang mga ito.

Medyo bigla at walang babala, nahawakan ako ng isang pakiramdam na ang aking kuting ay nasa loob panganib. Luminga-linga ako sa paligid at hindi ko siya nakitang naglalaro kahit saan.

"Nakita mo na ba ang Brambleberry sa nakalipas na ilang minuto?"

"Nandito lang siya, pero hindi . . . saan siya nagpunta?"

"Nakita mo ba siyang umalis? Nagpakita ba ang isa sa iba pang mga pusa?"

Nakabukas ang pintuan sa harap kaya nakapasok siya sa bahay. Nakapulupot si Navar sa rug sa pasukan. "Alam mo ba kung nasaan si Brambles; pumasok ba siya sa loob?"

Mukhang hindi nag-aalala si Navar.

"Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Wala, walang tunog.

Naglakad ako sa loob ng bahay, nasa porch sa labas si Lauren at pareho naming tinatawag ang pangalan niya.

"Hoy, Brambleberry, pwede ka bang umuwi ngayon?"

Medyo natawa ako pero nagsisimula nang lumubog ang tiyan ko. Bumalik ako sa front porch at tumingin sa likod ng bawat piraso ng muwebles at bawat clay pot. Naglakad-lakad ako sa sulok ng bahay. "Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Tumingin ako sa kalye na halos buong umaga ay tahimik, tahimik na sinasabi, "**Pakiusap, huwag!**" Ngunit wala akong nakita nang lumakad ako sa gate at hinanap ang magkabilang gilid ng kalye.

Naisip ko ang kadiliman sa ibaba ng ginupit na kubyerta sa kubyerta at naakit ako upang malaman kung siya nasa ilalim ng bahay.

Ano ang pakiramdam na iyon? Kapag ang iyong puso ang pumalit at inakay ang iyong mga paa sa paglalakad?

"Titingnan ko ang ilalim ng bahay, ipaalam sa akin kung nakita mo siya."

Nang buksan ko ang tatlong talampakang pinto na patungo sa maruming sahig at maluwang na espasyo sa ilalim ng aming bahay, ang aking maliit na Brambleberry Rose ay tumakbo sa akin. Masaya siyang makita ako gaya ng nakita ko sa kanya. Matapos halikan ang kanyang maliit at maalikabok na mukha hangga't hinayaan niya ako - humigit-kumulang tatlong halik - binuhat ko siya pabalik sa balkonahe.

"Nasa akin siya!"

Huminga ng malalim si Lauren at mukhang naaliw. "Nasaan siya?"

"Sa ilalim ng bahay. Medyo madilim doon; Hindi ako sigurado kung paano siya napunta doon!"

Napatingin kami ni Lauren sa bilog na siwang na iyon sa deck.

"Sa tingin mo ba tumalon siya doon?"

"Ha. Oh, My Goodness. Kung ginawa niya, siya ay bahagi ng unggoy. sabi ni Lauren.

"Pagtakpan natin yan baka . . ."

"Wala nang kalokohan, bata." Sabi ni Lauren, inabot ang tuktok ng maalikabok niyang maliit ulo.

Binasag namin ang kanyang escape hatch at nanatili siyang malapit sa amin.

Nagising si Navar at sumama sa amin na nakatingin sa amin na parang nagtatanong, "Okay ka lang?"

Hindi namin napigilang tumawa.

Pagkalipas ng mga araw, sinabi sa akin ni Lauren na nakita niya ang mga bagay na katulad ng koneksyon ko kay Brambles sa pagitan ng mga ina at kanilang mga anak, ngunit hindi sa isang tatlong buwang gulang na kuting. Upang sabihin na mahal ko ang Brambles ay tila ganap na hindi sapat; naging malinaw na may ugnayan sa pagitan namin na hindi ko alam noon. Ang pag-ibig ay bahagi nito ngunit may iba pang makapangyarihan at mahiwagang koneksyon.

Isang katutubong zoo ang nakatira sa aming bakuran kasama namin. Napakaraming pula at kulay-abo na ardilya na may mga pugad sa aming magagandang puno ng California oak, mga uwak na dumating sa malalaking grupo, gumagawa ng lahat ng uri ng kaguluhan, ilang raccoon na tumatambay sa aming 100 talampakan ang taas na mga pine tree, at maraming maliliit na ibon na umawit at nagpapasaya sa aming mga kuting at sa amin.

Ang mga puno mismo ay isang bagay ng kagandahan: mayroong higit sa dalawampu't, 100-taong-gulang na maringal na mga puno ng oak na sumasakop sa aming bakuran. Sa araw, sila ay kumilos bilang isang payong, na nagtatabing sa amin mula sa araw ngunit, sa gabi sa dappled na liwanag ng buwan, sila ay tila matalino, mystical na nilalang. Malamang mga sentinel sila.

Ang isang puno ng oak na tumutubo sa aming likod-bahay ay sumanga sa anim na magkakahiwalay na puno at tumutubo mula sa ilalim ng aming kusina. Ang bahay ay itinayo sa ibabaw mismo ng puno at ang puno ay tila walang pakialam.

Ang mga punong iyon ay napakalapit sa aming bahay at binigyan ang aming mga kuting at squirrel ng sistema ng kalsada sa kabila ng aming bakuran. Maaari silang tumakbo at tumalon mula sa isang puno hanggang sa puno at papunta sa aming bubong nang hindi humahawak sa lupa. Napakagandang tunog sa loob nang maraming squirrel o kuting ang tumakbo sa bubong namin. Parang isang palakaibigang tropa ng mga critters. Mayroon kaming malalaki at malinaw na skylight sa karamihan ng aming mga silid at, sa ilang umaga, mukhang may maliit at squirrel-ish na naglalaro ng slip-and-slide. May mga paw print at loooooong slide mark pababa sa slope ng skylights.

Mayroong hindi bababa sa labindalawang 100 taong gulang na puno ng pino. Ang mga ito ay umaabot na sa katapusan ng kanilang habang-buhay dahil sila ay itinanim noong panahong itinatag ang ating lungsod noong 1902. Isa sa mga matataas na pine na iyon ay isang storage vault para sa mga acorn. Mayroong daan-daan, marahil libu-libo, ng mga butas na binutas sa balat, sa lahat ng panig mula sa itaas hanggang sa ibaba, at pinalamanan ng mga acorn, pati na rin ang mas malalaking butas sa puno ng kahoy kung saan ang mga acorn woodpecker ay may kanilang mga pugad.

Ito ay sa isang hindi kapansin-pansin na tahimik na Linggo - pagkatapos ng normal na sirko ng mga huni ng ibon at pagpapakain sa mga squirrels - at nang magsisimula ang hapon, nang, bigla na lang, napagtanto kong ilang oras na ang nakalipas mula nang makita ko ang Brambleberry.

Naglaro siya sa labas kasama ang ibang mga bata ngunit bumalik siya sa bahay noong madaling araw, at hindi ko na matandaan na nakita ko siyang lumabas muli.

Habang naglalakad ako papunta sa office ni Christopher ay sinilip ko ang bawat kwarto.

"Nakita mo na ba si Brambles?"

"Ah . . . hindi, simula kaninang umaga. Nasa paligid ba si Navar?"

Natagpuan ko ang aming malaking itim na batang lalaki na natutulog sa isang puddle ng araw sa aming sunroom.

"Navey, alam mo ba kung nasaan si Brambles?"

Binuksan niya ang berde niyang mata at tumingin sa akin pero hindi siya sumagot.

Tiningnan ko ng mabuti ang bawat kwarto. Tiningnan ko ang buong bahay — sa ilalim ng mga kama, sa mga aparador, sa mga istante, sa likod ng mga pinto, kahit saan siya naroroon.

"Brambles!"

"Brambleberry Rose."

"Miss B."

"Baby B."

Tinawag ko ang halos lahat ng pangalan niya at sinubukan ko siyang hikayatin mula sa pagtatago sa pamamagitan ng kalampag sa mga kulot na bag na naglalaman ng kanyang mga pagkain, ngunit hindi ko siya mahanap.

Ang mga pinto sa bakuran ay hindi bukas at si Christopher ay nasa kanyang opisina na nagbabasa karamihan sa mga susunod na umaga kaya ipinapalagay ko na hindi rin siya lumabas sa mga pintuan na iyon.

Si Huckleberry ay nakahiga sa isa sa mga matataas na bintana na nakatingin sa bakuran, si Girl Grey ay nakatulog sa lagusan, at si Brambles ay AWOL pa rin.

Sinimulan ko muli ang paghahanap sa bawat silid, tinatrato ang bag sa kamay. Sa ilalim ng mga kama, sa mga aparador, sa sa mga istante, tumingin pa ako sa loob ng ilang malabo na tsinelas na bota. . . pero walang Baby B.

Nagpasya akong lumabas at siniguradong nakasara ang pintuan sa harap ko.

"Brambles!"

"Baby Brambles. Baby B." mahina kong tawag sa kanya, niyuyugyog ang treat bag niya. makita siya . . . pero hindi ko ginawa kahit saan.

Wala siya sa front porch, wala sa birdbath, hindi natutulog sa bark chips. Wala siya sa bubong, at naninikip ang tiyan ko. Kinailangan kong paalalahanan ang aking sarili na huminga.

Matapos ang tila mahabang panahon ng paglalakad sa aming ari-arian nang walang anumang tagumpay, lumabas ako sa yari sa kamay, kahoy na pintuan sa harap na may ginupit na puso na ginawa ni Christopher para sa akin, patungo sa tamad na kalye sa harap ng aming bahay. Ang isang pares ng mga kapitbahay ay nag-e-enjoy sa isang late morning na paglalakad.

"Nakakita ka na ba ng maliit, kaibig-ibig, kulay abo at ginintuang guhit at batik-batik na kuting?"

"Hindi, nawala ba ang iyong kuting?"

"Oh pare, hindi ko siya mahanap."

"Ilang taon na siya?"

"Ilang buwan."

"Naku, ang liit pa niya. Umalis ba siya ng bahay?"

"Palagay ko hindi." Halatang halata na nag-aalala ako.

"Tumingin ka sa mga lugar na hindi mo akalaing pupunta siya. Maaari silang magtago sa isang medyas kapag sila iyon maliit." She smiled knowingly, parang napunta siya sa kinaroroonan ko. "Hahanapin mo siya."

Talagang nagustuhan ko ang aking mabubuting bagong kapitbahay.

Bumalik ako sa loob. "Nakita mo ba siya?"

"Hindi, sinuri ko ang laundry room at sa paligid ng aking desk." Nag-aalala si Christopher ngunit hindi nabalisa.

Lumapit ako ng masama.

Nagsimula akong maglabas ng mga gamit sa mga closet, bawat kwarto. Madali ang sapatos dahil nakikita ko sa kanila, ngunit ang mga maleta, kumot, at lahat ng iba pa ay lumabas.

Matapos ang tila isang oras ng pagsisiyasat ay kinuha ko ang tuktok na bahagi ng isang stack ng mga nakatuping kumot sa closet sa opisina ni Christopher at ***hulaan kung ano?***

Sa pagitan ng mga layer, na walang bulong ng kanyang buntot o mga paa na nagpapakita, at walang tunog, nakita ko si Brambles na nakakulot sa isang mainit na bola, natutulog nang mahimbing. Siya ay nakatago sa mainit na lambot at ganap na bumagsak. Duda ako na narinig niya akong tinatawag ang kanyang pangalan o kinakalampag ang kanyang mapang-akit na mga bag.

"Nakuha ko na siya!"

Sinandok ko siya at hinalikan pero hindi niya nagustuhan. Siguro naisip niya na kung itinaas niya ang kanyang maliit na paa sa mukha ko, titigil na ako.

Sumama sa amin si Christopher at gumawa kami ng kitten sandwich kasama siya sa pagitan namin. Naguguluhan siya at medyo tumutol pero hinalikan niya ang maliit na mukha nito at bahagyang tumawa habang malambing na pinapagalitan siya. "Sayang, maliit. Huwag ka nang magtago ulit." Pinahid niya ang balahibo sa ibabaw ng ulo niya gamit ang kamay niya. "Ang iyong ina ay nag-aalala sa iyo."

Muli niya siyang hinalikan, sinipilyo ang kanyang mga daliri sa ilalim ng kanyang baba, at inilapag ko siya sa sahiq. Pinanood namin siyang tumakbo palayo sa hallway.

"Ha! Napakatalino niyang maliit na bastos." Sabi ko.

"Kapansin-pansin kung gaano siya kahusay nagtago."

Hindi pa nagising sina Girl Grey, Huckleberry, at Navar para sa panonood.

4. Well . . . Ang ilang mga tao ay nagdadala ng kanilang mga aso, tama ba?

Gustung-gusto ng Brambleberry ang buhay sa aming rambling board-and-batten house sa central ng California baybayin. Napakaraming pinto — sa pagitan ng mga silid at humahantong sa labas — at maraming malalaking bintana.

Ang bahay ay nakaupo sa tatlong lote, karamihan ay nabakuran ng kakaibang lokal na bakod, kaya ang mga pusa ay protektado mula sa mga aso; gayunpaman, kailangan nilang makipaglaban sa mga raccoon at acorn woodpecker. Sa aming kapitbahayan sa Southland, ibinahagi ng aming mga pusa ang kanilang mga laruan sa mga raccoon. Sila ay uupo sa harap na balkonahe at panoorin ang mga raccoon na naglalaro ngunit, para sa ilang kakaiba at hindi kilalang dahilan, dito sa Central Coast ang mga ligaw na critters ay uri ng demented at maaaring pumatay ng mga pusa. Kaya't ang mga pusa ay pinayagang lumabas sa araw ngunit, nang sumapit ang gabi, lahat sila ay ibinalik sa loob.

Ginawa ni Navar Star ang kanyang mind-control na bagay sa mga pusa na sinubukang pumasok sa kanyang teritoryo, ngunit pumasok ang aming bagong tahanan — dahil ang aming mga bahay ay itinayo nang magkahiwalay, at dahil mayroon kaming canopy ng mga puno ng oak ng California sa halip na mga puno ng palma — hindi niya rin makita ang kalye. Pinipigilan din ng simpleng bakod na gawa sa kahoy at mga gate ang karamihan sa iba pang mga pusa.

Noong wala siya sa tabi ng bahay na bumibisita sa kanyang kuting na kaibigan, si Anna, nagustuhan ni Huckleberry na panoorin ang Brambleberry na nilalaro ang kanyang mga laruan at tumakbo sa bahay. Ang batang babae na si Grey ay gumugol ng maraming oras sa pagsubaybay sa kanya ngunit hinabol din siya at nakipaglaro sa kanya ng tagu-taguan.

Iyon ang aming mga halcyon na buwan; masaya at walang problema.

Nakakuha si Brambles ng isa pang bagong palayaw; Miss B — which was the one Christopher pinakamamahal. Marami siyang makukulay na laruang kuting sa halos bawat silid ng aming bahay. Natuto kaming maglakad ni Christopher sa pamamagitan ng pag-shuffling ng aming mga paa. Kung hindi namin ginawa, at naglalakad kami ng normal, maaari naming aksidenteng mapipiga ang kanyang mga laruan.

Ang mga pusa ay may isang tore upang magsaya sa aking opisina; ito ay halos limang talampakan ang taas, na may condo para sa napping, poste para sa scratching, perches para sa spying, at rampa para sa pag-akyat. Ang mas maliit na bagay na puno sa aming sala ay may apat na berdeng, naka-carpet na mga antas at anim na nababaluktot, mga braso na natatakpan ng jute twine na may guhit-guhit, umuugong na mga bola ng kampanilya upang kumatok. Medyo parang octopus. Sina Brambles at Gray ay maaaring umakyat dito at maglaro ng tetherball gamit ang mga bell ball.

Ang berdeng octopus ang paborito ni Baby B. Napangiti si Christopher isang gabi pagkatapos niyang panoorin ang kanyang paglalaro. "Iyon ang kanyang **Kitty** U. Siguradong gusto niya ito."

Hinabi ko ang lahat ng uri ng nakasabit na mga laruan, mga balahibo mula sa aming bakuran, at mga makukulay na laso sa lambat ng isang mas mahabang kitty playpen tunnel at napuno ang isang bahagi nito ng mga tambak ng kulubot na puting tissue paper. Maghahabulan sina Brambleberry at Girl Grey sa tunnel. sila

batted sa makulay na swinging distractions, at Brambleberry ay minsan nagtatago sa ilalim ng mga tambak ng papel. Maghihintay siya, at maghihintay, at pagkatapos ay ilulunsad ang kanyang sarili nang mas malapit sa Girl Grey o Huck at sa pangkalahatan ay tinatakot sila ng kuting. Napakaliit niya at magtatago siya sa loob ng isang gusot na brown na paper bag at pagkatapos — nang walang tunog — inaabot ang isang paa at sorpresahin sila kapag dumaan sila. Nang gawin niya iyon kay Navar ay lumingon siya at tinitigan siya gamit ang kanyang malalaking berdeng mata na parang sinasabing, "Alam kong nandoon ka. Hindi mo ako niloko."

Ang magagaan na bahagi ng balahibo ng Brambleberry ay kulay biskwit — katulad ng amerikana sa kabayong Palomino, at ang paborito kong kulay sa mga hayop. Wala kaming konkreto sa aming bakuran at, kapag nakahiga siya sa mga bark chips, naghalo ang kanyang mga kulay. Hanggang sa lumipat siya ay hindi laging madaling mahanap siya.

"Bago siya isinilang, tinulungan siyang magbihis ng isang taong nagmamahal sa kanya sa kitty Heaven kanyang damit panglupa." Sabi ni Christopher, kumikinang ang kanyang mga mata, "Sa tingin ko, binigyan siya ng custom-created *camo jammies*."

"Sa tingin ko tama ka! I bet it was Diana — mahal na mahal niya ang mga kuting."

Matagal na naming kaibigan si Diana. Nakilala namin siya at ang kanyang asawang Griego isang gabi nang kami ay nasa labas para sa hapunan sa Southland. At pagkatapos ay nalaman namin na nakatira sila sa kalye mula sa amin. Mahal niya si Christopher at tumulong siya sa negosyo nito sa loob ng mahabang panahon. Palagi siyang may isa o dalawang magagandang pusa. Tumawid siya sa Langit pagkatapos naming lumipat sa Central Coast.

Mayroon akong handmade soft-leather na backpack at naisip kong baka gustong maglibot kasama ko si Brambleberry Rose. Isinubo ko siya dito at dinala sa tindahan ng natural na pagkain. Hindi niya masyadong inisip pero hindi ko akalaing nagustuhan niya ang bumpy sound ng mga grocery cart sa pebble-stone entry. Kaya naisipan kong dalhin siya sa isa sa aming mga pulong ng konseho ng lungsod. Itinayo noong 1913, ang aming city hall ay nakarehistro bilang isang makasaysayang gusali. Nagsimula ito bilang All Saints Episcopal Church sa aming maliit na bayan at napakagandang gusaling pagdarausan ng mga pagpupulong. Mayroon itong hugis-puno, gawang-kamay na mga rehas na bakal na nakahanay sa mga hakbang sa pagpasok sa isang malawak, malugod na balkonahe sa harap, at isang lumang -wood interior na may mataas at mataas na kisame, hinawakan ko ang aking backpack sa harap ko at hinayaan si Brambles na luminga-linga sa paligid habang tinatalakay ng aming konseho ng lungsod ang mahahalagang usapin sa sibiko.

"Ano ang nasa backpack mo?"

"Hindi ano, sino? Ang pangalan niya ay Brambleberry Rose."

"Oh my goodness, ang cute niya."

May ibang lumapit para tingnan kung ano ang nangyayari.

"Dinala mo ang iyong kuting sa pulong?"

"Well . . . May mga taong nagdadala ng kanilang mga aso, tama ba?"

Ayaw ni Brambles na yakapin siya ng buong buo at gustong hawakan siya ng mga tao, ngunit magalang sila. Siya ay hindi mapaglabanan.

Ang aming mayor ay isang babae na ang aso ay sumama sa kanya sa mga pagpupulong at kapag siya ay nakilala Nakangiti si Brambles ng nakakaloko. "Dinala mo ang iyong pusa sa iyong backpack?"

Ngumiti ako.

"Siyempre ginawa mo." At lumayo siya ng tumatawa, nakikipag-usap sa kanyang maliit na puting malambot na aso. "Halika na, Mister Cloud."

Noong maliit pa siya, dinala namin siya sa ilang pulong pa. Mukhang hindi niya ito mahal pero parang wala rin siyang pakialam. Mabilis kong nalaman na kung naghulog ako ng ilang mga pagkain sa malambot na balat ng suede ng loob ay napakasaya niya.

Ang aming beteryaryo ay isang mahinang magsalita at maalam na tao at mahal niya ang aming mga sanggol. Tila siya ay may maaasahan at iba't ibang kaalaman kung paano alagaan ang mga ito. Sinabi niya sa akin ang tungkol sa ilang hindi kilalang, hindi medikal na mga paraan upang gamutin ang aking mga anak. Sa isa sa kanyang mga check-up appointment, tinanong ko si Dr. Thomas kung paano siya naging vet.

"Lumaki ako sa Netherlands at ang aking lolo ay isang vet, nag-aalaga siya ng mga hayop sa bukid, kasama ang mga pusa at aso. Siya ay may malaking greenhouse at nagtanim ng lahat ng uri ng mga halamang-gamot, halaman, at bulaklak. Gumawa siya ng mga remedyo para sa mga hayop. Natuto ako sa kanya."

"Whoa. Iyan ay isang lumang-mundo na base ng kaalaman. At isang nawawalang sining. Dapat may kauri siya kaluluwa."

"Siya ay pinahahalagahan sa kanyang bayan."

"Dapat miss mo siya. Sinabihan ako na hindi lahat ng mga doktor ay manggagamot — sa oras na iyon ay hindi ko ginawa alam kung ano ang ibig sabihin nito. Mukhang isang hindi kapani-paniwalang manggagamot ang lolo mo."

Napansin niya na habang lumalaki ang katawan ni Brambleberry, patuloy na lumalaki ang buntot nito. lumalaki at at lumalaki.

"Ang Brambles ay may ilang dagdag na vertebrae sa kanyang buntot. Ito ay nagbibigay sa kanya na lonnnng buntot. Nagbibigay din ito sa kanya ng hindi karaniwang pakiramdam ng balanse. Napaka-cute niya," dagdag niya, na may kinang sa kanyang mga mata, "at may isa sa pinakamahabang buntot sa kasaysayan ng domestic cat."

"Pumasok sa silid ang Brambleberry Rose at makalipas ang limang minuto ay dumating ang kanyang buntot." deklara ni Christopher na may matamis na ngiti.

Nagtapos siya sa **Kitty U** hanggang sa mga puno sa aming bakuran. Noong una, tumakbo lang siya palapit sa kanila at hinawakan sila na parang nakikipagbuno, ngunit hindi nagtagal ay natutunan niyang i-navigate ang mga malalaking sanga na iyon na tumubo patagilid. Dahil ang aming bakuran ay natatakpan ng mga siglong gulang na mga oak ng California, marami kaming mga malapit-sa-lupa, malilikot na mga sanga sa gilid na perpekto para sa isang kuting na tumakbo.

Ang lahat ng aming mga pusa ay umakyat sa mga puno, ngunit isang bagong bagay ang nagsimulang mangyari noong maliit pa ang Brambleberry. Nagsimula siyang tumalon. Maaari siyang tumalon sa bawat sanga, katulad ng katutubong kulay abo, at mga imported na pulang squirrel na nakatira sa aming bakuran. Hindi iyon magagawa ng kanyang mga kapatid. Umupo sila sa lupa, at pinagmamasdan siya.

Habang lumalaki siya ng kaunti, umakyat siya sa itaas at nagsimulang tumalon mula sa maliliit na sanga papunta sa bubong ng aming bahay. Ang kapansin-pansin dito ay ang sangay ay lilipat mula sa kung saan siya balanse kapag siya ay tumalon mula dito. Nakita ko ito ng ilang beses habang nagtatrabaho ako sa aking opisina. Isang araw ay nasa bahay si Christopher noong hapon nang magsimula siyang umakyat sa mga puno sa aming likod-bahay. Akala ko baka gawin niya ulit ang magic flying thing niya.

"Christopher, baka gusto mong puntahan si Brambles." Pumasok siya sa opisina ko at pinanood siyang umakyat nang mas mataas kaysa sa kung saan umakyat ang iba naming mga kuting. "Tatalon na siya." mahinang sabi ko.

Nagbalanse siya sa isang pahalang na sanga na mga tatlong pulgada ang diyametro sa labas lamang ng bintana ng aking opisina.

Napatingin siya sa bubong at napakatahimik.

Pagkatapos ay inilunsad niya!

Ang nakita lang namin ay nawala ang kanyang buntot sa ibabaw ng eave. Narinig namin ang pagtakbo niya sa gulod ng aming mataas na bubong at wala na siya.

"Wow. Wala pa akong nakitang ganyan." Nanlaki ang mga mata ni Christopher sa gulat.
"Pambihira siya."

Ang kahanga-hangang bagay sa kanyang kitty parkour ay halos dalawampung talampakan ang layo niya sa lupa, at sinusukat niya hindi lamang ang layo na nakikita niya kundi pati na rin ang distansya na nilikha niya sa kanyang pagtalon. Siya ay tumpak at matikas. Siya ay natatangi at simpleng hindi kapani-paniwala, lumilipad sa himpapawid tulad ng isang may karanasan na airborne performer.

"Alam mo ba kung ano iyon?" Itinanong ko.

Tumingin siya sa akin pero hindi sumagot.

"Si Mystère iyon."

"Tama ka." Bulalas niya. "Ang kanyang pangalan ay tiyak na Brambleberry Rose, ngunit ang kanyang espiritu ay Mystère."

Ang mga araw na iyon sa ating pamayanan sa baybayin, na ang populasyon ay humigit-kumulang 3,000, ay hindi tulad ng kung saan man kami nakatira noon. Ang aming bahay ay dalawang gubat na bloke mula sa bayan: maaari kaming maglakad sa umaga na kape, parke, ilan sa mga bahay ng aming mga kaibigan, at ang panlabas na teatro. Ang mga bahay ay hindi magkamukha. Sila ay halos 100 taong gulang at nakatakda sa malalaking lote. Ang mga bakuran ay walang damo, ngunit mga bulaklak, hardin, maliliit na kagubatan ng mga puno, at bark chips. Ang isang karaniwang materyal sa eskrima ay tunay na mga stake ng ubas mula sa mga ubasan. Ang mga yarda ay pinutol ng baluktot na dalawang pulgadang parisukat, mapusyaw na kulay abo, mabangis na mga patpat na itinutulak mismo sa lupa, mga tatlong talampakan ang taas, na may paminsan-minsang diagonal na mga suporta. Nang tumubo ang isang puno kung saan gusto ng mga tagapagtatag ng isang kalye, lumibot sila sa puno. Ang mga lansangan ay baluktot at walang mga ilaw sa kalye o bangketa. Mayroon kaming maliliit, tiffany-style na mga ilaw sa aming bakuran malapit sa aming bahay, ngunit nang lumubog ang araw ay madilim sa aming kalye.

Ito ay tulad ng pamumuhay sa isang mas simpleng panahon sa isang mahabang panahon ang nakalipas. Mas minahal namin ito ni Christopher kaysa kahit saang lugar na dati naming tinirahan — at, gaya ng natatandaan ninyo, mahal na mga mambabasa, nanirahan kami sa isang kaakit-akit na komunidad sa baybayin sa timog ng Los Angeles, at sa mismong karagatan sa North Shore ng O`ahu, Hawai`i.

Karamihan sa mga umaga sa aming maliit na bayan sa dalampasigan ay nagsimula sa mga huni ng ibon. Nagkaroon kami ng napakaraming uri ng mga ibon na ang koro sa umaga ay naglalaman ng iba't ibang tinig at tumagal ng halos isang oras. Mula sa panood sa kanila ay alam namin ang ilan sa mga species ng ibon, ngunit mayroon kaming isang mahiwagang ibon na parang unggoy na nakikipagdaldalan. Wala akong ideya kung anong uri ng ibon iyon ngunit gumawa ito ng parang gubat. Bihira kaming makarinig ng mga seagull kahit na malayo kami sa dalampasigan, ngunit ang aming residenteng kawan ng malalaking magagandang itim na uwak ay tila lahat ay tumira sa mga sanga na medyo malapit sa parehong oras. Parang nagsisigawan sila at sobrang curious na marinig at panoorin. Kung ang mga pusa namin ay nasa labas nang mangyari iyon, nawala sila. Hindi sila tumakas — bigla na lang silang wala.

May mga asul na California scrub jay na palakaibigan sa aming mga squirrels, brown na ibon na tumalon sa wood chips nang magkahiwalay ang mga daliri ng paa, matingkad na berdeng hummingbird, yellow-and-grey warblers na gumawa ng pinakamatamis na maliit na huni, at maliliit na maliliit na kulay-abo na cutie na natutunan namin ay tinatawag na tufted titmice at may mga matulis na ulo. Nagkasundo silang lahat pero iba ang agenda ng mga black-and-white woodpecker. Gusto nila ang lahat ng pagkain para sa kanilang sarili. Itinaboy nila ang iba pang mga ibon. Sila ang nagtakip sa aming mga puno ng pino ng maliliit na butas na pinupuno nila ng mga acorn. Ang mga ito ay kapansin-pansing graphic at may napakatalim na kulay ng itim at puti na may matingkad na pulang sumbrero sa likod ng kanilang ulo tulad ng isang Jewish yamaka.

Isang araw habang nakaupo kami ni Christopher sa kusina, nakita namin ang grupo ng mga woodpecker na nag-e-espiya sa ating mga kaibigang ardilya. Tila nangangalap sila ng katalinuhan tungkol sa sitwasyon ng pagkain. Sumigaw ang ilan sa kanila, may lumitaw pang mga woodpecker sa mga puno, at pagkatapos ay lumundag sila sa mga sanga ng puno para makalapit sa kinaroroonan ng mga kaibigan naming ardilya. Bigla, na parang walang ingay, sinimulan nilang bombahin ang mga pulang squirrel na kumakain ng mga buto ng itim na sunflower sa bintana ng aming kusina.

Ito ay mukhang isang coordinated flying maneuver, katulad ng sa mga palabas sa himpapawid na aming dinaluhan.

"Oh, pare. Masasaktan ang mga squirrel natin." Tumayo ako para pumunta sa likod-bahay namin at tumakbo panghihimasok para sa kanila.

"Mukhang giyera ito. Mukhang Zero ang mga lalaking iyon!"

"Ano ang Zero? At nasaan ang ating kawan ng mga uwak kapag kailangan natin sila?"

Halos mapangiwi ang mukha ni Christopher. "Zero ang tinatawag naming Japanese planes na lumipad noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig." Naaalala ninyo, mahal na mga mambabasa, na si Christopher ay isang tapat na piloto at ang kanyang ama ay naglingkod sa Europa noong digmaang iyon.

"Oh, yung may pulang tuldok sa pakpak?"

"Oo, at sa gilid ng eroplano. Ang mga ibong ito ay parang mga warbird. Oh . . . gawin mo alam mo ba kung ano ang tawag sa kawan ng mga uwak?"

"Sabihin mo sa akin."

"Isang pagpatay."

"Isang pagpatay sa mga uwak? Seryoso? Iyan ang kailangan natin ngayon. Ang aming gang ay pumasok na may kasamang **pagpatay** sa kanilang isipan. Alam mo ba kung ano ang tawag sa grupo ng mga pusa?"

"Ang aming pamilya?" May nakakalokong ngisi sa mukha niya.

"Mahal din kita, babe. Ang isang grupo ng mga pusa ay tinatawag na clowder."

Nasasabi ko nang hindi tumitingin sa kanya na siya ay nakangiti, at mula sa araw na iyon ay tinukoy namin ang pamatay na mga woodpecker bilang Zero.

Mayroon akong dalawang rustic clay pot sa aming back porch na pinunan ko ng mga nahulog na pine cone na pinulot ko habang naglalakad ako sa aming property. Ang isang palayok ay may hawak na masikip na berdeng mga pine cone at ang isa naman ay may hawak na kayumanggi na mas malaki at nakabukas. Tinawag ko silang bomba at bala. Ang mga bala ay ang mas maliit at maaaring maitutok nang maayos. Ang mga mas malaki ay mukhang mas mapanganib habang pinalipad ko sila sa himpapawid. Magaling ako sa pagpuntirya sa kanila sa mga sanga kung saan gustong umupo ng mga Zero. I'm not sure they took me seriously, but they left after I send a couple soaring right into their noise-making group.

Ang sunroom sa aming tahanan ay naging aking magandang opisina at ang Brambleberry Rose ay kasama ako sa halos lahat ng araw habang ako ay nagtatrabaho. Mayroon itong malalawak na bintana sa kahabaan ng pinakamahabang dingding na hindi nagbubukas. Mayroong dalawang klasiko, makalumang bintana sa bawat gilid na bumukas para sa bentilasyon at lahat ng ito ay nakatingin sa parang parke na kagubatan. Sa kabilang mahabang bahagi ay may mga panloob na bintana at French na pinto na patungo sa aming sala. Ang mga window sills ay humigit-kumulang siyam na pulgada ang lalim at gawa sa parehong pulang cedar board at batten construction gaya ng mga dingding at kisame. Ang silid na ito ay hindi pinaputi tulad ng sala. Tunay na parang nasa isang treehouse at isa sa mga paboritong lugar ng Brambleberry sa aming tahanan. Napakainit noon at sapat na ang lapad ng mga gilid ng bintana para makatulog ang isang kuting. Naroon siya sa itaas kasama ang mga ibon sa silid na iyon.

Isa sa mga araw na iyon ay tumingin ako sa itaas at nakita ko ang aking kuting na umuugoy mula sa gilid ng isa sa mga malapad na window sill na may mga tali sa kanyang leeg. Si Brambleberry ay nagpupumilit na kumalas sa sarili. Naninipa ang maliliit niyang binti. Gamit ang kanyang mga paa sa harapan, sinubukan niyang abutin ang mga gapos na sumasakal sa kanya. Hindi siya makagawa ng ingay dahil hindi siya makahinga.

Hindi ako makagalaw ng mabilis! Tumalon ako mula sa desk ko at hinawakan siya at hinawakan. kanya . . at hinawakan siya.

"Oh mahal na Panginoon, salamat sa pagpayag mo sa akin dito." Pinilit kong ibalik ang tibok ng puso ko sa isang lugar na malapit sa normal. Nagkaroon ako. naging. Kinikilabutan!

Ayokong isipin kung ano ang maaaring mangyari kung hindi ako nakauwi o kung nasa ibang kwarto lang ako. Para sa akin, ito na ang pangalawang pagkakataon na makakasama niya ang mga kitty Angels.

Nasa isang jobsite si Christopher pero tinawagan ko pa rin siya.

"Muntik nang mamatay si Bramble."

"Ano? Hayaan mo akong lumipat sa ibang lugar kung saan mas maririnig kita. Anong nangyari?"

"Nagtatrabaho ako sa aking opisina at tila nilalaro niya ang mga plastik na bola sa dulo ng mga kurdon ng window shade. Pinagtali sila at, mahal na Diyos, gumawa sila ng silong sa kanyang leeg. Si Christopher, **umuugoy** siya sa gilid para makalaya!"

"Okay lang ba siya?"

"Mukhang."

"Ikaw ba?"

"Sa tingin ko kailangan ko *ng chocolate cake.*"

"Alam mo, mga kwarenta'y limang minuto lang matatapos na ako dito. Kung gusto mo, pumunta tayo sa coffeehouse."

"Magugustuhan ko iyan. Hahawakan ko siya hanggang sa makarating ka dito. . . salamat, mahal kita."

"Mahal din kita. Bigyan mo siya ng halik."

Hindi na kailangang sabihin, kinalas ko ang bawat gapos na iyon at nanatili silang ganoon.

Sa mga oras na ito napagpasyahan ni Brambles na hindi niya gusto ang aking camera at umalis kaagad nang makita niya akong papalapit sa kanya dala ito. (Oo, mahal na mga mambabasa, ang mga araw bago ang tahimik na mga camera ng cell phone.) Kung sinubukan kong kunan ng larawan ang kanyang pagtulog, maririnig niya ang pag-click ng shutter at magigising; tatayo siya at aalis, kaya marami akong litrato ng buntot niya.

Noong ang Brambleberry ay nasa pitong buwang gulang, ang mga araw ay mahaba at ang mga gabi mainit-init. May nakita kaming kakaiba ni Christopher sa gilid ng property namin.

"Christopher!" Ito ay kalahating bulong, kalahating sumigaw. Nasa sala siya, katabi ng opisina ko, at madaling araw na, madilim sa labas.

"Anong meron?"

"Tingnan mo yan, mga alas dos na! Mukhang nasa gilid ng property namin."

"Oh . . . Panginoon."

"Ano yan?" Namamaos ang boses ko sa hindi malamang dahilan. Ang malalaking berdeng mata ay parang mga tatlong talampakan ang layo sa lupa at tila nakatitig sa amin. Wala kaming ilaw na ganoon kalayo sa aming bakuran.

"Sa tingin ko ito ay isang bobcat."

"Lahat sila, di ba?"

"Oo, tumawag ka ng pulis."

"Talaga?" Hindi ko sana naisip yun.

"Oo."

Kaya ginawa ko. Maaaring naaalala mo na nakatira kami sa isang napakaliit na bayan at matatagpuan ang mga bloke mula sa istasyon ng pulisya at bumpero. Matapos matukoy kung saan kami nakatira, pinasalamatan kami ng dispatcher at sinabing, "Lalabas kaagad ang patrol car."

Hinawakan ko si Brambles at inilapag siya sa gilid ng bintana para makita ang reaksiyon niya. Nagpatuloy siya nang buo alerto; nang hindi gumagalaw, nanlaki ang kanyang mga mata at nakatutok sa berdeng mga mata na tila nakatingin sa kanya pabalik. Ang balahibo sa kanyang likod ay tumaas, ang kanyang mga tainga ay nakaharap sa harap at ang kanyang buntot ay puno ng himulmol.

Oo naman, sa loob ng ilang minuto ay nakita namin ang isang napakatahimik na police patrol car na dumaan sa harap ng aming property at nagpatuloy sa madilim na kalye. Binuksan ni Christopher ang aming ilaw sa balkonahe at pagkatapos ay muling pinatay. "Iyon ay ipaalam sa kanila na kami ang tumawag."

At pagkatapos ay dumaan na naman sila. Naka stealth mode sila.

Ilang minuto lang, umuwi na ang pinsan ng kapitbahay naming si Deanna. Bumisita siya para sa isang linggo mula sa ibang estado. Nakita namin siyang pumarada sa kanilang driveway at pinanood ang pagbukas ng mga ilaw ng garden path habang papalapit siya sa kanilang pintuan. Binigyan ko siya ng ilang minuto at saka tinawagan siya sa phone ng bahay nila.

"Oo?"

"Hoy, kapitbahay mo pala. May nakita ka ba sa iyong bakuran ngayong gabi?"

Medyo nanginginig ang boses niya. "Oo, nakita ko ang mga berdeng mata na sumusunod sa akin habang naglalakad ako sa landas! ANO IYON?"

"Oh, geez," ang pinakamahusay na magagawa ko.

Sumigaw siya, "Anong URI NG HAYOP mayroon ka rito?"

"Baka bobcat." sabi ni Christopher. Tinawag ko ang speaker at hindi niya magawa tumulong tumawa ng kaunti.

"Okay ka lang?" Gustong tumulong ni Christopher kung kinakailangan. "Nakarating na ang mga pulis."

"Sige. Pero HINDI na ako lalabas doon ngayong gabi!"

"Magandang ideya," tumawa si Christopher. May mga bobcat sa kanyang kasalukuyang lugar ng trabaho.

Ang mga mata ay nawala, walang nasaktan, at lahat ng aming mga kuting ay ligtas. Naka-freeze si Brambles sa gilid. At **ayaw** niyang sunduin o yakapin siya.

Marahan kong sinabi ang isang panalangin ng pasasalamat sa mga Anghel ng aming kuting: "Salamat sa babala."

Nagkita kami sa magkatabing bakuran namin kasama ang pinsan ni Deanna kinaumagahan at nagtawanan kami tungkol dito ngunit naging alerto kami. Ang panganib ay totoo.

5. Tingnan mo yang Baby na yan! Mukhang Isang Munting Bobcat

Noong nasa sampung buwan na ang Brambleberry Rose, isa pang kakaibang bagay ang nangyari. Si Navar Star ay lumabas sa aming bakuran sa umaga at umuwi na may kagat sa kanyang binti sa harap. Gaya ng nabanggit ko kanina, hindi siya lumaban o lumapit man lang sa ibang pusa.

"Nasasaktan si Navey. Tingnan mo ito."

"Dalhin natin siya kay Dr. Thomas. Maaari ka bang tumawag at ipaalam sa kanila na papunta na tayo?"

Habang nagmamaneho, tinanong ni Christopher, "Paano nangyari ito?"

"Ito ay isang misteryo, hindi ba?" Since he was such a mellow dude and liked being close, hinawakan ko si Navey sa kandungan ko.

Binuksan kami ng bata at matamis na vet tech, "Doctor will be with you in saglit lang. Maaari kang maghintay sa gitnang silid ng pagsusulit."

Habang nandoon kami, may nakita kaming kuting na nakaupo sa isa sa mga kulungan. Mukha itong baby bobcat. Ito ay madilim na kulay abo-at-puting tigre-striped na may puting gatas na bibig.

"Nakikita mo ba ang kuting na iyon?"

"Tignan mo yung baby. Parang maliit na bobcat."

"Ang cute na kuting!"

Sinuri ni Dr. Thomas ang paa ni Navar at sinabi sa amin, "Magiging okay siya; maliit na sugat lang. Bibihisan ko ito at bibigyan ko siya ng antibiotic." Sinuri niya ang iba pang mga paa ni Navey. "Hindi siya nakapunta dito para sa isang injury dati. Anong nangyari?"

"Magandang tanong." Nasa ulo ni Navey ang kamay ni Christopher; Si Navar ang kanyang espesyal na pusa pag-ibig. "Ito ang una. Lumabas siya sa bakuran at bumalik ng ganito. Wala kaming narinig."

"Hindi ito kagat ng pusa," sabi ni Dr. Thomas. "Galing ito sa isang hayop."

Tumingin si Christopher sa labas ng silid ng pagsusulit sa maliit na mukhang ligaw na sanggol. "Sigurado yan a ang cute na kuting."

"Oh, oo, kailangan niya ng bahay."

Hindi ko akalain na option pala iyon. Naniniwala ako na lahat ng mga hayop sa kanyang klinika ay may mga tahanan. Noon ko rin nalaman na si Dr. Thomas ay nagboluntaryo para sa maraming lokal na organisasyong tagapagligtas ng mga hayop. Nagligtas din siya ng mga aso at pusa.

"Noong siya ay anim na linggong gulang, ang kanyang dalawang binti sa likod ay bali. Nahanap siya ng aming lokal na Animal Friends at tinawag ako. Dinala ko siya dito at dalawang beses ko na siyang inoperahan. Stable na siya pero gumagaling pa rin."

"Oh," patuloy niya, "ang pangalan niya ay Millie."

Nagkatinginan kami ni Christopher. "Gusto mo ng isa pang kuting?"

"Oo."

Mabilis niyang sagot, nagulat ako. Malinaw na pareho kaming nahulog sa kanya.

"Mayroon siyang bahay," sabi ni Christopher kay Dr. Thomas.

Hindi iyon ang inakala naming mangyayari sa araw na iyon. Mahal na mambabasa, naiisip mo ba na ang mga bagay ay nangyayari nang may dahilan?

"Maaari mo siyang kunin pagkatapos ng mga pista opisyal ng Pasko."

Kinabukasan ay Bisperas ng Pasko, at alam kong nakatakdang sarado ang kanyang opisina.

"Pwede ba natin siyang sunduin mamaya?" Excited na akong iuwi siya. Wala Nais kong iwanan ang maliit na kagandahang iyon sa likod ng mga bar para sa tatlong araw ng holiday. Hindi mahalaga sa akin kung gaano siya kakaibigan at mapagmahal sa isang lugar.

"Kailangan siyang panatilihin ng aking mga tauhan ngayong gabi."

Umalis siya sa silid ng pagsusulit, nakipag-usap sa isang miyembro ng kanyang tauhan, at pagkatapos ay bumalik. "Maaari mo bang puntahan siya bukas ng tanghali?"

At iyon ay kung paano namin nakuha ang aming ikalimang kuting. Sa Bisperas ng Pasko.

Kailangan namin ng pangalan para sa aming bagong kuting at nagpasya na panatilihin pareho ang bahagi ng kanyang pangalan. Sinubukan namin ang ilang mga pagpipilian. Dahil hindi siya makalakad tulad ng aming iba pang mga kuting, ngunit naniniwala kami na gagawin niya balang araw - sa Earth o sa mga bituin - iminungkahi ni Christopher Halley. Dumating kami doon, pagkatapos ng pinakasikat na shooting star, ang Halley's Comet. Iba ang spelling ko — Hayleigh.

Hindi ko maiwasang isipin na kung hindi nakagat si Navar Star, wala sana kami sa opisina ni Dr. Thomas noong araw na iyon. Dahil ang exam room na iyon ay tumingin sa mga kulungan ng aso, kung kami ay nasa isa sa iba pang mga silid ng pagsusulit, hindi namin siya makikita. Naisip namin na may dahilan si Navey na dinala siya sa amin.

Minahal kaagad ni Brambleberry Rose ang kanyang bagong nakababatang kapatid na babae, gayundin ang iba naming mga anak. Sina Brambleberry at Hayleigh ay naglaro at natulog nang magkasama. Ang Brambleberry ay ang pinakamahusay na kapatid na babae. Ipinanganak sina Brambleberry Rose at Hayleigh sa parehong taon, halos pitong buwan ang pagitan, at magkatulad ang hitsura sa isa't isa.

Sa ilang mga hapon, natutulog si Girl Grey sa tabi mismo ni Hayleigh, na parang pinoprotektahan siya mula sa isang bagay na hindi namin nakikita ni Christopher. Ito ang unang pagkakataon na nakita namin si Gray na gawin ito, dahil madalas niyang pinipigilan ang sarili.

Minsan tinawag namin ang aming bagong kuting na "Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh", at kasama ang kanyang puti bibig siya ay napaka-cute; para bang kakatapos lang niyang uminom ng gatas.

Maliit at mahalaga pa rin si Brambles ngunit determinado siya. Sa tingin ko ito ay ang Tortitude bahagi ng kanyang pamana. Kapag nakatutok siya sa isang bagay, hindi siya mapipigilan. Ang mga pusa, kabilang ang maliit na Hayleigh, ay lumabas sa hapon at tinawag ko silang lahat bago dumilim. Ngunit ang Brambleberry ay nagsimulang manatili sa labas mamaya sa gabi kaysa sa aming iba pang mga pusa.

Well, siyempre, **hindi** iyon mangyayari.

Ang huling bagay na gusto ko ay mawala ang aking kuting. Nagpupuyat ako mamaya at gabi-gabi, tinatawagan siya hanggang sa siya ay tumakbo sa mga palumpong.

Dahil mukhang determinado siyang gumala, nagpasya akong kunin siya para sa pagkakakilanlan sa Dr. Thomas's. Nang mapatunayang hindi matagumpay ang pakikipag-ayos ko sa kanya, sinimulan ko siyang itago sa loob pagkatapos ng kanyang hapunan sa hapon. Ang pagbabagong ito sa kanyang iskedyul ay hindi nakapagpasaya sa kanya. Ngunit dahil bago ang kanyang pagkahuli, tiniyak ko sa kanya na papayagan siyang lumabas muli kasama ang kanyang mga kapatid.

"Remember those green eyes na nakita mo? Kailangan kitang kasama sa bahay kapag madilim sa labas. Hahayaan kitang gumala ulit kapag ligtas na, pangako."

Inilayo niya ang mukha niya sa akin.

"Pangako ko sa iyo, sweetie, lalabas ka ulit."

Sa isang gabing pinananatili ko siya sa loob, nagpasiya akong makipaglaro sa kanya ng bagong laro. Inisip ko kung kukuha ba siya ng laruan, kaya nilukot ko ang papel sa mga bola at inihagis ang mga ito, ngunit hindi siya interesado. I tossed her mouse toys, but after she batted them around kinagat niya lang at inalog-alog. Isang gabi, nagpagulong ako ng berdeng ubas sa sahig — at hinabol niya ito. Hindi ako makapaniwala sa nakikita ko. Nang makita niya ang ubas, si Navar Star ay lubos na hindi interesado.

Si Huckleberry Moon at Girl Grey ay mas interesado sa panonood ng Brambleberry run kaysa sa paghabol sa berdeng prutas. Si Hayleigh ay nanonood ng walang interes. Hahabulin nila ang mga laruan na inihagis ko ngunit hindi prutas.

Ngunit ang Brambleberry Rose ay tumakbo sa sahig, pinulot ang bilog na ubas sa kanyang bibig, at dinala ito pabalik sa akin. Syempre, iniisip ko kung gagawin niya ulit iyon. Nang muli kong igulong ang ubas, hinabol niya ito at muling ibinalik sa akin.

Nakauwi na si Christopher. "Gusto mo bang makakita ng cool, babe?"

Pumasok siya sa sala namin.

"Tingnan mo kung ano ang ginagawa niya."

Ginawa ulit ito ni Brambleberry Rose — hinabol niya ang berdeng ubas sa rug ng sala at ibinalik sa akin sa bibig niya. Napakagandang makita ang kanyang hindi pangkaraniwang kulay na may malambot na berde sa kanyang bibig.

"Ang brambleberry ay mas mahusay sa pagkuha kaysa sa ilan sa mga asong nakatrabaho ko." Nakangiting idinagdag niya, "I wonder if she'll help me in the future if I'm teaching more dogs to retrieve?" Mas maaga sa kanyang buhay, bukod sa sarili niyang mga aso, nagsanay din siya ng ilang Guide Dogs for the Blind.

Ang Brambleberry ay humabol ng ilan pang ubas; Ito ay malinaw na ito ay isang bagay na alam niyang gawin. **Pero paano?** At oo, ang berde ng kanyang golden-green na mga mata ay isang magandang tugma sa berde ng mga ubas. Hindi niya kinain ang mga ito; nagpatuloy lang siya sa pagbabalik ng bawat ubas sa akin para sa isa pang paghagis hanggang sa mamasa ang ubas at gusto niya ng bago.

Sinubukan kong muli ngunit wala ni isa sa aming mga pusa ang kukuha ng kahit ano.

"Alam ko ang iniisip mo. Naalala ko nung sinabi mong may nararamdaman ka kilala siya dati."

"At pagkatapos ay nakita ko ang bagay na tulad ng mukha ng Earth na nakapatong sa mukha ni Brambles."

"Sa tingin mo ba siya ay maaaring maging Earth?"

"Hindi ko alam. Nakaranas ka na ba ng ganito?"

Saglit na inilagay ni Christopher ang kanyang kamay sa kanyang bibig, na nag-iisip, "Hindi, hindi pa, ngunit ito ay talagang iba! May nangyari."

"Dala niya ang isang buong uniberso kasama niya. Sino ang nakakaalam kung gaano kalayo ito napupunta?"

"Hindi lang iyon — may kakaiba at kahanga-hangang koneksyon kayong dalawa. Mayroon isang bagay na kakaiba tungkol sa Brambleberry."

Mukhang may mahalagang bagay siyang kinakalkula: "Maaaring alam mo na isa't isa dati. Baka siya ang iyong pusa kanina o sa mas maagang buhay? Malinaw na may malalim na pag-ibig."

"Well, ito ay bago; Hindi ko pa ito naramdaman dati — hindi ko pa ito nakita o narinig."

Nang maglaon, naisip ko: ***Seryoso, ilang pusa ang kumukuha ng berdeng ubas?***

We had the sweetest kitty family and everyone got along. Napakasaya na magkaroon ng limang kuting. Gaya ng inaasahan, si Navar Star ang protective kuya. Nagustuhan niya ang aming bagong baby. Hindi siya makikipaglaro sa kanya; gaya ng nabanggit ko, hindi siya naglaro. Hindi niya iyon istilo, ngunit pinagmamasdan niya siya, at nang lumayo siya sa aming bakuran — masyadong malapit sa gilid — medyo umikot siya sa harap niya at inikot siya. Ito ay isang magandang panoorin. Maliban na lang kung alam mo ang mga pusang kasangkot, mami-miss mo ito, ngunit minsan ay nakikita namin siya ni Christopher na kumural sa kanya.

Nakaupo kami sa balkonahe isang hapon.

"Ginagawa na naman niya." sabi ni Christopher.

Si Hayleigh ay gumala sa labas ng aming driveway papunta sa kagubatan ng malalaking puno ng oak at matataas na damo sa kabila. Hindi niya alam na nakakita kami ng mga berdeng mata doon bago siya dumating. Si Navar ay uri ng dumausdos sa tuktok ng driveway sa tabi ng malawak na gate at, nang hindi napapansin ang kanyang ginagawa, ay pumagitna sa kanya at sa hangganan ng bakuran. Pambihira itong panoorin.

"Alam ba niyang ginagawa niya iyon?"

"Sa tingin ko hindi niya ginagawa. I think she just see him at lumingon. Alam niyang hindi siya makikipaglaro sa kanya."

Kaya't tumakbo siya pabalik sa driveway kung saan siya ligtas, at si Navar ay umakyat sa harap na balkonahe at sa sala sa pamamagitan ng bukas na pintuan sa harapan.

Si Huckleberry ay magaan lamang, nagustuhan ang lahat, ***mahal*** si Navar, at tila isang napakasayang bata. Binisita pa rin niya ang kaibigan niyang kuting na si Anna. Hindi siya pumunta sa bahay namin, pero sinabi sa akin ni Deanna kung paanong gagalaw lang si Bugs at maglalaro silang dalawa at uupo sa front porch.

Isang maaraw na umaga ng tagsibol habang nagtatrabaho ako sa aking opisina, tumingin ako sa mala-park na lugar sa tabi ng aking opisina at nakakita ako ng mga dalawampung ardilya na naghuhukay sa takip ng kahoy na kahoy. Doon sa lugar na dati naming pinaparadahan ng mga sasakyan kaya malaki at walang tanim. Biglang tumalon ang isa sa kanila, at pagkatapos ay tumalon ang isa pa at nagsimula silang pumihit.

"Christopher, kailangan mong makita ito."

Umupo kami at pinanood ang mga squirrel na naghuhukay at pagkatapos ay nagsimulang kumilos na parang sila nagha-hallucinate. Napakasaya nilang naghahabol sa isa't isa, tumakbo nang napakabilis sa mga puno ng oak at pagkatapos ay tumatalon pababa. Araw-araw naming pinapanood ang mga squirrel at ito ay isang bagong bagay.

"Alam mo ba kung ano ang ginagawa nila?"

"Mukhang may hinuhukay sila, malamang acorns . . . baka may fungus na tumutubo sa kanila kapag tag-ulan na nagiging tipsy sa kanila. Mga sanggol sila."

"Paano mo masasabi? Pareho silang lahat sa akin."

"Mas maliit ang mga gumagawa niyan."

Ang libangan na ito ay tumagal ng ilang oras at tila nagustuhan ito ng mga baby squirrel.

Malamang na aabutin ng hindi bababa sa isa pang panahon ng ardilya bago ko matukoy ang mga sanggol na ardilya, ngunit tiyak na nakakatuwang panoorin ang mga ito na tumatakbo at tumatalon at pumihit ng paulit-ulit.

Ang Brambleberry Rose, Girl Grey at Hayleigh ay minsan naghahabulan ang bahay. Ang tunog ng kanilang mga paa na humahampas sa matigas na sahig ay isang masayang raket. Minsan ang Brambleberry Rose at Hayleigh ay gumugulong at nakikipagbuno sa alpombra sa sala.

Pumunta kami ni Christopher sa paborito naming pet store at kumuha kay Hayleigh ng isang bag na puno ng mga bagong laruan; mga bell ball, chewable things, at faux mice na matatawag niyang sarili niya.

Pinanood ni Hayleigh si Gray na tumugtog ng kanyang musika gamit ang makukulay na teddy bear na lata at, nang wala na si Gray, gumala siya upang tingnan kung iyon ay isang laruan na gusto niyang paglaruan. Inilagay niya ang kanyang malalaking mitts sa basket at inilipat ang mga lata ng oso - ginawa nila ang kanilang enchanted, halos musikal na tunog, ngunit tiyak na napagpasyahan ni Hayleigh na hindi ito interesado sa kanya. Tumakbo siya para hanapin ang mga bago niyang laruan.

Siya ay natulog at naglaro sa kitty tunnel, umakyat sa cat tower sa sarili niyang kakaibang paraan, hinampas ang mga swinging bell balls sa tree-thing at lahat ay mapayapa. Siya, kasama ang kanyang baby Bobcat na hitsura, at si Brambles na may pagkakahawig sa kanyang lynx, ay isang magandang tanawin na tumatakbo sa bahay.

Ang isang paa ni Hayleigh ay gumaling nang maganda ngunit ang isa ay nanatiling tuwid.

"Hindi ito nakayuko sa tuhod." Dahan-dahang iginagalaw ni Dr. Thomas ang kanyang binti upang makita kung ito ay baluktot. "Naglagay ako ng pin doon at gumaling ang mga buto sa paligid nito. Maaaring pinipigilan nito ang pagyuko ng tuhod,"

"May dapat ba tayong gawin?"

"Maaari naming tanggalin ang pin. Siya ay matatag at maaaring gumana ito. Maaaring hindi."

Nagpasya kami ni Christopher na subukan ito. Kaya naoperahan na naman siya at habang nagpapagaling ay kumuha kami ng stroller para sa kanya. Ito ay katulad ng kitty tunnel, na may madilim na berdeng lambat sa kabuuan nito, at nakakatulong dahil kaya ko siyang ilabas sa bakuran at hindi na niya kailangang lagyan ng anumang timbang ang kanyang nakabalot na binti. Tinawag itong *Kitty RV ni Christopher*. Siya ay may malambot, natatakpan na pinagtataguan na may isang bilog na bintana sa likod at isang walang takip na "harap na balkonahe" kung saan siya ay maaaring umupo at panoorin ang lahat ng mga nilalang sa aming bakuran.

Kapag wala siya sa labas na nanonood ng mga ibon at squirrel, maaari kong tanggalin ang pagkakawit ng bahagi ng andador. mula sa mga gulong at inilagay ito sa aming kama. Noong araw na siya ay nasa bahay, pumasok si Christopher sa aming silid para alalayan siya at dalhin ang kanyang mga pagkain. Madalas niya itong ginigising at isang araw pagkatapos makipaglaro sa kanya, nagtanong, "Napansin mo ba na humihikab siya hanggang sa likod ng kanyang mga tainga?"

Matapos ang oras na inabot para gumaling siya, binuksan ni Dr. Thomas ang kanyang binti, ngunit hindi gumana ang operasyon. Si Hayleigh ay hindi makakalakad o makalundag tulad ng iba naming pusa. Ang kanyang binti ay mananatiling hindi makagalaw sa tagal ng kanyang munting buhay.

Gumagawa siya ng sarili niyang paraan ng pag-akyat — ginawa niya ito sa kanyang mga binti sa harap at sa mga iyon malalaking mitts niya. Mabilis siyang tumakbo papasok ng bahay. Nang makaikot siya sa isang sulok, inihagis niya ang kanyang tuwid na paa sa likod niya at tumakbo sa kanyang tatlong nababaluktot na binti. Gumawa siya ng kakaibang tunog sa matigas na sahig.

"Inihagis niya ang binti sa likod niya na parang timon. Ginagamit niya ito para patnubayan ang sarili." Christopher sabi.

"Kapag tuluyan niyang natanggal ang mga gapos ng Earth kung saan nakatira ang mga bituin at kometa, gagawin niya maglakad ng maayos, sa paraang nakalaan siya."

"Totoo iyon at ginagawa niya ngayon," sabi ni Christopher. "Sa kanyang espiritu, siya ay tumatakbo at tumatalon at naglalaro tulad ng lahat ng mga kuting na hindi nasaktan."

"Ano sa tingin mo ang pagdaragdag ng 'SkyWalker' sa kanyang pangalan?"

"Hayleigh SkyWalker?" Nakangiting sabi niya, "It's perfect. Bagay sa kanya."

Pinanood niya ang kanyang mga kapatid na umakyat sa puno sa labas ng aming kusina at pagkatapos ay ginawa ang hindi inaasahang bagay. Natuto siyang humawak sa balat gamit ang isang paa sa harap at pagkatapos ay ang isa pa. Ito ay kapansin-pansin na makita ang kanyang maniobra tulad ng isang maliit na pusang umaakyat sa bundok na may mga kitty crampon. At ang hitsura sa kanyang mukha ay total focus na may 100% determinasyon. Iyon ay kung paano siya umakyat sa puno, sa ilalim ng pasamano, at naupo sa mahalagang istanteng iyon na magaling tumalon ang kanyang mga kapatid at lahat ng kaibigan naming ardilya. Ang halos hindi kapani-paniwalang bagay tungkol sa gravity-defying accomplishment ni Hayleigh ay na ang puno ng punong iyon ay nakakurba palayo sa bahay at siya ay umaakyat sa loob ng isang gasuklay — ang kanyang likod na mga binti ay hindi man lang mahawakan ang puno.

"Hindi pa ako nakakita ng ganito," sabi ni Christopher isang hapon habang pinapanood ito natatanging athletic maneuver. "Sa tingin ko ito ay maaaring isa sa kanyang kitty superpowers."

Pinakain namin ang aming mga squirrel sa magandang custom na istante ng kahoy na ginawa ni Christopher. Lahat ng iba naming mga kuting ay tumalon dito mula sa maringal na oak na nakaunat sa kabila nito. Bilang paraan para makabalik sa aming bahay, humakbang din sila sa mesa namin sa kusina mula sa istanteng iyon. Kapag nakabukas ang bintana, lalabas sila sa istante na iyon at pagkatapos ay tumalon sa mas mababang mga sanga ng puno ng oak at pababa sa lupa. Kung minsan, isa sa kanila ang uupo sa istante at pinagmamasdan ang mga ibon at squirrel na masayang lumilipad at tumatakbo at tumatalon sa aming bakuran.

Sa mga oras na ito, napansin kong unti-unting nagbabago ang ugali ni Hayleigh SkyWalker kay Brambles. Nagsimula siya sa pamamagitan ng pag-upo at panonood kay Brambles — hindi pa niya nagagawa iyon — at sa paglipas ng panahon, parang nagalit siya.

Possible ba iyon?

Isang gabi, tinanong ko si Christopher tungkol dito, "Nakikita mo ba ang mga ekspresyon sa kanyang mukha?"

"Masasabi ko kapag nagagalit siya."

"Nakikita mo iyon?"

"Oo, ang kanyang mga mata ay halos nakapikit at ang kanyang mga tainga ay medyo flat at siya ay tumalikod sa kanila. Siya nagbibigay ng nakakatakot na vibe."

I so enjoyed the way Christopher narrated our babies.

Ngunit pagkatapos ay nagsimula siyang humampas kay Brambles. Noong una, parang mas inis, pero ito tumaas. Sa lalong madaling panahon nang sinaktan niya si Brambles ay mukhang sinadya niyang saktan siya.

Pareho kaming sinubukan ni Christopher na pigilan siya. "Hoy **ikaw**. Maliit na miscreant. Pabayaan mo na ang kapatid mo." Hindi napigilan ni Christopher ang pagtawa pero seryoso siya.

"Hayleigh! Itigil mo na yan, NGAYON. Hayleigh?" Sinadya ko rin ito at sa palagay mo gaano ito gumana?

Hindi.

Sa isang pagsusulit pagkatapos ng operasyon, tinanong ko si Dr. Thomas tungkol dito. "Parang ayaw niya kay Brambles. Possible ba iyon?"

"Oo, maaaring mangyari iyon."

"Magbabago ba ito at babalik sa dati?"

Napatingin siya sa ibabaw ng salamin niya sa amin. "Well, ito ay maaaring malutas ang kanyang sarili, ngunit Hayleigh ay may isang malakas na maliit na espiritu, at siya ay isang babaeng pusa ay nagpasya na, bihira nilang baguhin ang mga ito."

Nagkatinginan kami ni Christopher.

"Ay, hindi," nagtataka ako nang malakas. "Anong gagawin natin ngayon?"

"Kaya mo ba silang paghiwalayin?" Inalok ni Dr. Thomas, "kung kailangan mo siyang isuko, ang babalikan siya ng mga taong nagligtas sa kanya."

"Sige, salamat, pero gusto ko siyang itago. Nangangahulugan lamang ito na kailangan nating ilayo si Hayleigh mula sa Brambles. . Itago mo siya sa loob, o kung ano man!"

Ako ay nabigo ngunit umaasa na si Hayleigh ay makaligtaan ang kanyang kalayaan at makasama sa programa. Mabilis.

Pero lumala ito at parang ang sama ng loob ni Hayleigh. Tanging sa Brambles. Nakipaglaro pa rin siya kay Huckleberry at minsan kay Girl Grey. Kaya sinimulan ko siyang panatilihin sa bahay at hayaan ang iba pang mga bata na lumabas. Hindi ko kayang iwanang bukas ang pintuan sa harap, kaya hindi maaaring lumabas at umalis ang mga kuting ayon sa gusto nila — maliban kung si Hayleigh ay nasa likod ng kahit isang saradong pinto.

Ito ay naging malinaw na ang isang magandang larawan na mayroon ako ng aming dalawang bunsong sanggol na natutulog na magkasama ay maaaring ang tanging makukuha ko.

Kung hindi ko sinabi sa iyo, mahal na mga mambabasa. Dinisenyo at ginawa ni Christopher na napakaganda, custom homes at nagtrabaho ako sa kanya bilang interior designer para sa aming mga proyekto. Na-publish kami, nanalo ng mga parangal, at nakagawa ng mga kapansin-pansing proyekto, kabilang ang skybox para sa pro baseball team sa bayan kung saan kami nilipat. Nakilala ako nang propesyonal para sa tagumpay ng aking mga pag-install ng ilaw. Alam ko kung paano gumawa ng mga lugar para sa high-tech na kapaligiran, at iba pa para sa pag-iilaw ng gawain, at gawin itong lahat na maganda at walang hirap.

Si Christopher ay isang henyong taga-disenyo. Nakita ko siyang gumawa ng mga bagay gamit ang kahoy, bakal, at salamin na hindi kayang gawin ng iba. Higit sa isang beses, tumayo ako sa isang lugar ng trabaho at narinig ko ang iba pang mga builder at arkitekto na nagtanong sa kanya: "Paano mo nagawa iyon?"

Well, ang dahilan kung bakit ko ito binanggit ay dahil nakatanggap siya ng isang tawag at isa sa kanyang mga nakamamanghang tahanan malapit sa aming dating bayang kinalakhan ay nominado para sa Home of the Year. Lumipad siya pabalik sa maliit na baybaying lungsod na iyon upang makipagkita sa komite sa paggawa ng desisyon.

Habang wala siya, dumaan ang kapitbahay namin na si Stephen. "Hoy, ano bang meron sa itim mo pusa?"

"Bakit?"

"Hindi ko pa siya nakitang nakaupo sa harap ng balkonahe mo; nakatingin siya sa front gate. Pinagmamasdan niya ako habang naglalakad ako. Medyo nakakatakot siya."

"Nakakatawa iyan. hindi ko napansin. Baka kasi wala na si Christopher."

"Ang iyong pusa ay mas katulad ng isang aso."

"Salamat . . . Siguro. I've heard that before — ang cute. Ipapaalam ko kay Christopher na mayroon siya isang pusang relo."

Sa aming kapitbahayan sa Southland, ang aming mga kapitbahay sa kabila, si David, isang psychiatrist, at ang kanyang magandang asawa, si Carolina, ay nag-host ng hindi kapani-paniwalang kahanga-hangang mga salu-salo sa hapunan. Karaniwang tinutulungan ko siyang mag-set up para sa kanilang mga bisita at, pagkatapos ng hapunan, karamihan sa amin ay uupo sa kanilang back deck. Ine-enjoy namin ang gabi at nag-uusap at, mula sa dilim, may maririnig kaming tunog na katulad ng isang ngiyaw ngunit nagsimula ito sa isang R. Parang dagundong. Parang ganito: **Rooooow!** Hulaan mo kung sino iyon? Ang aming malaki at itim na batang pusa ay sumunod sa amin, umakyat sa kanilang bubong, at sumasali sa aming katuwaan.

"Ang iyong pusa ay higit na katulad ng isang aso kaysa sa isang pusa," sinabi ni David. Ituturo niya ang malaking itim na pusa sa kanyang bubong at sasabihin sa iba sa party, "iyan ang kanilang pusa."

Iyon ay medyo nakakaaliw para sa kanilang mga bisita. Nanatili doon si Navar, nag-uusap, hanggang sa lumakad kami pabalik sa kalye sa pagtatapos ng gabi. Mabilis niya kaming sinundan at hindi ko nakita kung paano siya bumaba pero sinundan niya kami. Hindi rin kami sigurado kung paano siya nakaakyat sa bubong, ngunit ito ay isang bagay na pinahahalagahan namin ni Christopher sa tuwing siya ay umaakyat.

Pagbalik niya mula sa Southland, tuwang-tuwa si Christopher, at pumunta si Navar Star bumalik sa kanyang normal na intelligence-gathering ng mga kuting.

"Nakuha namin! Tayo ang Home of the Year! It was a tie vote between a beautiful restoration and us, so they're giving it to both of us. Iyon ang una para sa magazine."

"Naku, nakaka-excite. At ang bahay. . . ito ay kahanga-hanga. Binabati kita!"

"Ilalathala tayo sa magasin dalawang buwan mula ngayon. Gusto mo bang bumaba para ang award ceremony?"

"Oo . . . oh, sinong mag-aalaga sa maliliit na halimaw na ito?" Itinanong ko.

"Isang taong napakatapang."

Isang tech assistant na tumulong kay Hayleigh at alam na pumayag ang aming crew na bantayan sila. Tinatawagan niya kami dalawang beses sa isang araw habang wala kami. Naging medyo maayos. Ayaw niyang palabasin ang sinuman sa kanila, at pumayag ako, ngunit hindi natuwa ang mga kuting tungkol doon. Malamang, binigyan nila siya ng saloobin. Nasa bahay namin siya nang bumalik kami.

"Grabe ang ugali ng mga kuting mo kapag dinadala mo sa opisina, pero parang galit sa akin. Hindi Huckleberry or Girl Grey," she added. "Mukhang nagustuhan nila ang tahimik. Pero yung iba, hindi sila mapakali."

"Paano nangyari na panatilihing magkahiwalay sina Hayleigh at Brambles?"

"Ang bangis ni Hayleigh. Gusto niya talagang makapunta kay Brambles, at parang galit siya."

Umiling ako nagtanong, "Nakikita mo ba iyon?"

"Well, yeah. Yung mukha niya."

"Oo, siya ang *Kitty of a Thousand Faces* namin."

"Baka galit siya dahil wala siyang groovy berry name."

Kakapasok lang ni Christopher sa sala namin. "Ha! Groovy! Ang tagal kong hindi naririnig ang salitang iyon. Kawawang Hayleigh."

Nang mailathala ang magazine na nag-anunsyo ng mga nanalo, isa sa aming malalapit na kaibigan, si Reverend Rob, ay sumulat sa aming website: ***Si Christopher ay may regalo ng mabagal na pag-usbong, ngunit malapit sa walang hangang disenyo. Ang ganyang talent.***

Sumang-ayon ako kay Rob at sinabi ko kay Christopher nang halos ika-libong beses: "Ikaw ay isang henyo."

Alam kong narinig niya ako noong sinabi ko iyon. Sa tingin ko naniwala siya sa akin.

Naging mas mahusay kami sa paghiwalayin ang mga pinakabatang babae at sa karamihan ay gumana ito. Ang lahat ng mga pintuan sa aming siglong lumang bahay na isang pagbabalik sa nakaraan ay naging aming mga katulong.

"Dapat nating isipin ito na parang ito ay isang logistical operation sa isang submarino," Christopher sabi. "Kailangan nating panatilihin nakasara ang dalawang pinto sa pagitan nila sa lahat ng oras. Seryoso si Hayleigh sa pagpunta sa Brambles. Minsan nakaupo siya sa tabi mismo ng pinto at, kapag bumukas ito, bago ako makalapit sa kanya, pumapasok siya. Munting tulisan."

"Okay, magandang plano yan." Nakakatawa yung sinabi niya pero bum out din kasi Pakiramdam ko ay hindi lubos na ligtas si Brambles sa ***kanyang*** tahanan!

Naging mahusay para sa amin na gumamit ng "Operation Submarine." Ito ay sa mga oras na si Hayleigh ay nakakuha ng isa pang pangalan ... Hayleigh Monster. Kapag siya ay nasa bahay siya ay nagkaroon ng maraming mga laruan sa kanyang sarili at maaaring matulog sa alinman sa mga malabo na kama ng pusa. Minsan nakaupo siya sa isa sa mga bintana at pinapanood ang nangyayari sa aming bakuran. Kung nakita niya si Brambles ay ipapababa niya ang kanyang mga paa sa harapan, hihilain ang kanyang mga tainga pabalik, at ibubunot ang kanyang buntot, ihampas ito sa bintana. Nagiging malinaw na hindi niya ito pababayaan. Ngunit ligtas si Brambles sa labas — at kapag gusto niyang makapasok sa bahay ay maaari kong palabasin si Hayleigh. Dahil hindi siya masamang pusa, palaging si Brambles ang unang pagpipilian sa pagpunta sa bakuran.

Makalipas ang ilang linggo, nang akala ko ay ligtas na si Hayleigh, lumabas siya sa kanyang bahagi ng bahay at sa aming bakuran. Nagkataon lang na naglalakad si Brambles sa matataas na damuhan at hinabol siya ni Hayleigh sa siwang ng gate at sa kalye. **Nakakakilabot.** Sa mismong sandali na tumakbo si Brambleberry sa normal na walang tao na makitid na lapad ng aspalto, isang kotse ang dumaan. Walang masyadong sasakyan sa aming kalye, at kadalasan ay hindi ganoon kabilis ang biyahe nila. Akala ko nawala ang pusa ko. Halos tumigil ang puso ko. Hinanap ko siya sa gilid ng kalsada. Pagkatapos kong ibalik ang kanyang maliit na kapatid na babae sa pagkakakulong sa loob ng aming bahay, sa likod ng dalawang pinto, tinawag ko siya, ngunit wala pa ring palatandaan ng Brambleberry Rose.

Makalipas ang humigit-kumulang apatnapung minuto, umuwi si Brambleberry. Syempre, binigyan ko siya ng treats, hinalikan siya, at sinigurado kong hindi siya nasaktan.

Nagpasalamat din ako sa kanyang kitty guardian Angels sa pagprotekta sa kanya.

6. At Wala Pa Siya

Noong huling bahagi ng tag-araw, bago siya naging dalawang taong gulang, nagsimulang manatili muli si Brambleberry Rose sa ibang pagkakataon. Ginawa ko ang lahat ng aking makakaya upang mapanatili siya sa loob, ngunit kaibig-ibig na mga mambabasa, maaari mong tandaan ang lahat ng mga pintuan na iyon. Siya ay naging isang escape artist at maaaring lumabas *si Houdini*, at nagsimula siyang manatili sa labas nang maglaon.

Isa pa, mainit na gabing umalis siya, at . . . well, nasa labas ako **buong** gabi tumatawag sa kanya. Ang susunod umaga, nang tumama ang sinag ng araw sa langit, tumatawag pa rin ako, at wala pa rin siya.

Ang aking pagtaas ng pagbabantay ay naging epektibo kay Hayleigh kaya alam kong siya ay naging sa loob at hindi naging sanhi ng pag-alis ni Bramble.

Tumawag ako at tinawag siya. Kinalampag ko ang treat bag niya.

Madaling araw pa lang nang makabalik ako sa bahay ay naguguluhan ako. "Christopher, natatakot ako."

"Tumawag ng animal control sa pulis . . ."

Tumawag ako sa aming lokal na pulis para malaman — **oh, ayoko, hindi ko gustong tawagan iyon** —

"Kumusta, maaari ba akong makipag-usap sa aming Animal Control Officer?"

Sa sobrang inis ko halos nakalimutan ko na ang ugali ko. "Pakiusap?"

"Nandito si Christine ngayon. Kaya mo bang hawakan?"

Kumakalam ang tiyan ko habang hinihintay ko siyang dumating sa linya.

"Hi Christine, sorry to tell you this pero nawawala ang pusa ko. . . . Ito ay mahirap para sa akin na itanong: may nakita ka bang nasugatan o patay na pusa sa aking kapitbahayan? Nandito ako sa Forest Theater."

"Hindi, kaninang umaga lang ako nandoon."

Whoa, nakahanap na naman ako ng hininga. "Oh, salamat sa Diyos!"

"Ano ang hitsura ng iyong pusa? Gaano na siya katagal nawala? Chipped ba siya?"

"Ang pangalan niya ay Brambleberry Rose; mayroon siyang madilim na kulay-abo na guhit at gintong batik. Buong magdamag siyang wala at, oo na-chip siya."

"Nilakad mo ba ang iyong ari-arian?"

"Oo, at hindi ko siya nakita. Tinatawagan ko siya simula nung umalis siya."

"Pwede mo ba akong dalhan ng picture niya? Hahanapin ko siya. Ang cute pala ng pangalan."

Nakangiti iyon sa akin. "Salamat salamat. Dadalhin ko ito mamaya at kung wala ka liwan ko sa desk."

Gumawa ako ng mga flyer kasama ang kanyang larawan at ipinamigay ito sa lahat ng aming mga kapitbahay at ibinaba ang isa para kay Christine. Nang gabing iyon ay tinawagan ko ulit siya. Naglakad kami ni Christopher sa aming lugar para hanapin siya at tinanong ang mga tao kung nakita na nila siya.

Walang iba kundi katahimikan sa mundo ko. Nawala ako. Alam kong nasa labas siya kung saan. Nasa labas ulit ako sa pagitan ng alas-dos at alas-kuwatro ng madaling araw, naglalakad sa tahimik at madilim na kalye, tinatawag ang kanyang pangalan. Ang lakas ng boses ko sa madilim na katahimikan ay sigurado akong maririnig niya ako.

Tinawagan ko ang bawat beteryaryo sa bayan, kasama si Dr. Thomas, pati na rin ang SPCA. No one had her, I let them know her name and that I was looking for her, she was chipped, and to please phone me immediately if someone bring her in.

Alam kong kailangan kong tawagan sina Stevie at Bryant ngunit natatakot ako sa isang iyon. Malungkot na tawag iyon noong ako sabi ni Stevie, "Wala na si Brambles. I'm so sorry, nawalan ako ng baby na pinalaki at minahal mo."

Matapos mahuli sa mga detalye, kumpiyansang sinabi ni Stevie, "Sasabihin ko sa aking rescue group at magdasal kami ng pasasalamat sa ligtas na pagbabalik ni Brambleberry."

Dalawang araw na ang lumipas at walang bulong sa kanya kahit saan. Nagpasalamat ako sa Diyos na mayroon akong iba pang kuting na aalagaan at mahal. Hindi nagbago ang ugali nila maliban na lang siguro sa mas masaya si Hayleigh. Pinapanatili namin siya sa loob ng lahat ng oras. Kung palabasin ko siya, kahit isang minuto, at umuwi si Brambles, baka itaboy niya ang kanyang kapatid na tumatawa. Ang kaisipang iyon ay kakila-kilabot at hindi katanggap-tanggap.

Nakatayo ako sa aming mga hagdan sa harap ng balkonahe na tumatawag kay Brambles nang ang aming kabilang-daan kapitbahay, Stephen, ay dumating sa labas ng kanyang bahay.

"Hey, okay lang ba kayo?"

"Stephen, nawala ang pusa ko."

"Alin?"

"Brables, ang tortie."

Sinabi ko sa kanya ang alam namin at pareho siyang nag-aalala. "I'm so sorry at, babantayan ko siya."

"Salamat."

"Ang aking bakuran ay ganap na nabakuran kaya kung makapasok siya doon ay ligtas siya."

"Iyan ay isang kaginhawaan, salamat."

"Kung gusto mo ng ilang kumpanya, maglalakad ako sa iyo sa madaling araw. Balitaan mo lang ako."

"Gagawin ko, salamat, Stephen."

Gabi na ng hapon nakauwi si Christopher.

"Anumang bagay?" tanong niya. "Alam kong ako ang una mong tatawagan . . . nagtataka lamang."

"Christopher, nalulungkot ako. **Kailangan** na niyang umuwi."

"Tumigil ako sa maliit na chapel sa Mission at nagdasal habang pauwi. Gusto mo bang bumaba diyan?"

"Sa tingin mo, makikita natin siya doon?" Hindi ako naging sassy.

"Ang galing mo, Amber. Dapat tayong magtiwala. Ibinigay siya ng Lumikha sa iyo minsan at hindi iyon isang pagkakamali." Humakbang siya palapit at inakbayan ako. "Kailangan nating magtiwala sa pag-ibig ng Lumikha upang maibalik siya sa bahay at ibigay siya sa iyo sa pangalawang pagkakataon."

"Salamat. Miss na miss ko na siya. Oo, pumunta tayo sa Misyon ng ilang minuto." Nadama ko na kailangan kong nasa paligid sa bawat sandali kung sakaling bumalik siya, ngunit maaari kong hawakan ang maikling oras upang magdasal.

Kumuha ako ng dalawang kitty bowl at iniwan ang mga ito sa balkonahe, ang isa ay may ilang kitty kibbles at ang ang iba ay may tubig. "Iwan ko ang mga ito **baka sakaling** bumalik siya. Salamat, Christopher."

Lumipas ang mga araw na walang nakikita. Nakatuon ang buong atensyon ko sa pagbabalik sa kanya. Alam kong hindi siya nawala. It actually made me feel better knowing na nakatingin si Christine

para sa kanya araw-araw at hindi ako tinatawagan. Dahil hindi pa siya natagpuang patay sa isang lugar, naramdaman kong buhay pa siya.

Actually, alam kong buhay siya. Nararamdaman ko siya sa puso ko gaya ng nararamdaman ko noong kasama ko siya. Noon ko nalaman na alam ko ang pagkakaiba ng aking pusa na buhay at patay. Buhay si Brambleberry Rose. Marahil ay nawala lang siya sa anumang paraan o hindi sinasadyang may nagtago sa kanya sa kanilang bahay o garahe. Dahil sa microchip na inilagay sa ilalim ng kanyang balat, alam kong kung may nakakita sa kanya at dinala siya sa pulis o isang beterinaryo, ibalik siya sa amin. Ako ay lubos na nagpapasalamat para sa pagkilala sa computerized chip at lubos na hinihiling na ito ay isang aparato sa pagsubaybay.

Sumakit ang puso ko para sa kanya; lahat ng bagay sa buhay ko ay naging tungkol sa paghahanap sa kanya. Hindi ako makatulog buong gabi dahil wala siya. Kahit na sa ngayon ay halos malaki na ang Brambleberry, natutulog pa rin siya sa tabi ko tuwing gabi — tulad noong bata pa siya, nakakunot ang kanyang mukha sa tabi ko. Maaaring alam mo kung paano ito kapag nawala sila: nami-miss namin **ang lahat** tungkol sa kanila. Na-miss ko pa ang mga balbas niya na kumikiliti sa ilong ko at gumising sa akin.

Nagdala si Christopher ng chocolate cake sa bahay. "Naisip ko na ito ay maaaring makatulong sa iyong pakiramdam na mas mabuti."

"Well, ito **ay**, salamat. Salamat sa pagiging bato ko. . . . salamat sa pagmamahal mo sa kanya."

Na-miss ko ang malambot niyang balahibo at ang ganda ng kanyang mga mata na kulay ginto-berde. Bawat oras ay mabagal pagpapahirap.

Alam namin ni Christopher ang tungkol sa isang animal communicator na nagtatrabaho malapit sa aming maliit na bayan sa Southland. Nakipag-usap kami sa kanya tungkol sa isa pa naming pusa maraming taon na ang nakalipas.

"Magpa-appointment tayo kay Susan," mungkahi ni Christopher.

Nalaman namin ang tungkol sa kanya nang tumulong siyang malaman kung bakit agresibo ang mga elepante sa city zoo sa kanilang mga tagapag-alaga nang walang malinaw na dahilan. Tinanong ni Susan ang mga elepante kung bakit hindi nila gusto ang kanilang mga tagapag-alaga. Lumalabas na, kapag walang ibang tao sa paligid, isa sa mga tao na ang trabaho ay alagaan sila ay sadyang saktan sila. Ang isang elephant cam ay inilagay, ang salarin ay kinunan at pinaputok; nalutas ang problema, at ang kuwento ay nai-publish sa aming lokal na papel.

Nagkaroon ng pagbubukas si Susan makalipas ang ilang araw. Naglalakad pa ako sa labas ng madaling araw bawat araw at araw-araw na ipinapasa ang wanted poster ni Brambles.

"Gaano na siya katagal nawala?"

"Siguro isang linggo."

"Hindi niya nagawa ito dati?"

"Hindi."

"At walang nakakita ng kahit ano?"

"Hindi, at ang iba ko pang mga kuting ay mukhang hindi nagagalit."

Natahimik si Susan habang naghihintay kami ni Christopher . . . Kailangan kong tandaan na huminga ang bawat isa ilang minuto.

"Hinaharang ako ni Brambles. Hindi ko siya maabot. **Ayaw** niyang makipag-usap."

"Ano? Common ba yun?"

"Hindi, hindi pangkaraniwan, pero kaya nila iyon. Nakatira ka ba sa isang lugar na parang kagubatan?"

"Oo, maraming puno."

"Okay, ang kinukuha kong larawan ay matataas na puno, iba't ibang uri, at damo, may matataas. Ganito ba ang hitsura ng iyong bakuran?"

"Oo."

"Okay, nakikita ko siyang naglalakad sa pagitan ng mga puno, nakatingin sa matataas na damo, tapos may kumikislap na puting liwanag! At wala na siya."

"Anong ibig sabihin niyan?" Iniisip ko ang unang sinabi ni Susan tungkol sa pagharang ni Brambles kanya.

"I really hate to tell you this . . . ngunit maaaring siya ay namatay."

"HINDI!!!"

Mabilis kong sinabi at parang may mababago ako. Hinawakan ni Christopher ang kamay ko na may pag-aalala sa mukha niya.

"HINDI," ulit ko. "Hindi siya patay! Nararamdaman ko siya sa aking puso; buhay siya."

"Okay, dahil alam mo na ang pakiramdam niyan, stay with that. Ang masasabi ko lang sa iyo ay kung ano ako nakita. Kung siya ay buhay, siya ay isang napakalakas na nilalang. Gusto niya ito. Mahalaga ito sa kanya."

"At walang paraan upang malaman kung babalik siya?"

"Hindi. Sorry!"

Naupo kami ni Christopher ng ilang minuto habang inaabsorb ang narinig namin. Lumingon ako para tignan siya.

"So sino si Brambles?"

Pareho naming nakilala noon na si Navar ay may mga superpower sa pag-iisip, si Hayleigh ay may sariling pambihirang, gravity-defying, dalawang-paw na kakayahang umakyat, at ngayon ay mayroon kaming isa pang maliit na tila higit pa sa **isang pusa**.

"Lalabas ako at tatawagan ko siya. Tingnan natin kung mababalikan ko siya."

Nagpasya akong tawagan ang aming kaibigan, si William, na isang guro ng mga espirituwal na konsepto at isang intuitive. May kakayahan siyang makita at marinig ang mga bagay na hindi nakikita ng iba — kasama ako, at maging si Christopher. Hindi pa ako humihingi ng payo sa kanya noon pero naisip kong matutulungan niya kami.

Alam niya ang tungkol sa aming pamilya ng pusa at kung gaano ko kamahal si Brambles, at nakinig siya Ikinuwento namin ni Christopher sa kanya ang buong kuwento.

"Babalik siya," sabi niya.

"Whoa." Nagkatinginan kami ni Christopher. "Nasugatan ba siya?"

"Hindi."

"Siya ba ay hinahawakan laban sa kanyang kalooban?"

"Hindi." Natahimik siya ng ilang minuto. bukas." · · "Pakiramdam ko, hindi mangyayari

"May magagawa ba tayo?"

"Para iuwi siya? Oo, maaari kang magdasal. Iyon ang magpapanatiling ligtas sa kanya." He said it with such assurance at medyo nagulat ako. Hindi ko alam ang kanyang mga paniniwala sa kapangyarihan ng Lumikha ng Uniberso, ngunit kinuha ko ang kanyang salita para dito at nagsimulang manalangin nang ilang beses araw-araw para sa kanyang kaligtasan at mabilis na pagbabalik.

Pagkalipas ng ilang araw, habang naglalakad ako sa downtown papuntang post office, nakita ko si Christine na nagmamaneho ng kanyang cute na electric police department vehicle. Napahinto siya nang makita niya ako at huminto malapit sa sidewalk. "May narinig ka ba?"

"Hindi, meron ka ba?" At noon ko lang napansin na naka-tape sa kanya ang aking Brambles wanted poster ang sugod ng sasakyan niya. "**Oh, my gosh**, kasama mo siya."

"Araw-araw. At hinahanap ko siya."

"Salamat."

Pagkalipas ng ilang araw, nang ipakita ko sa kanya ang flyer sa aming lokal na post office, isang napakagandang babae ang bumulalas, "Oh, babalik siya." Nagustuhan ko ang community board sa post office at ang aking Brambles wanted poster ay mukhang napaka-cute sa dingding. Akala mo: ito ay mga taon bago nagsimulang mag-post ang lahat sa social media.

Habang naglalakad ako sa aming lugar at nakikipag-usap sa mga tao, ipinamimigay ang kanyang kaibig-ibig na larawan, narinig ko ang napakaraming kuwento tungkol sa mga taong nakauwi na ang mga hayop. Wala akong ideya na napakaraming mga critters ang nagpunta sa mga pakikipagsapalaran sa paglalakad.

Isang kontratista na nagtatrabaho sa aming kapitbahay, sa bahay ni Deanna, ang nagsabi sa akin tungkol sa kanyang aso, si Jethro, isang makapal na itim na lab, na kasama niya sa isang trabaho sa isang maliit na bayan sa hilaga ng amin. Isang araw sa tanghalian ay umalis na lang si Jethro.

"Siyempre, akala ko babalik siya. Pero hindi niya ginawa at kailangan kong umuwi. Tinawagan ko siya at hinanap siya sa ilang bloke at hanggang sa pauwi. Sobrang sama ng loob ko. Pagbalik ko kinabukasan umaasa ako na nandoon siya pero wala. Nagpatuloy iyon sa loob ng *tatlong* araw. Kinabukasan ngayon lang siya nagpakita sa bahay. **Sa lambak!**"

"Okay lang ba siya?"

"Mabuti naman siya, malusog. Hindi siya nasaktan."

"May ideya ka ba kung saan siya nagpunta o kung ano ang ginawa niya?"

"Nope, no clue, it's a mystery. Pero mas nananatili siya sa bahay ngayon, hindi sumasama sa trabaho ko."

"Pakialam ba niya?"

"Di bale, hindi siya papayagan ng asawa ko!"

Hindi ko napigilang tumawa. Nakuha ko kaya.

Nagkwento sa akin ang kaibigan naming si Samantha tungkol kay Milton, ang kanyang itim na kuneho. "Mayroon akong napakagandang bahay ng kuneho para sa kanya sa likod ng bakuran at isang araw ay nakatakas siya. Wala na siya! Akala ko nawala siya. Pagkatapos isang araw makalipas ang ilang linggo ang aming pusa, si Scout, na kaibigan ni Milton, ay nawala. Well, akala ko may kumikidnap sa mga alaga ko." She chuckled pero sinadya niya.

"Ngunit bumalik si Scout noong gabing iyon. Pagkatapos, nagsimula siyang umalis araw-araw sa hapon. Kaya isang araw sinundan ko siya, and guess what? Dinala niya ako kay Milton."

"Ano? saan?"

"Isa sa aming mga kapitbahay sa gilid ng kalye ay nagtayo ng bagong bahay para kay Milton at nandoon siya, at masaya siya."

"Hinayaan ko si Milton na manatili sa kanyang bagong tahanan dahil nagustuhan niya ito doon at ligtas siya; at sa liwanag lamang-bago-gabi sa karamihan ng mga araw, aalis si Scout. Naglakad siya sa kalye para bisitahin at umupo sa bakod sa tabi ng bagong bahay ng kuneho ni Milton. Nanatili siya roon hanggang sa lumubog ang araw at saka siya muling umuwi."

Tila isang milagrong kuwento iyon para sa akin. Naisip ko kung mahahanap niya ang kanyang kuneho kaya ko for **sure** hanapin ang pusa ko.

Nakarinig ako ng ilang mga kuwento tungkol sa mga pusa na nawala nang ilang araw; ang isa ay nawala ng ilang buwan bago siya bumalik.

Isang nakikiramay na kapitbahay ang nagsabi sa akin ng isang kuwento tungkol sa kanyang ibon, isang gintong cockatiel. "Si Ruffles meron isang malaking birdhouse sa loob, ngunit kung minsan ay iniwan namin ang kanyang pinto na nakabukas at hinahayaan siyang lumipad sa bahay. Isang araw, lumipad siya palabas ng aming pintuan. Tinakbo ko siya. Nakita ko siya sa puno pero ayaw niyang **bumalik !**"

Natahimik ako, umaasang magkakaroon ng magandang wakas ang kwentong ito.

"Pagkalipas ng ilang araw, nagpakita si Ruffles sa balkonahe at lumipad pabalik sa bahay!"

"Okay lang ba siya?"

"Oo. At mukhang masaya na nakauwi ulit."

Paanong hindi ako tumawa? "Ngayon **ay** isang kuwento na!"

Kinuha ko ang mga kuwentong ito bilang mga mensahe mula sa mapagmahal na Uniberso na hahanapin ni Brambleberry ang kanyang daan pabalik sa atin. Natakot pa rin ako ngunit mayroon din akong malusog na dosis ng pagtitiwala. Naisip ko na nakatira kami sa isang kawili-wiling lugar kung saan ang mga kaibigan ng hayop ay maaaring magbakasyon ng mga hayop at maging ligtas.

Nadama ko pa rin siya sa aking puso at naniniwala na siya ay buhay nang makipag-ugnayan kami sa isang lokal na tagapagbalita ng hayop.

"Naniniwala ako na buhay siya," sabi ni Amanda.

"May idea ka ba kung nasaan siya?"

Gustung-gusto ko ang paraan ng mga mambabasa na tumahimik upang makinig.

"Malapit na siya. Pakiramdam ko nasa ilalim siya ng isang bahay, siguro isang bloke hanggang dalawa mula sa tinitirhan mo. Ito parang bahay na may balkonahe sa harap na may mga hagdan. Ang porch ay mas mataas kaysa sa bakuran — nasa ilalim siya."

"May nakikita ka bang kulay sa bahay?"

"May nakikita akong light ocean-blue pero hindi ako sigurado tungkol doon. Naniniwala ako na buhay siya."

Nais kong manatili sa mga ligtas na sandali kasama ang mambabasa. Hindi ko ginustong matapos ang pagbabasa.

"Sa tingin mo ba ay lumalapit siya?" Tanong ko kay Christopher, parang malalaman niya.

"Maglakad-lakad tayo." Handa na siyang iuwi siya.

May isang bahay sa kalye sa likod namin, isang bloke ang layo at mas malapit sa bayan, na kasya ang paglalarawan. Pagdating namin doon, tinawag ko ang pangalan niya. I have her treats with us at kinakalampag ang mga bag, pero walang sagot.

Bumalik kami mamaya ng gabi at tumawag ulit. Ngunit tahimik pa rin ang lahat.

Ang mga araw at gabi ay naging linggo, at hindi nagtagal lumipas ang isang buong buwan na wala siya. Namigay pa rin ako ng flyers sa post office at nag-update ng picture niya sa community board at sa mga veterinarians' offices. Naglalakad pa rin ako sa mga lansangan halos tuwing umaga. Nami-miss ko ang Brambleberry Rose bawat minuto, at gusto ko siyang bumalik. Kinausap ko ang lahat tungkol sa kanya. Sa mga paghahanap sa madaling araw na iyon, tinawag ko pa rin ang kanyang pangalan at nanalangin para sa kanyang kaligtasan.

Naniwala pa rin ako na buhay siya. At dahil naniniwala ako dun, naniwala din ako na mahahanap ko siya.

Nasa tatlumpu't isang malungkot na araw kami at hindi mapakali na gabi nang ako ay nanaginip. Bihira kong maalala ang aking mga panaginip, kaya naramdaman kong mahalaga ito. Sa panaginip, nakita ko ang Brambleberry Rose — nakauwi na siya! Nakakulot siya habang natutulog, pero mas maliit siya.

Halos tuwing umaga ng aming buhay na magkasama, sinabi ni Christopher, "Nanaginip ako kagabi," kaya nang sabihin ko sa kanya na nanaginip ako, alam niyang iba ang nangyayari. Nagtiwala siya sa kanyang mga pangarap at ginamit niya ito sa kanyang trabaho.

Pagkalipas ng ilang oras, nakatanggap ako ng tawag sa telepono mula kay Christine: "Palagay ko nahanap ko ang Brambleberry. Maaari mo ba akong makilala sa 7 at Saint Junipero?" Papunta na ako bago ko ibinaba ang phone. Kahit dalawang bloke lang ang layo ng tinitirhan namin, pinaandar ko na ang sasakyan ko.

"Narinig siya ng kapitbahay na umiiyak at tinawagan kami."

Dahil bahagi siya ng departamento ng pulisya, sinabi sa akin ni Christine na makukuha niya ang numero ng telepono ng may-ari. Wala sila sa bayan ngunit, pagkatapos makipag-usap sa kanila ng ilang minuto, alam niya kung paano makapasok sa closed-in na lugar sa ilalim ng deck.

At ito ay Brambleberry Rose!

Ito na yata ang pangalawang pagkakataon sa buhay niya na may ibang nakarinig sa kanyang magsalita kaysa sa mayroon ako. May natatanaw akong di kalayuan sa ilalim ng bahay. Dahil nakakulong siya doon ng ilang araw, madilim, at mas maliit siya, hindi ko siya nakilala noong una.

"Brambles . . ." Mahina kong sinabi, huminga ng malalim, at nakipag-eye contact sa kitty ko.

Lumapit siya sa akin at hinayaan akong sunduin siya. Siya ay **mas** maliit!

"Salamat, maraming salamat, Christine! Ni wala akong masabi."

"Salamat . Hindi ka sumuko!" Halos kasing saya ko si Christine. "Ang iyong kuwento sa Brambleberry Rose ay isang espesyal na karanasan para sa akin — isa sa aking pinakamahusay bilang lokal na Animal Control Officer. Napakagandang araw na ito para sa akin. At ikaw . . . at siya!" Ngumiti siya at kumikinang ang mga mata.

Pagdating ko sa bahay niya, tinawagan ko si Christopher. "Nakuha ko na siya! Maniniwala ka ba dito?"

"Papunta na ako, bigyan mo ako ng ilang minuto. Nasa bahay ka ba?"

"Tatawagan ko si Dr. Thomas at manatili rito hanggang sa makarating ka rito. Magmaneho ng ligtas. Mahal kita!"

Kaagad - pagkatapos kong halikan siya, muli - tinawagan ko ang aming beteryaryo na may kahanga-hangang balita. Ilang minuto lang ay dumating na si Christopher.

Sa sandaling suriin at ma-rehydrate ni Dr. Thomas si Brambles, sinabi niya, na may malaking ngiti pinapalitan ang pag-aalala, "Magiging okay siya."

Muli akong nakahinga at nag-sign of the cross. Binalot ako ni Christopher sa kanya mga braso at hinalikan ako. "Salamat sa pagtitiwala sa kanya."

Si Dr. Thomas ay may napakagandang ngiti at nangingning ang kanyang mga mata. "Pwede mo siyang iuwi. Panatilihin siya sa loob sa lahat ng oras, araw at gabi, bigyan siya ng maliliit, madalas na pagkain, at panatilihing available ang tubig sa kanya sa lahat ng oras."

"Oh, mahal na Panginoon, salamat. Magiging ligtas siya at makakasama ko siya araw-araw. Salamat!"

Pagkauwi namin ay tinawagan ko si Stevie. Tuwang-tuwa siyang marinig si Brambles pauwi na naman at okay na.

Pagod na pagod si Brambleberry Rose kaya hindi siya makatalon mula sa sahig hanggang sa upuan ng isang upuan. Siya ang aming high flyer ngunit ngayon ay grounded na siya. She was painfully thin — Narinig ko na ang sinabi noon. Ngayon ko naramdaman. Umupo siya ng ilang oras sa tabi ng kanyang lalagyan ng tubig. Ilang araw niyang ginawa iyon. Minsan nakaupo lang siya at nakatitig sa tubig niya.

I was so, so happy and could relax again dahil nakauwi na siya. Si Dr. Thomas ay nagkaroon sinabing maaaring tumagal ng ilang buwan para maging 100% siyang muli. Pagkatapos ng higit sa isang buwan ng pareparehong pangangalaga, mas gumanda ang itsura niya at nakaya niyang maglakad-lakad sa bahay namin, ngunit may mga paraan pa rin kaming dapat gawin. Hindi siya naging malakas tulad ng dati.

Isang hapon nakaupo kami ni Christopher sa aming kusina at binuhat ko siya at inilagay sa mesa. Nakikita niya ang aming likod-bahay at ang kakaibang kahoy na ungos na ginawa ni Christopher. Umupo siya malapit sa bintana at saka itinaas ang kanyang paa na para bang nagtatanong kung maaari naming pagbuxan siya.

"Wala baby, sorry talaga. Lalabas ka na naman, promise!" Tumagilid ako at hinalikan siya.

"Gusto mo bang buksan ang bintana para lang maamoy niya ang labas?"

Binuksan ko ito ng halos isang pulgada at inilapit niya ang kanyang ilong sa kung saan dinadaan ng simoy ng hangin. Gusto niyang malanghap ang bango ng maagang taglagas. Umupo siya doon ng ilang minuto. Nakita ko ang isang tahimik na karunungan sa kanyang pagkatao. Naramdaman kong tinanggap niya ang mga limitasyon. Nakatingin din sa kanya si Christopher.

"Wow, ang ganda niya. Mas malakas siya ngayon. . . parang si Navar. Ito ay kahanga-hanga!"

Nang gabing iyon ay tumakbo siya sa pasilyo at tumalon sa isang upuan at pagkatapos ay humiga sa aming kama. Simula ng umuwi siya, binuhat ko na siya at inihiga sa kama. Nang gawin niya iyon ay tumingin ako kay Christopher; nakangiti kaming dalawa.

"Balik na tayo sa normal."

"Good job, ikaw. Nangangailangan iyon ng lakas ng loob ng bituka. Magaling!"

Noong mga unang araw na iyon, habang siya ay nanghihina pa, ang iba naming mga pusa ay nagbigay sa kanya ng espasyo, ngunit habang lumalakas siya ay naging malapit sila muli. Ang batang babae na si Grey ay nanatili malapit sa kanya nang higit kaysa dati, at si Huckleberry ay ang kanyang matamis na sarili, kung minsan ay nakikitulog sa kanya sa hapon.

Habang tinutulungan ko siyang makabangon mula sa kanyang paglalakbay, nagkaroon ako ng matinding paggalang sa aking Brambleberry Rose. Madalas kong iniisip kung nasaan siya at kung sino ang nagpakain sa kanya sa daan. Baka nakahuli siya ng daga?

"Sa palagay mo ba ay maaaring dumating si Brambleberry Rose sa buhay na ito nang bahagya upang gawin ito paglalakbay?" tanong ni Christopher isang gabi. "Tulad ng mga Katutubong Amerikano, marahil ito ay isang espirituwal na paghahanap para sa kanya - at iyon ang dahilan kung bakit siya nakitira sa amin **dito.**"

"Hindi ko naisip iyon . . . maaaring maging."

"Baka alam niya na mas ligtas siya rito kaysa sa aming bayan sa Southland. Mas tahimik dito, walang kasing-abala."

"Tama ka. Mawawala siya sa akin doon!"

Na-curious ako kaya hinanap ko ang spiritual vision quest: **isang supernatural na karanasan kung saan ang isang ang indibidwal ay naghahangad na makipag-ugnayan sa isang espiritung tagapag-alaga, karaniwang isang anthropomorphized na hayop, upang makakuha ng payo o proteksyon.** Napagtanto ko na, kasama ang kanyang kagandahan, ang kagalakan na dinala niya sa akin, at ang malalim na pag-ibig sa pagitan namin ni Brambleberry, ay may lalim sa kanya na higit pa sa aking nalalaman o lubos na nauunawaan.

Mamamatay na sana siya nang mabuhol-buhol siya sa mga tali ng mga shade ng bintana. Maaaring siya ay namatay sa panahon ng kanyang paghahanap ng espiritu, ngunit hindi. . . muli. Ito ay tila isang thread sa kanyang buhay, at iniisip ko kung may koneksyon sa pagitan ng kanyang ipinanganak at naiwan sa plastic bag sa basurahan at ako ay gumagawa ng lahat ng mga tawag sa telepono upang mahanap siya.

"Ito ay maaaring mukhang halata . . ."

Nag-iisip ako ng malakas at si Christopher ay pasensya.

". . . ngunit hindi ko ito pinagsama-sama hanggang ngayon. Tandaan ang unang taglamig natin dito noong tinawag ko ang lahat sa bayan para hanapin siya?"

"Oo, hindi ka rin sumuko noon."

"Iyon ang parehong oras na pinalaki siya ni Stevie. Sa tingin mo ba nakikipag-usap siya sa akin? Kung hindi ako naging handa para sa kanya o hindi ko siya mahanap, ang basurang iyon kaya ang naging diskarte niya sa paglabas?"

Napataas ang kilay ni Christopher at tumingin sa malayo, na para bang naghahanap ng kasagutan.

"Sino ang pusang ito?"

Gusto kong makasama si Brambleberry. Gusto ko lang siya malapit sa akin. Nagpatuloy siya sa pagpapagaling at pinaalis siya ni Dr. Thomas para sa mga aktibidad sa labas. Ang mga sandali ng ating buhay ay bumalik sa isang makikilalang pattern.

It was a couple of weeks before I let her out but, when I did, hinayaan ko siyang medyo magutom. Nang tawagan ko sila, tumakbo siya pabalik sa loob kasama ang iba pang mga pusa, at nanatili siyang mas malapit sa akin sa halos lahat ng oras sa araw.

Nabawi niya ang bigat na nawala sa kanya at kaunti pa, na kawili-wili dahil masyado siyang matipuno at payat bago siya maglakad.

Isang hapon ay ginulat ko siya habang siya ay nakahiga sa araw sa aming batong landas. Iniharap niya ang mukha niya sa akin, ipinakita ang isang wild side na hindi ko pa nakikita. Ito ay tunay na nakamamanghang. Tinitigan niya ako at mahinang umungol, habang binawi ang kanyang mga labi para ipakita ang kanyang mga ngipin sa aso.

Naramdaman kong binabalaan niya ako.

Tila ang aking matamis na alagang pusa ay naging isang makapangyarihang nilalang.

Napagtanto ko rin na mukha nga siyang **baby** lynx. Ito ay tunay na kahanga-hanga.

Ang pag-uugali ni Hayleigh Skywalker patungo sa Brambleberry Rose ay isang isyu pa rin, at kailangan ko ilayo nang ligtas si Brambles sa kanyang nakababatang kapatid na babae. Mukhang gusto pa rin siya ni Hayleigh na umalis sa planeta! Hindi ako sigurado kung natatakot ba siya kay Brambleberry o kung ayaw niyang bumalik siya sa bahay. Siguro nasanay na si Hayleigh na wala siya?

Kahit na mas maliit si Hayleigh, dahil sa sobrang lakas ng upper body niya ay naramdaman kong kapag natamaan niya ang Brambleberry ay masasaktan siya. Ngunit dahil sa Operation Submarine Doors, nagawa kong panatilihin ligtas si Hayleigh Skywalker sa isang kalahati ng bahay at ligtas ang Brambleberry Rose sa kabilang bahagi. Nangangahulugan lamang ito na kailangan naming **laging** tandaan ni Christopher na panatilihin nakasara ang mga pinto. Nagtagumpay kami sa pagsasara ng isang pinto bago namin binuksan ang susunod sa pasilyo kung saan magkadugtong ang dalawang gilid ng bahay.

"Kailangan nating gumawa ng isang bagay upang gawing mas ligtas ang Brambles."

"Siguro maaari nating subukang ilagay si Hayleigh Monster sa ilalim ng bahay."

Maaaring natatandaan ninyo, mahal na mga mambabasa, noong nawala si Brambles sa maluwang na espasyo sa mga unang linggo niyang kasama ako.

"Naaalala mo ba noong inilagay natin ang Huckleberry doon?"

"Wala siyang nahuli na mga daga . . . hindi; at lumabas siya, parang, **dalawang minuto!**"

"Sa tingin mo lalabas siya?"

Sabay naming binuhat si Hayleigh sa likod-bahay at wala siyang pakialam kahit kaunti. Pagsara namin ang pinto na sinabi namin sa kanya na mahal namin siya, at pagkatapos ay pinanood sa harap ng bahay sa ilang mga bakanteng maaari niyang labasan. No-show siya. Pagkalipas ng ilang oras, binuksan namin ang pinto, tinawag ang kanyang pangalan, at si Hayleigh ay naglalakad papunta sa amin. Hindi tumatakbo.

"Gusto niya doon!"

Bago namin siya ilagay muli doon, sinubukan namin itong muli kay Huck. Isinara namin ang pinto pero nakalabas na siya bago kami makarating sa harap ng bahay. Hindi namin alam kung paano nakalabas si Huck pero naisip namin na baka hindi makayuko si Hayleigh gaya ng kaya niya dahil sa binti niya. Kaya siya ay naging may-ari ng kanyang sariling pribadong santuwaryo.

Ang aming bahay ay itinayo nang walang maayos na pundasyon at may ilang lugar kung saan ang liwanag ng araw ay nakikita sa ilalim ng bahay. Mayroon ding mga screen sa ibabaw ng mga hugis-parihaba na bukana mga labindalawang sa anim na pulgada, kaya palagi siyang may sariwang hangin at nakakakita sa labas. Ito ay isang buong dumi na sahig at kasing laki ng aming bahay, at sigurado akong may maliliit na ligaw na hayop sa ibaba upang manatili sa kanya. Walang ibang pusa ang kusang pumasok doon kaya sa **kanya ang lahat**, at malayo sa parusa.

Kaya't ligtas si Brambleberry sa aming bahay - at sa labas muli sa aming bakuran - at si Hayleigh ay ligtas na ikinulong sa isang magandang lugar na **pagmamay-ari** niya.

Sa isang mapagmahal na paraan, isang gabi, naobserbahan ni Christopher, "Ha! Siya ay nasa **Hayleigh Jail.**"

Si Brambles ay gumaling nang maganda at maaaring tumalon at umakyat muli. Ilang hapon ay nakatulog siya na nakakulot sa isang hindi napunong stone birdbath na halos apat na talampakan mula sa lupa. Minsan ay pinupuno namin ito para sa aming mga ibon sa mainit-init na mga araw ngunit hindi nag-iwan ng tubig sa loob ng magdamag o ang mga cute na maliliit na raccoon ay gagawin itong wash basin at malamang na i-tip ito sa proseso. Ngunit pagkatapos na makita siyang nakakulot, iniwan ko itong walang laman at nagpaligo ng hanging ibon para sa aming mga kaibigang may balahibo. Ang stone birdbath ay nakatayo sa isang wrought-iron base, at hindi ko maisip kung paano siya nakaakyat doon nang hindi ito ibinagsak.

Hindi namin siya nakitang lumilipad sa mga puno ngunit maaari siyang tumalon muli.

Bihira pa rin siyang magsalita, marahil isang beses bawat tatlo o limang linggo, at ang boses niya ay a maliit na tili ngayaw.

Sa paminsan-minsang mainit-init na hapon na natagpuan si Christopher sa bahay, kung minsan ay humihiga siya at umidlip. Sa mga araw na iyon ay tila kumbinsido siya na trabaho niya ang umidlip sa kanya, at pumulupot siya malapit sa kanyang mukha. Nagustuhan niya iyon.

Muli, nagkaroon kami ng kapayapaan sa aming bahay at bakuran at lahat ng aming mga kuting ay masaya.

Ang aming kaibigan na si Deanna, mula sa katabi, ay bumisita sa isang maganda, malinaw, mainit na umaga habang pinapakain namin ang aming mga squirrels sa kahoy na ungos. Sa kanyang bakuran ay nag-iwan siya ng mga mani at iba pang pagkain para sa kanila, ngunit walang istante ng ardilya. Nagkomento siya kung gaano niya kasaya na panoorin silang nakaupo sa magandang platform na iyon at kumakain ng kanilang itim na sunflower seeds at mani.

Lahat ng isang biglaang, isa sa mga maliliit na pulang ardilya ay umakyat sa puno at tumalon papunta sa istante — ang pagkakaiba lang ay dumating ang isang ito na may dalang regalo! May dala siyang malaking—

halos kasing laki niya — piraso ng malambot na berdeng lumot sa kanyang bibig. Ibinagsak niya ito sa pasamano, pinitik ang kanyang buntot pabalik-balik, at pagkatapos ay tumakbo pabalik sa puno.

Nagkatinginan kaming lahat at nagsimulang tumawa.

"Sinadya iyon!" sabi ni Deanna.

"Iyon ay hindi inaasahan." dagdag ni Christopher.

"Sa tingin mo ba nagpapasalamat siya sa iyo para sa mga treat?"

"Natutuwa akong nakita nating lahat iyon, wow!"

Napagpasyahan kong magsaliksik mamaya sa kung ano ang aming nasaksihan. Nalaman ko na squirrels at iba pang mga hayop ay naitala na nakikilahok sa altruistic na pag-uugali. Ngunit ito ba, o ito ba ang iminungkahi ni Deanna, isang paraan ng pasasalamat sa amin?

Gumagamit ang mga ardilya ng lumot upang ihanay ang kanilang mga pugad at panatilihin mainit ang kanilang mga sanggol, kaya kinuha ko ito bilang regalo para sa Ang aming bahay. Anong espesyal na pakikitungo ang magkaroon ng magandang piraso ng malambot at berdeng lumot.

Napanood ko isang umaga habang sina-dive-bomba ng mga Zero ang aming espesyal at may regalong mga kaibigang ardilya. Napansin kong sumusunod sila sa pattern ng paglipad. Sila ay lilipad pababa mula sa mga puno at aatake mula sa mga pahalang na posisyon. Kaya naisip ko na maaari kong matakpan ang kanilang landas sa paglipad sa pamamagitan ng pagharang sa pinakamalayong dulo ng istante ng squirrel. Nilakad ko ang aming bakuran, at nakakita ako ng isang sanga ng oak na halos isang pulgada ang lapad, marahil tatlong talampakan ang haba, na may tuwid na base at isang palumpong na tuktok. Pinako ko ito sa dulo ng istante. At nanood. Ito ay ganap na nagtrabaho! Ang aming mga kaibigan na ardilya ay maaari pa ring maupo sa istante at masiyahan sa kanilang mga pagkain nang hindi naaantala ang kanilang pagtingin, ang aming mga pusa ay maaari pa ring tumalon papunta at umalis sa istante, at ang mga kasuklam-suklam na Zero na iyon ay hindi makakarating sa kanila.

Gustung-gusto namin ni Christopher ang pagkakaroon ng mga outdoor dinner party. Magsisimula kami ng apoy sa aming singsing ng apoy at magkaroon ng magandang oras sa labas kasama ang aming mga kaibigan. Ligtas si Hayleigh sa **Hayleigh Jail**, iniwan kong nakabukas ang pintuan sa harap para sa aming mga bisita, at nagustuhan ito ng mga pusa. Si Navar, Girl Grey, Huck, at Brambles ay maaaring nasa labas ng aming bakuran, umakyat sa mga puno mamaya kaysa sa karamihan ng mga gabi at pagkatapos ay gumala sa loob para sa hapunan kung kailan nila gusto. Sa napakaraming tao sa aming bakuran, lubos silang ligtas.

Karamihan sa aming mga kaibigan ay kilala ang aming mga kuting at nasiyahan sa kanilang kumpanya, bagaman ang mga pusa ay karamihan ay nanonood mula sa isang ligtas na distansya.

"Nakakaaliw ang iyong mga pusa sa paraan ng pag-akyat nila sa mga puno at sa bubong at pinapanood kami!" sabi ng isang kaibigan.

"Ang kanilang itim na pusa ay mas katulad ng isang aso." Naaliw si Stephen.

Napangiti si Christopher at sumasayaw ang kanyang mga mata sa kasiyahan, "Kung babalik ka bilang isang hayop pagkatapos mong tumawid, dapat kang bumalik bilang isa sa mga kuting ni Amber. "Ang kanyang mga pusa ay nakakakuha ng pinakamahusay - ang pinakamahusay na mga pagkain na ginawa ng kamay - at mayroon silang hindi pangkaraniwang mga buhay."

Kung minsan kapag nasa harap na kami ng aming bakuran sa gabi, tumingala kami sa aming mga puno ng pino at nakikita namin ang mga pulang mata na nakatingin sa amin. Noong una, hindi namin alam kung kanino sila kabilang, ngunit pagkatapos ay nalaman namin na ang mga raccoon, na bihira naming makita, ay nakaupo doon at pinapanood kami. Napaka-cute dahil may lima o anim na pares ng maliliit, pula, kumikinang na mga mata at gumagalaw sila habang naglalakad kami sa aming bakuran.

Maaaring nabanggit ko na gusto namin ni Christopher na mamuhay sa story-book na ito, halos kagubatan na kapitbahayan. Isang beses lang namin nakita ang bobcat, at ngayong mayroon na kaming Hayleigh and the Zeros, kami at ang aming mga kuting ay nagkaroon ng mapayapang buhay. Bawat. Araw.

Makalipas ang ilang taon, sa isa sa mga walang pangyayaring Sabadong ito, bumalik si Brambleberry Rose mula sa kanyang pakikipag-usap sa umaga sa mga ibon at sa kanyang paggalugad sa aming bakuran, at napansin kong nakapikit siya. Sa Linggo siya ay tila mas mahusay; tapos nung monday mas malala na naman siya. Tumawag kami ni Christopher para sa isang appointment sa umaga kay Dr. Thomas.

Pagkatapos ng kanyang pagsusuri, sinabi niya, "Ang brambleberry ay may punit na anterior cruciate ligament, o ACL. Karaniwan itong nangyayari sa mga athletic na pusa. Nakita mo na ba siyang tumalon lalo na sa taas o hinahabol ang isa sa iba pang pusa. . . o tumakbo ng mabilis?"

Naisip ko na hinabol siya ni Hayleigh pero, dahil madalas siyang nasa **Hayleigh Jail**, wala akong nakitang ganoon.

"Hmmm . . . " Hinanap ko ang isip ko. Tapos tinignan ko si Christopher pero wala kahit ano idagdag.

"Oh . . . yung dalawang magkapatid na pusa . . . Tandaan?"

"Ah . . . Tama iyan!"

Sinabi ko kay Dr. Thomas ang tungkol sa kanila. "Dalawang kapatid na pusa ang lumipat sa aming lugar; sila ay parehong itim at puti, sila ay malalaking pusa, at sila ay pumupuslit sa aming bakuran."

"Para silang mga bully na pusa," dagdag ni Christopher.

"Kung hinabol siya ng isa sa kanila at mali siyang tumalon o maling napunta ito ay maaaring mangyari."

Naisip ko na baka nasa loob o sa ibang bahagi ng bakuran si Navar Star nang mangyari ang kakila-kilabot na bagay na ito at hindi niya ito maprotektahan mula sa kanila.

"Buti naman at nadala mo siya ng mabilis. Maaari akong magsagawa ng orthopedic surgery sa kanya ngayon at ayusin ang pinsala.

Pagkatapos naming magkatinginan, pareho kaming tumango ni Christopher sa aming pagtanggap.

"Pagkatapos ng operasyon ay magiging katulad pa rin siya?"

"Ito ay coin toss. Ang ilang mga pusa ay gumagaling nang maganda at ang iba ay hindi pareho pagkatapos ng operasyon. Kailangan mong panatilihin siya sa loob ng anim na buwan."

Muli, nag-check kami ni Christopher sa isa't isa.

"Oo, kaya ko yan" sabi ko.

Pagkatapos ay sinabi sa amin ni Dr. Thomas ang tungkol sa natitirang bahagi ng kanyang paggaling. "Huwag mo siyang hayaang umakyat o tumalon sa anim na buwan na iyon."

Mahina siyang nagsalita at sinabi ang mga katagang parang nag-oorder siya ng tanghalian, ngunit alam ni Christopher kung ano ang ibig nilang sabihin sa akin. Nilagay niya ang mga braso niya sa balikat ko.

Naisip ko, ***Seryoso? Ang aking mahalagang lumilipad na pusa? Mystère?***

Nadurog ang puso ko para sa kanya. Alam kong ang hilig niya sa buhay na ito ay tumalon at lumipad
mga puno.

"Kailangan kong magtrabaho niyan! Whoa. . ."

"Pagkatapos ng operasyon," patuloy ni Dr. Thomas, "uumpisahan natin siya sa isang gamot sa bibig para hindi siya magkaroon ng arthritis sa kanyang tuhod. Kung mas pinapanatili mo siya sa lupa, mas malaki ang kanyang mga pagkakataon na ganap na gumaling."

Hinalikan ko ang kanyang mahalagang maliit na ulo at iniwan namin siya sa pinakamahusay na mga kamay, ang pinaka mahusay na pangangalaga na alam namin. Inakbayan ulit ako ni Christopher habang naglalakad kami palayo.

"Kamusta ka na?"

"Nakakatakot at masakit."

"Patawarin mo ako."

"Maaari ba tayong huminto sa Misyon sa pag-uwi at magdasal para sa kanya?"

"Oh . . . magandang ideya, oo, tayo."

Nang hapong iyon, tumawag si Dr. Thomas para ipaalam sa amin na naging maayos ang aming magandang Brambleberry Rose sa operasyon at maiuwi namin siya kinaumagahan pagkatapos niya.
pagsusulit.

Tumawag ako sa aming lokal na departamento ng pulisya at nagtanong kung mayroon akong anumang magagawa upang protektahan ang aking mga pusa sa kanilang sariling bakuran. Ikinonekta nila akong muli kay Christine, ang aming minamahal na Animal Control Officer.

"Kumusta si Brambles?"

"Hi Christine, gumaling na siya, salamat, pero ngayon may isa pa tayong isyu," at ipinaliwanag ko ang nangyari.

"Ikinalulungkot kong sabihin ito sa iyo ngunit ang mga pusa ay itinuturing na mga natural na gala. Hindi sila mapangasiwaan na parang aso at kailangan mong humanap ng paraan para mabuhay sa sitwasyon. Hindi kita matutulungan. Sorry talaga! Alam mo ba kung sino ang may-ari nila? May magagawa ka ba sa kanila?"

"Siguro. Susubukan ko. Salamat, Christine."

Kinabukasan ay umuwi si Brambles at labis akong natuwa sa pagbabalik niya. Alam ko rin na mayroon kaming isang paglalakbay sa harap namin na nangangailangan ng maraming pasensya sa kanyang bahagi at sa akin.

"Okay ka lang," sabi ko sa kanya. "Mahal na mahal ka namin ng tatay mo. Nandito ako kasama mo. Bawat araw, baby. Nasa akin ka!"

Dahil hindi siya masyadong makalakad, dinalhan ko siya ng pagkain at tubig, at saka dinala sa kanyang litter box. Ito ay gumana nang maayos sa unang araw. Pagkatapos noon, pinaunlakan namin ang kanyang nagpapagaling na tuhod ng mga hakbang upang makalakad siya sa aming kama at hindi na kailangang tumalon pababa.

Nakipag-usap ako sa isang pares ng aming mga miyembro ng konseho ng lungsod upang malaman kung mayroon akong anumang magagawa para protektahan ang aming mga kuting. Sumang-ayon sila kay Christine at sinabing wala talagang paraan para matulungan nila ako. Ang aming matalik na kaibigan, si Anthony, ay lalo na nag-aalala dahil kilala niya siya mula pa noong siya ay isang maliit na sanggol na dumarating sa mga pulong ng konseho ng lungsod gamit ang aking leather na backpack, at mahilig siya sa mga pusa.

"Ang ganda niya," sabi niya, "at inaalagaan mo siya nang husto. Sana may paraan para matulungan kita dito. Syempre, kung may kailangan ka, tawagan mo lang!"

Ang may-ari ng mga black-and-white bully cats ay nakatira halos dalawang pinto at isang intersection ng kalye sa kapitbahayan sa parehong gilid ng aming kalye. Kumatok ako sa kanyang pintuan at tinanong kung may oras ba siyang makipag-usap.

"Sure, anong meron?"

Nang sabihin ko sa kanya ang nangyari, at ang sinabi ni Dr. Thomas, tumingin siya sa ibaba at umiling-iling ang kanyang ulo mula sa gilid hanggang sa gilid. "Mukhang binubugbog ng mga pusa mo ang ibang pusa."

"I'm so sorry for Brambles. Narinig ko ito sa ibang kapitbahay."

"Talaga? May magagawa ka ba para mapanatili sila?"

"Hmmm . . . kaya kong subukan. Oo naman, itatago ko sila at tingnan kung paano iyon gumagana."

"Salamat, sana makatulong ito. Ayokong mas marami pa sa mga pusa ko ang masaknan."

Lumakad ako palayo na may luha sa aking mga mata para sa aking magandang sanggol at isang pag-asa para sa kapayapaan sa aming bakuran.

Nagbago ang buhay ni Brambleberry Rose, at ganoon din ang buhay ko.

Dahil madalas akong nagtatrabaho mula sa bahay, ang pananatili sa Brambles ay hindi isang sakripisyo. Siya ay isang trooper at hinayaan akong alagaan siya, dalhin ang kanyang mga pagkain, at ikwento sa kanya kung paano niya ibalik ang kanyang buhay.

Sa unang pagkakataon na nakita ko siyang nakaupo sa aking aparador at nakatingin ng halos apat na talampakan nang direktso ang tuktok ng aming armoire ay marahan kong hiniwalayan siya.

"Oh, baby, hindi pa. Alam ko sa isip mo tumatalon ka pa sa taas ng gusto mo . . . pero baby, maghintay hanggang gumaling ka. Sige? Mahal kita."

Hindi siya sumagot pero umarte siya na parang gagawin niya ang hiniling ko. . . Sa ngayon.

Ginawa ko ang lahat para maaliw siya. Dinala ko siya sa mga paborito niyang lugar sa bakuran at pinaupo siya sa ilalim ng araw. Bumili kami ng mga bagong laruan at nakipaglaro ako sa kanya sa bahay at pinagmamasdan siya sa lahat ng oras.

Madalas siyang umidlip sa dulo ng aming kama kung saan kami ay may malambot at malabong balat ng tupa. Maaaring alam mo na ngayon na sila ni Christopher ay nagkaroon ng matamis na relasyon. Kahit na naiintindihan niya ang aming mga sanggol sa paraang ipinagtataka ko, may isang pag-uusap sa pagitan nila ni Brambles na patuloy niyang nawawala. Gustung-gusto niyang hawakan ang kanyang malago na balahibo at, nang pumasok siya sa aming silid at nadatnan siyang natutulong, hindi niya mapigilan. Ang isang alagang hayop ay katanggap-tanggap, ang dalawa ay hangganan - at kahit na dahil sa pagmamahal ay binalaan ko siya - naisip niya na ang isang ikatlong alagang hayop ay malugod na tatanggapin. Hindi ! Una, kakagatin siya nito nang tahimik, at kung susubukan nitong yakapin muli, nakasalubong niya ang pinakamaraming mga paa na maaari niyang makuha sa kanya, na nakalabas ang mga kuko, na nagbabala sa kanya na huwag nang ulitin **iyon !**

Ito ay pareho sa bawat oras. Hihilahin niya ang kamay niya sabay iling.

Maraming beses!

"Siya ay isang dalawang alagang pusa, iyon lang ang makukuha mo sa kanya." Natutuwa ako sa tuwing ginagawa niya iyon.

Sa mga oras na nakakakuha siya ng malayo, halos ligaw, tumingin sa kanyang mga mata at alam kong iniisip niyang tumalon sa isang lugar na ayaw kong tumalon siya, o bumaba mula sa kama o sofa, at ididirekta ko siya sa kanyang hagdan.

Ang panonood sa kanya ay gumagawa ng mga akrobatikong bagay na hindi naging masaya sa aming iba pang mga kuting. Ito ay isang pinakamataas na hamon upang pigilan siya sa pagtalon. Ngunit sa huli, siya at ako ay nagtrabaho at, sa huli, pinananatili ko siya sa lupa.

Sa huling appointment namin kay Dr. Thomas, sinabi niya, "Isa pang magandang trabaho. Maaari mong hayaan siyang lumabas sa iyong bakuran kung gusto mo. Siya ay matatag, kaya hayaan siyang sabihin sa iyo kung ano ang maaari niyang gawin ngayon. Ipapanatili namin siya sa gamot na anti-arthritis; siya ay dapat na walang sakit sa buong buhay niya."

"Dapat ba siyang maging isang panloob na pusa para sa kanyang kaligtasan?" Itinanong ko.

"Kadalasan ang mga pusa sa iyong lugar ay ligtas basta't sila ay dinadala sa gabi. Kung gusto mong itago siya sa araw, gawin mo, ngunit para kay Brambles, para sa akin ay kailangang nasa labas. Ang ilang mga pusa ay likas na mga panloob na pusa. Hindi siya. Pero ikaw ang bahala."

Hinintay namin ni Christopher kung paano niya i-navigate ang kanyang mundo at kung makakalukso siya at makakaakyat.

Hinayaan ko siyang pumunta kahit saan sa bahay na gusto niya nang hindi siya pinapanood. Maaari rin akong umalis nang isang oras o higit pa nang hindi nakokonsensya. Naglalagay ako ng mga cat-steps malapit sa malawak na windowsill sa aking opisina para makaakyat siya at mapanood ang mundo sa labas.

Lumipas ang ilang araw at tinanong ni Christopher, "Pinapayagan mo ba siyang lumabas ngayon?"

"Hindi pa, pinapasok ko pa siya sa loob. Sa tingin mo oras na?"

"I think yun ang tawag mo. Sinabi ni Dr. Thomas na ayos lang, ngunit ipinaubaya ko ito sa iyo. gagawin mo alam kung kailan tama."

"Gusto mo bang pumunta dito sa unang pagkakataon?"

"Oo, gusto ko iyon, sigurado!"

Pagkalipas ng ilang araw, sinabi ko sa kanya na oras na, kaya nag-ehersisyo kami kapag uwi na siya.

Ala una ng hapon nang buksan ko ang pintuan sa harapan. Hindi siya tumakbo palabas. Nasa porch si Navar at naglakad si Brambles sa gilid ng pinto at tumingin sa labas. Lumabas si Christopher at lumington para tingnan kung susunod siya. Nasa loob pa rin ako, nakatayo sa may pintuan.

Itinaas niya ang kanyang mukha sa langit at huminga ng ilang maikling hininga. . . parang siya kalayaan sa paghinga.

At saka lang siya lumabas. Naglakad siya patungo sa hagdan, pababa sa hardin, at nakatayong nakatingin sa mga halaman. Pareho kaming sumunod sa kanya ni Christopher at naglakad siya sa paligid ng hardin at pagkatapos ay nagpunta sa aming bakuran. Ang kanyang binti ay hindi gumagana tulad ng dati ngunit tila masaya siya sa labas. Hindi siya tumakbo o umakyat sa puno. Naglalakad lang siya sa garden niya.

Hindi namin alam kung magdudulot ng gulo si Hayleigh o susubukang makaalis sa **Hayleigh Jail** kung makikita niya si Brambles, pero hindi niya ginawa.

Si Brambles ay nanatili sa labas ng halos isang oras at kalahati at pagkatapos ay bumalik sa bahay. Inayos ko siya ng hapunan at umakyat siya sa aming kama at natulog.

"Well, malumanay iyon. Papaalisin mo na naman ba siya bukas?"

"Sa tingin ko, oo. Pananatilihin kong bukas ang pintuan sa harap at titingnan siya, ngunit sa tingin ko ay okay siya."

"Nakita mo na ba ang masasamang pusa?"

"Hindi, naging tahimik simula nang makausap ko ang mama nila."

Kaya kinaumagahan ay pinalabas ko si Brambles ng maaga at maayos naman siya. Umakyat pa siya ng ilang talampakan sa isa sa mga nakatagilid na puno ng oak ng California. Hindi siya nakalayo bago siya tumalon pababa, ngunit ang mga wood chips ay nagbigay sa kanya ng malambot na landing.

Ilang beses akong lumabas habang siya ay nasa labas at siya ay nagsasaya sa kanyang bakuran. Siya kahit na curled up at umidlip sa matataas na damo sa isang punto. At araw-araw siya at ako ay mas nakakareleks sa kanyang pagiging isang panlabas na kitty muli.

Pinagmasdan namin siya ni Christopher at naglagay ng mga mini wood bench na nagsisilbing hakbang sa lahat ng paborito niyang lugar sa aming bakuran.

Mahusay ang ginawa niya sa mga cat-steps sa loob at bawat linggo ay nagdulot sa kanya ng higit na kumpiyansa. Nagagawa pa rin ni Brambleberry Rose na gugulin ang kanyang mga araw sa maaraw na lugar sa labas. Maaari siyang umakyat sa kanyang mga ligtas na lugar at umidlip. Nagsimula siyang tumakbo sa bakuran tulad ng iba naming pusa at tumakbo papunta sa akin nang tumawag ako. Tumalon siya sa aming kama sa gabi. Ang pinagkaiba lang ay iyong mga mini cat-steps at mga bangko na nagsisilbing hagdan para sa kanya sa loob at labas. Pinagkadalubhasaan sila ng Brambleberry at hindi nagtagal ay lumipad sa bahay at bakuran sa halip na sa mga puno.

Wala pa akong pusang nasugatan ng ganito. Tila kahit isang taon ay forever na siya nagbago. Habang pinagmamasdan ko siya ay malinaw na hindi na siya ang akrobat niya noon. Limitado ang kanyang saklaw. Kaya pa rin niyang umakyat tulad ng ibang mga pusa, ngunit hindi na siya makakalipad. Ito ay labis na nag-aalala sa akin. Ang paglipad sa mga sanga ng puno ay isang malaking bahagi ng kung sino siya, hindi banggitin

na ito ay isang espesyal na pagmasdan. Napakagandang makita siyang may kumpiyansa na naglalakbay sa mas manipis na mga sanga.

Tila ang aming mga halcyon araw ay maaaring sa likod namin.

7. Oreo, Panda, at Licorice

Lumipat ang buhay tulad ng ginagawa ng buhay.

Ang aming pagpatay sa mga uwak ay kinuha pa rin ang aming bakuran ng ilang beses bawat taon; ang aming mga kaibigan na ardilya ay ligtas mula sa aerial assaults ng mga Zero; Nagtagal pa rin si Huckleberry sa tabi ni Anna; paminsan-minsan ay nakakakita kami ng mga koleksyon ng mga pulang raccoon na mata sa aming mga pine tree at wala na ang masamang pusa, kaya wala nang trauma para sa Brambleberry Rose.

Malaking bahagi siya ng puso ko at ng buhay namin. Habang nagtatrabaho ako, umalis ako sa pinto ng Pranses sa aking opisina na hindi naka-lock at hawak ng isang chain lock. Madali niya itong itulak at nakapasok kahit kailan niya gusto. Araw-araw kapag siya ay pumasok mula sa labas sa aming bakuran, nakikita ko siyang naglalakad sa pasilyo patungo sa akin at sasabihin ko sa kanya kung gaano siya kaganda at katapangan, at na mahal ko siya, magpakailanman.

Hindi sumagot si Brambleberry; bahagya pa siyang gumawa ng ingay. Sinimulan kong isipin na gagawin niya Inubos ang boses niya sa unang araw ng buhay niya, sa plastic bag — umiiyak para iligtas.

Nakaupo kami ni Christopher sa harapan namin, isang courtyard-style porch isang gabi. Nasa bakuran si Brambles at tinanong ko siya, "Bakit sa palagay mo nangyari ito? Siya ay inosente. Bakit kailangan niyang mawala ang diwa ng kanyang espiritu.
· . bakit ma-grounded ang flyer ko?"

"Oh, boy, tanong na yan for the ages. Wala akong sagot; hindi maganda. Sa tingin ko she's coping well, but it's a loss, at hindi ko masasagot ang mga tanong mo. Gusto ko sana, sorry!"

Brambleberry at ako ay nagkaroon ng isang ritmo o isang bagay tulad na; magkasabay kami. Pagkatapos ng kanyang pinsala, nagpasya akong gumugol ng mas maraming oras sa bahay; ang aking mga paglalakbay ay tumagal ng mas maikling mga tagal. Pinili kong gumugol ng mas maraming oras sa kanya hangga't maaari, at gusto kong makasama siya.

Noong ipagdiwang namin ni Christopher ang ikalimang kaarawan ni Brambleberry Rose, mahigit labing siyam na taong gulang si Navar Star. Siya ay naging, at noon pa man, isang makapangyarihang puwersa at ang patriarch ng aming pusang pamilya.

Tulad ng natatandaan mo, si Christopher ay napakalapit kay Navar at mas maraming oras ang kasama niya kaysa karaniwan. Isang gabi, halos pabulong na sinabi niya, "Nagkaroon na siya ng oras para maglakbay **sa kabila ng mga tabing ng oras at espasyo.**"

Sinuri ni Dr. Thomas si Navar ilang linggo ang nakaraan at sinabi sa amin na tawagan siya dahil malapit nang matapos si Navar. Sinabi niya na malalaman namin kung kailan, at pupunta siya sa aming bahay para tulungan si Navey na tumawid sa Other Side.

"Maaari mo siyang hawakan," sabi ni Dr. Thomas nang dumating siya. Sinenyasan niya si Christopher na maupo sa kama sa tabi ng kanyang pinakamamahal na pusa.

"Maaari mo siyang kausapin . . . Kakailanganin kitang umalis pagkatapos kong bigyan siya ng unang gamot, ngunit na manatili sa kanya sa ngayon."

Pareho naming hinalikan ang mahal naming Navar Star. Sinabi namin sa kanya kung gaano namin siya kamahal, na kami ay at palaging magiging pamilya, at na makikita namin siyang muli. At pagkatapos ay iniwan namin siya kay Dr. Thomas. Nang tawagin niya kami pabalik sa aming silid, si Navar ay nakakulong sa isang posisyong natutulog at siya ay parang isang gabing walang buwan. Umupo kami sa tabi niya saglit para sabihin ang aming huling paalam, bago siya sinadya ni Dr. Thomas na ilayo siya.

"Paano kung dalhin namin siya sa iyo sa loob ng isang oras o higit pa?" Itinanong ko.

"Oo naman . . . sorry guys."

Pagkatapos ng isa pang oras o higit pa ng mahinang pakikipag-usap sa aming malaki at itim na batang lalaki at hinahaplos ang kanyang makapal, maitim na balahibo, dinala namin siya kay Dr. Thomas.

Hindi ko nakita si Christopher na malungkot kahit kailan sa lahat ng mga taon na magkasama kami. Gaya ng nabanggit ko kanina, mas malapit siya sa kanyang itim, malaking-boy na pusa. Malalim ang kalungkutan sa kanyang mukha at, noong gabing iyon, sinimulan niyang planuhin ang seremonya para magpaalam sa kanyang minamahal na Navar Star.

Ang aming fire ring ay may natural na bilog ng mga plantings na nakapalibot dito sa bahagi ng aming ari-arian at gusto ni Christopher na magkaroon ng memorial doon para kay Navar.

"Okay lang ba kung may itinanim akong puno sa tabi ng fire ring para sa kanya?"

"Magugustuhan ko yan. Anong klaseng iniisip mo?"

"Titingnan ko kung may available na mga mature na Japanese red maple."

"I'm so sorry, Christopher."

"Kasama ko pa siya. Malaki na siya ngayon!"

"Navar pa rin ba ang pangalan niya?"

"Siya ay Bagheera ngayon."

"Oh, parang *The Jungle Book*?"

"Napaka-cool. Sana makita ko siya."

Maaaring hindi mo alam, ngunit ipinanganak si Christopher sa England at pinalaki ng isang ina na Ingles. Mula pagkabata, pamilyar siya hindi lang *kay Peter Pan* kundi pati na rin sa mga kwento *ng The Jungle Book*. Lalo niyang minahal si Bagheera, ang Black Panther na nakipagkaibigan sa "man-cub" Mowgli. Si Bagheera ay isang tagapagtanggol at tagapayo sa naulilang batang lalaki, kaya nararapat na si Navar bilang Bagheera ay ngayon ay kasamang espiritu ni Christopher.

Kinabukasan, nagtanim si Christopher at ilang kaibigan sa landscape ng magandang Red Dragon Japanese maple tree sa aming bakuran para parangalan ang aming mahal na mahal na bata. Talagang tumulong si Christopher sa paghukay ng bagong tahanan para sa magandang puno.

Makalipas ang ilang araw, pagkatapos naming kunin ang mga abo ni Navey mula kay Dr. Thomas, ilang kaibigan ang dumating para sa aming sagradong seremonya at nagsindi kami ng apoy sa aming singsing ng apoy. Paglubog ng araw, umupo kami nang pabilog sa paligid ng apoy at sinabi ang aming huling paalam sa aming pinakamamahal na Navar Star.

"Siya ay isang napakalaking pusa," sabi ng isang kaibigan. "At napakapayapa."

"At kasama ka sa mahabang panahon," alok ng isa pa.

"Oh, tao, ang mga berdeng mata!" sabi ng kaibigan naming si Stephen.

"Siya ay aking matalik na kaibigan." Parang hungkag si Christopher. Hindi ko ito nakita noon. . at *hinding hindi* niya "Kasama ko pa siya . . . ako iiwan."

Ang tiwala niya na ang kanyang malaking itim na batang kitty ay nasa kanya pa rin ay bago sa akin.

Parang nami-miss ng buong pusa naming pamilya si Navar Star. Parang nalungkot sila. Mas natutulog sila at ayaw nilang maglaro. Nakasama namin siya nang napakaraming taon — nakilala siya ng aming mga anak sa buong buhay nila at umaasa sila sa kanyang proteksyon.

"Ligtas ba ang ating mga sanggol sa labas? Hindi na sila kayang protektahan ni Navar. Brambleberry Rose, Si Girl Grey, Huckleberry Moon, at ang aming munting takot, si Hayleigh Skywalker, ay pawang mga maliliit na sanggol. Ayokong masaktan sila."

"Dapat okay sila, ngunit trabaho natin na panatilihin silang ligtas ngayon at kailangan nating magtiwala sa kanilang mga kitty Angels." Iyon ang nakita ni Christopher. "Sa susunod, mananatili ako sa aming pusa at hahawakan sila habang tumatawid sila . . . Ayokong iwan ang isa pa naming maliliit sa panahong iyon. Kung ano man yan, kakayanin ko. Kailangan ko silang makasama."

Umiyak ako ng isang linggo, at pagkatapos ay naramdaman ko sa aking puso na ang aming matatag na batang lalaki — mapagmahal na kilala bilang The Fonz — ay okay, at tahimik siyang naanod sa kung saan man sila pumunta kapag iniwan nila kami.

Nagmahalan sina Girl Grey at Huckleberry Moon; Magkasama pa rin sila sa loob ng ilang araw at madalas na tumatambay malapit sa isa't isa. Si Huck ay nawala pa rin ng ilang beses bawat linggo upang makipag-hang kasama ang kanyang kuting na kaibigan, si Anna, sa tabi ng bahay. Balak pa rin ni Hayleigh na asarin si Brambleberry ngunit, dahil pinaghiwalay namin sila, nagkaroon kami ng kapayapaan sa aming tahanan.

Isang gabi lumabas ako sa aming balkonahe sa harap at nagsimulang maglakad pababa ng hagdan. Ito ay nagiging isang magandang paglubog ng araw. Mula sa ilalim ng aming mga kahoy na hakbang palabas ay lumakad ang isang malaki, malambot, itim-at-puting skunk. Huminto ako sa paglalakad.

Parehong nasa labas sina Girl Grey at Huckleberry at wala akong ideya kung ano ang mangyayari kapag nakilala nila ang skunk. Hulaan kung ano ang susunod na nangyari, kaibig-ibig na mga mambabasa? Isang mas maliit na skunk ang lumabas upang sundan ang unang skunk. . at pagkatapos ay isa pang maliit. Hindi ako nakagalaw sa buong oras. Pakiramdam ko ay nakatingin ako sa isang mama at sa kanyang dalawang sanggol, at iniisip ko kung mayroon higit pa.

Tila komportable silang tatlo sa aming bakuran; hindi sila nagtatago, ngunit naglalakad sa mismong landas na patungo sa aming mga hakbang sa balkonahe sa harap, kaya kinailangan kong maniwala na hindi ito bago sa kanila. Nang mga oras na iyon ay tumakbo si Huck sa gilid ng daanan mula sa aming driveway. Umikot siya sa kanto at nagpreno ng napakabilis! Huminto siya at hindi gumagalaw ng ilang minuto, tapos tahimik lang siyang pumasok sa bahay namin. Iniwan kong nakabukas ang pintuan sa harap dahil binalak kong bumalik sa loob ng ilang minuto at nawala si Huck sa aming sala.

Makalipas ang ilang minuto, naglakad si Christopher papunta sa pintuan. "Hoy, ang ganda ng langit. Mukhang magkakaroon tayo ng isa pang award-winning na sunset . . . eh . . . ano ang nangyayari?"

Sa oras na iyon, nakikita na niya ang mga skunks. "Hoy, tignan mo sila! ilan na ba?"

Lumington ako ng sapat para makita ko kung saan ako naglalakad pabalik at dahan-dahang bumalik sa aming bahay. "Nasa labas pa si Girl Grey. Baka tatawagan ko siya sa likod ng pinto."

Isinara ni Christopher ang ibabang bahagi ng aming pintuan sa harapan at nakatayong nanonood sa kanila. "Sa tingin ko kanina pa sila dito. Nagbubulungan sila at parang kumportable."

"Anong nakakaiyak?"

"Naghuhukay sila sa lupa gamit ang kanilang mga paa sa harap para sa mga uod at mga insekto."

Pinagmasdan namin ang aming tatlong bagong kapitbahay habang nagsisimula nang maglaho ang araw. Bumukas ang aming mga ilaw sa hardin at naglakad si Girl Grey sa gilid ng landas na tinahak ni Huckleberry. Pinagbuksan siya ni Christopher ng front door. Seryoso siyang hindi nag-aalala.

Karamihan sa mga araw na si Girl Grey ay gumugol ng oras sa kanyang sarili na nanonood sa iba pang mga sanggol, o sa aming mga ibon, o mga squirrel. Ito ay tila napaka may layunin; para siyang kumukuha ng mental notes. Pinaglalaruan niya pa rin ang maliit na teddy bear na lata sa basket na itinago ko sa sala. Ang sarap na dumaan sa araw ko at marinig ang halos musikal na tunog na iyon. Hindi pa rin siya masyadong mahilig sa mga laruang kampana ngunit nagustuhan niya ang iba pang mga tunog.

Nagustuhan niya ang mga bagong laruang crinkle-ball na binili namin para sa kanya. Ayaw niya sana silang habulin pero umupo siya at medyo tinapik tapik sila sa pwesto — parang gusto niyang marinig ang mga tunog na ginawa nila. Sa isip ko nakita ko siyang nakasuot ng purple, pointed magician's hat na may makintab na gintong bituin at crescent moon. Siya ay mukhang isang patago, napakatalino, hindi makamundo na nilalang.

Mukhang gusto niya ang pamilya ng skunk. After that first evening, nakita namin na nagpakita sila hanggang gabi. Napakaganda nila, mayroon silang jet black fur at dramatic long white plumes na nagmistulang isang selebrasyon ang kanilang mga buntot. Minsan nakaupo si Girl Grey sa mga hagdan sa harap ng balkonahe at sinisiyasat ang mga ito. Wala sa iba naming pusa ang gumawa niyan. Siya ay isang tagamasid, pinanood niya. . . napakaraming bagay. Ang ilan ay hindi ko makita, ngunit pinilit kong malaman kung ano ang kanyang pinagtutuunan ng pansin.

Nabasa ko ang tungkol sa mga skunks at nadama kong ligtas sila na hindi sila mag-spray dahil hindi nila gusto na gawin iyon — at ang aking maamo at misteryosong pusa ay hindi nagbabanta. Kapag nagulat sila, haharapin nila ang kanilang aggressor at tatatak ang kanilang maliit na itim na paa. Nakita kong ginawa nila iyon minsan o dalawang beses nang sorpresahin sila ni Huckleberry. Ito ang pinaka-cute na bagay at napakamahal. Kung minsan kapag bumalik siya mula sa pagbisita kay Anna, siya ay sumugod sa aming bakuran. Not sure kung bakit, isa lang sa mga bagay niya.

Una, pinangalanan namin ang mama.

"Ano sa tingin mo ang tungkol sa Oreo?"

"Perpekto!"

Matapos silang panoorin isang gabi, nagpasya ako sa mga sanggol na tinatawag na Panda at Licorice.

"Ang isa sa mga sanggol ay mas matapang kaysa sa isa pa. Tawagan natin siya, Licorice. Naglalakad siya palapit sa bahay namin at wala siyang pakialam na nasa labas si Grey. Si Panda, sa kabilang banda, ay nananatili sa likod ng hardin at hinihimas-himas ang kanyang buntot kapag nabangga ni Huck ang kanilang nakakabinging party.

Iyon ang aming buhay, mahal namin ito, at ito ay lumiligid mula sa isang araw hanggang sa susunod.

Makalipas ang ilang taon, halos labing pitong taong gulang na si Girl Grey. Namuhay siya ng napakatamis at mahabang buhay kasama namin, at oras na niya para makasama si Navar Star, ang kanyang pusang pamilya, at ang kanyang mga ninuno sa Hawaii sa Other Side. Si Dr. Jenny, isang assistant veterinarian sa opisina ni Dr. Thomas na nagtrabaho kasama ang aming mga kuting sa loob ng ilang taon, ay gustong tulungan si Gray na iwan kami at maglakbay sa Langit.

Napakabait ni Dr. Jenny: maraming beses siyang pumupunta sa bahay namin noong mga nakaraang buwan tumulong kay Girl Grey at nagkaroon ng espesyal na koneksyon sa kanya. Tinawag siya ni Christopher na "Jennyanndots" pagkatapos ng Gubie cat mula sa musikal *na Cats*, batay sa *Old Possum's Book of Practical Cats* ng TS Eliot .

Sa araw ng kanyang pagtawid, naglagay kami ni Christopher ng mga plorera ng sariwang bulaklak, kasama na lavender lilac na napakabango ng amoy, sa aming magandang balkonahe sa harap. Naglagay kami Ang paboritong kumot ni Gray Grey, isang kwintas na ginawa ko para sa kanya, at ilan sa kanyang mga paboritong laruan sa malapit.

Nang dumating si Dr. Jenny, hinawakan ko si Girl Grey sa kandungan ko. Binibigkas namin ni Christopher ang mga pangalan sa halos tatlung pusa na maaari niyang hanapin sa Other Side — bawat isa sa kanyang mga kapatid. Ang ilan ay nakilala niya habang siya ay naririto, at ang iba ay nakilala niya sa unang pagkakataon kapag siya dumating.

Nang wala na siya, sinabi ni Dr. Jenny, "Okay lang na maupo sa araw at hawakan siya. Kung nakikita mo o Pakinggan ang anumang bagay mangyaring sabihin sa akin."

"Sige." Iniisip ko kung may alam ba siya na hindi ko alam. "Ang mga hayop ba ay anghel?"

Marahan siyang tumawa. "Bakit ganyan ang tingin mo?"

"Mukhang napakatalino at mapagmahal nila."

"Hindi, hindi sila Angels. Mukhang ganoon sila dahil nabubuhay sila sa kanilang mga puso. Sila ay dito sa amin upang ipakita sa amin ang pagmamahal. **lahat** sila. Mayroon silang mga damdamin tulad natin at gusto nila mahal."

Pagkatapos noon ay natahimik kami. Pagkalipas ng ilang minuto nakita ko si Girl Gray sa espiritu: tumingin siya sa pareho, maliban sa kanyang malambot, kulay-pilak na kulay-abo na balahibo ay mahaba at malambot.

"Nakikita ko siya." At sinabi ko kay Dr. Jenny kung gaano kalambot si Girl Gray.

"Makikita mo pa ba?"

Ilang minuto pa ang lumipas. . . "May mga kislap na lumalabas sa kanyang balahibo."

"Nakita ko na yan dati. Nakikita mo ba kung ano ang mga kislap?"

Naupo kami sa malambot na araw sa hapon nang ilang minuto, hindi nag-uusap, at pagkatapos ay naramdaman ko ang aking sarili puso ang nakikita ko sa aking isipan: "Ang mga kislap ay ang pagmamahal na ibinigay namin sa kanya sobrang ganda nila lahat ng pag-ibig na iyon ay kumikislap mula sa kanyang balahibo."

"Iyan ang akma, wow!" Nakangiti si Dr. Jenny.

At pagkatapos ay ang aming tahimik, mystical Girl Gray ay nawala.

Sinabi niya sa amin kanina na maaari naming dalhin si Girl Grey sa clinic o kunin ang babae sunduin siya kinaumagahan kung sino ang magdadala sa kanya para i-cremate. Nagpasya kaming kunin siya inihatid, kaya sinabi sa amin ni Dr. Jenny na panatilihin siya sa kanyang kama nang gabing iyon.

Hindi ko pa nagagawa iyon noon at hindi ako sigurado. Nang tumingin ako sa kanya na may nakataas na kilay at mga tanong sa aking mga mata, tiniyak niya sa akin: "Magiging okay lang, huwag kang mag-alala. Walang masamang mangyayari. Kulutin mo lang siya sa kanyang kama at magiging okay na siya."

Inihiga ko si Gray sa paborito niyang malambot na flannel na kama sa upuan sa bintana ng opisina ko at isinara ang French door. Kinaumagahan, nang tumawid ako sa sala para buksan ang mga ito, nakita ko si Huckleberry Moon na nakaupo sa isang dulo ng sofa na malapit sa mga pintong iyon. Malapit na siya sa kinahihigaan ni Girl Grey. Napagtanto kong nanatili siya roon buong gabi para makalapit sa kanya.

Nagdaos siya ng sariling pribadong pagbabantay para sa kanyang paboritong kapatid.

"Gusto mo bang magtanim ng mga bulaklak para sa kanya?"

"Maaari ba tayong magtanim ng isang bagay na tumutubo sa Hawai'i?"

Si Christopher ay nag-iisip, at nag-iisip: "Hindi ko matandaan ang isang namumulaklak na halaman na maaaring mabuhay sa parehong lugar, ngunit paano ang mga bulaklak ng apoy na mayroon sa aming bakuran? Maaari ko silang i-transplant para magkalat sila."

"Oh . . . magandang ideya iyon. Mahal na mahal niya si Pele."

Sa loob ng ilang araw, nagpakita ang kanyang mga tauhan, at inilipat nila ang ilan sa aming matatangkad na kahel na katutubo namumulaklak na mga halaman sa isang espesyal na lugar sa paligid ng base ng napakarilag na Red Dragon Japanese maple tree ng Navar.

"Sobrang gusto niya ang nasa matataas na damong iyon." Sinabi ni Christopher: "Ito ay ang kanyang sariling pribadong gubat. She felt so at home doon."

"Parang invisible siya kapag nandoon siya."

Umupo kami sa paligid ng aming singsing ng apoy at nagkaroon ng isang sagradong pagdiriwang para sa kanya. Huck at Brambles gumala at umupo sa amin ng ilang sandali. Ito ay espesyal at maganda.

Binanggit ng isa sa aming matagal nang lokal na kaibigan ang mga bulaklak ng apoy. "Bakit mo pinili ang mga iyon?"

"Gustung-gusto ng kanyang munting espiritung Hawaiian ang diyosang-apoy na si Pele at naisip namin . . ."

"Hulaan mo? Ang mga bulaklak na iyon ay tumutubo sa mga lugar kung saan nagkaroon ng sunog. Ilan sila sa mga unang tumubo ang mga halaman at, dahil matangkad ang mga ito, lumilipad ang mga ibon upang tumulong sa muling pagtatanim sa nasirang lugar."

"Kaya, nang hindi namin nalalaman, pumili kami ng isang 'Phoenix plant' para sa aming tahimik, misteryosong Girl Grey."

"At iyon ang kanyang ginagawa sa espiritu — bumangon mula sa abo. Wow!"

"Ang ganda talaga," mahinang sabi ni Christopher.

Malungkot na bitawan si Grey; siya ay naging tulad ng isang mystical at malihim na kagandahan. Ang aking mga luha ay tumagal ng halos isang linggo, at pagkatapos ay siya ay masyadong mapayapa at walang tunog na lumayo sa amin, tulad ng kanyang malaking itim na kapatid na nauna sa kanya.

Isang gabi, pagkatapos maglakad sa aming hardin ng pasasalamat, pumasok si Christopher at sinabing, "Sa palagay ko ay bumalik na ang kanyang espiritu sa kanyang minamahal na lupang tinubuan ng Hawai'i."

"Aba . . . tama ang pakiramdam. Medyo cool."

"Siguro nakasama niya ulit si Pele."

"Ang diyosa ng mga bulkan at apoy . . . napakaganda para sa kanya."

"At ang mga espiritu ng kanyang mga ninuno sa isla." Napangiti si Christopher.

"Sana maging pusa ulit natin siya balang araw."

Malungkot para sa aming mga sanggol na iwan kami, ngunit alam kong pareho silang magkakaroon ng hindi pangkaraniwang at magagandang buhay. Minahal namin sila ni Christopher. Kilala nila ang kanilang mga miyembro ng pamilya ng pusa at nagkaroon ng kakaiba at mahiwagang lugar na tirahan. Naging maganda ang buhay nilang dalawa at ngayon ay ligtas na silang nasa Other Side — at nakatulong iyon sa akin.

Isang hapon, ipinakilala ko ang isang bagong kaibigan sa aming mga sanggol: "Iyan ang aming anak na si . . . Huckleberry . and Brambleberry Rose is around here somewhere. Sila ang aming pinaghalong berry. Mahal Moon. sinabi na." napangiti ako. "At may isa pang maliit na halimaw sa ilalim ng bahay. Siya ay nasa **Hayleigh Jail.**"

Bata pa sila: Si Huck ay nasa labing-apat na taon, at sina Brambleberry at Hayleigh ay parehong nasa lima o anim. Minahal ko sila at gusto kong gumugol ng oras kasama sila.

Si Hayleigh Skywalker ay kanyang sariling espesyal na maliit na nilalang at siya ay masama pa rin. Siya mayroon ding pinakamalaking mga paa sa alinman sa aming mga pusa.

"Gusto mo bang makita ang kanyang magic mitts?" Tanong ko kay Christopher isang gabi.

"Syempre." Medyo natatawa niyang sabi.

Nasa kusina siya noon at ligtas na nasa kwarto namin si Brambles. Inalog ko ang treat bag ni Hayleigh at tumakbo siya. Habang gumagalaw siya at nasa akin ang atensyon niya, naghagis ako ng dalawang treat sa sahig. Tulad ng kidlat, tumakbo siya sa sahig na hardwood at naabutan sila ng malalaking mitts na iyon.

"Oh. Aking. Kabutihan. Kaya mo bang gawin ulit yun?"

I tossed a few more treats and he watched her.

"Binubuksan niya ang kanyang mga paa at hinuhuli ang mga ito na parang mitt ng baseball catcher," sabi niya. "Astig yan! Dapat natin siyang tawaging **Catfish Hunter**."

"Mangangaso ng Hito? Bakit?"

"Siya ay isang bantog na pro baseball player mula noong nakalipas na mga taon. Siya ay sikat sa pag-pitch ng record number ng mga panalong laro para sa kanyang koponan. Pinapaisip niya ako sa kanya."

"Gustung-gusto ko ang pangalang iyon: ang aming maliit na **Catfish Hunter**."

Naghagis ako ng ilan pang treat at tinakbo niya ang mga ito, pinahinto ang mga ito gamit ang isa sa kanyang malalaking mitts, at pagkatapos ay binuksan ang kanyang paa at kinuha ang treat. Dinala niya ito sa kanyang bibig, nilukot ito, at tumingin sa akin para sa higit pa.

Nagtawanan kami ni Christopher at si Hayleigh, **Catfish Hunter** ay nakakuha ng maraming treats niyan gabi.

Ang cute niya, pero madalas din niya akong kinakagat. Nagkaroon ka na ba ng pusang gumawa niyan? Siya never broke my skin pero masakit pa din ang mga kagat nya. Siya ay isang maliit na manlalaban, at iniisip ko kung ang espiritung iyon sa pakikipaglaban ay kung paano siya nakaligtas sa anumang nangyari sa kanya, at ang maraming mga operasyon na kanyang naranasan bilang isang mas batang pusa.

"May bago siyang pangalan," sabi ko kay Christopher habang nakikipaglaro siya sa kanya.

"Bukod sa Adorable Brat?"

"Bitey Baby!"

"Naku, mahal. Ha! Bagay sa kanya iyon."

"Sinasabi ko ito nang may pagmamahal."

Nang oras na para sa kanilang taunang check-up, dinala ko silang lahat sa opisina ni Dr. Thomas nang magkasama. Ang kanyang bagong assistant ay nagtanong, "Sino ang mga cute na ito?"

Itinuro si Brambles, ipinakilala ko siya: "Siya si Brambleberry Rose, at itong Huckleberry Moon. Tinatawag namin silang mixed berries at napakadali nilang pakisamahan." Inilapit ko ang kulungan ni Hayleigh, sinabi ko, "Siya si Hayleigh Skywalker at medyo bastos siya."

Ngumiti ang assistant, "Well, sure she is, wala siyang cool na berry name."

Hindi ko napigilang tumawa. "Iyon ang pangalawang beses na narinig ko iyon!"

Makalipas ang ilang linggo kinailangan kong dalhin muli si Huckleberry. Ito ay isang emergency na pagbisita. Siya Dumating isang hapon na nakapikit at wala akong makitang pinsala ngunit alam kong may mali. Pagkatapos kong tawagan si Christopher, dinala ko siya sa opisina ni Dr. Thomas.

Hindi umabot ng ilang minuto si Dr. Thomas para magtanong, "Bumalik na ba ang mga masamang pusa?"

Nagulat ako. "Hindi ko sila nakita. Pero hindi ibig sabihin na wala na sila. Pinapasok sila ng nanay nila."

"Mayroon siyang pinsala sa kagat sa likod ng kanyang sakong," patuloy ni Dr. Thomas. Ipinahihiwatig nito na nakipagkomprontasyon siya sa isang masamang pusa, at nang lumiko si Huckleberry upang umalis ay kinagat siya ng masamang pusa."

Sobrang sama ng loob ko. Paano ko na-miss na baka bumalik sila?

"Ang ganitong uri ng pinsala ay hindi pangkaraniwang masakit at sa tingin ko ang mga malisyosong pusa ay bumalik. Para silang mga pusang terorista. sa natural na pagkakasunud-sunod ng mga pusa, kapag ang isang pusa ay umatras mula sa isang alitan at tumalikod upang lumayo, ang aggressor ay dapat ding umalis. Hindi iyon ang nangyari!"

"OMG!"

"Magiging okay siya pero sa ngayon itago mo muna siya. Binibigyan ko siya ng antibiotic. Ang mga pusang ito ay hindi sumunod sa mga natural na alituntunin ng pusa at nambibiktima sila ng iba pang pusa para saktan sila. Naniniwala ako na kaya nilang pumatay ng ibang pusa."

Ano ang dapat gawin ng isang tao sa impormasyong iyon?

Nagpaplano na akong makipag-usap sa nanay ng masamang pusa pagdating ko sa bahay.

Nang gabing iyon ay dumaan ako at nagtanong tungkol sa kanyang dalawang pusa.

"Magaling sila, hindi ko sila maitatago sa loob," sabi niya. "Nagiging ligaw sila sa bahay, umiiyak at tumatakbo mula sa bintana hanggang sa bintana. Kaya pinalabas ko sila."

"Gaano mo na ba sila katagal pinalabas?"

"Ilang araw."

Sinabi ko sa kanya ang tungkol sa aking sweet boy na si Huck. "Kaya habang pinapanatili mo sila, ang aking mga pusa ay ligtas."

"Geez, pasensya na!"

"Maaari mo bang lagyan ng bell collars ang mga ito?"

"Oo, sinubukan ko iyon, ngunit pareho silang niloko. Sa ilang minuto!"

Nang makalayo ako ay napakamot ako ng ulo. . nang malakas. . . "Anong gagawin natin ngayon?" tanong ko sa sarili ko

Kinagabihan nang makauwi si Christopher, tinanong ko kung may ideya ba siya.

"Tumawag ka ba sa SPCA kanina? Baka may idea sila."

"Maaari kong subukan muli ang mga ito."

"Gusto mo bang kumuha ng aso?"

"Aba . . . magandang ideya iyon!"

"Siguro makakakuha tayo ng recording ng isang aso na tumatahol at takutin sila?" May nakakalokong ngiti si Christopher.

Ang aming mga sanggol ay lahat ay nakakulong sa loob ng gabing iyon. Gusto ni Huckleberry na matulog at nakapulupot sa upuan sa bintana sa aking opisina. Ligtas na nasa gilid ng mga pinto sina Brambles at Hayleigh, alam naming ligtas sila.

"May meeting ako bukas kay Mack, ang stereo guy - sabi niya baka matulungan niya tayo."

"Na may tumatahol na aso?"

"Oo, ipapaalam ko sa iyo kung ano ang natutunan ko."

Kinaumagahan, habang natutulog si Brambles sa kwarto namin, gusto ni Hayleigh na lumabas. Dahil nandoon ako at napapanood ko siya, naisip kong ligtas siya. Ano ang maaaring magkamali? tama? Iniwan kong nakabukas ang pintuan sa harap at binuksan ang pinto sa likod para mabilis akong makalabas sa screen. Ilang beses akong lumabas at nag-e-enjoy siyang nasa ilalim ng araw at ngumunguya ng sariwang damo.

Bumalik ako sa loob at nakatayo sa aming kusina nang marinig ko ang pinakamalakas, pinakamasaklap na sigaw na narinig ko. Hindi ako makalabas ng sapat na mabilis at laking pasasalamat ko na naging ganoon kalapit ako. Ang isa sa masamang itim-at-puting pusa ay may Hayleigh *sa leeg!*

Nakatayo sila mga labindalawang talampakan mula sa akin at tumakbo ako papunta sa pusa, sumisigaw, "BITAWAN MO SYA! UMALIS KA DITO!"

Ngunit hulaan mo, mahal na mga mambabasa, hindi niya ginawa.

Nagkaroon kami ng ilang pag-aayos sa aming bakod at may ilang mahabang bakod sa malapit. ako patuloy na sumisigaw, "BITAWAN MO SYA! PAKAWALAN MO SIYA! UMALIS KA DITO!"

Nang kunin ko ang poste sa bakod, akala ko ay aatras siya.

Hindi niya ginawa, kaya itinaas ko ito sa kanyang ulo at tumama sa lupa sa tabi niya. sigaw ko pa pero tahimik lang si Hayleigh. Muli akong bumagsak sa lupa at, sa wakas, binitawan niya siya at umatras. Pero, imbes na umalis, tumayo lang siya at tinitigan ako! Sinandok ko siya at agad na tinawagan si Dr. Thomas.

"Dalhin mo siya; Nakikita ko na siya ngayon."

Mabilis kong tinawagan si Christopher at binalot si Hayleigh sa isa sa kanyang malambot na malambot na kumot. Siya ay buhay ngunit hindi gumagalaw at napakatahimik.

Inilagay siya ni Dr. Thomas sa kanyang mesa ng pagsusulit at tiningnan siya, kasama na ang katatagan niya binti. "Labinlimang segundo pa at patay na siya. Ito ay *literal na mga segundo*, Amber!"

Tumayo si Hayleigh sa mesa at hinayaan siyang yakapin siya. "Okay naman siya, hindi naman siya nasaktan. Ay ito ba isa sa mga bully na pusa?"

"Oo!"

"Swerte at naging close kayo." Tiningnan niya ako sa salamin niya at saka hinaplos ang ilalim niya baba. "At isang magandang maliit na sumisigaw na naririnig ko ikaw ay!" Hinawakan niya ito ng napakalambot.

"Iniisip namin ni Christopher na maglagay ng mga panlabas na speaker at pasabugin ang isang tumatahol na aso pagre-record. Ano sa tingin mo ang planong iyon?"

"Maaari itong gumana . . ." tumingin siya sa ibaba at palayo na parang nag-iisip, "at may isang tao ako na maaaring makatulong sa iyo."

"Ay, ang sweet! Salamat, at salamat sa pagpunta dito. Gusto kong tawagan si Christopher pero gagawin ko tawagan ka niya."

"Mamaya ngayong hapon makakausap ko siya dito, o ngayong gabi sa bahay."

Tahimik pa rin si Hayleigh. Pagdating ko sa kanya, gusto niya ng pagkain, kaya nagpainit ako sariwa, organic na manok at idinagdag ang masarap na lutong hipon. Pagkatapos noon, nakatulog siya. Nasa loob na sina Huck at Brambles kaya pinananatili ko silang ganoon.

Maaaring tandaan mo, kaibig-ibig na mga mambabasa, hindi ito ang aking unang karanasan sa masasamang pusang nananakot. Naalala ko si Boots, ang ama ng pusa ni Navar, at kung paano niya binu-bully ang maliit na kuting. Ngunit wala akong nakitang katulad ng maaaring gawin ng dalawang teroristang pusang ito. Ngayon lahat ng tatlo sa aming mga kuting ay sinaktan ng mga kasuklam-suklam na nilalang na ito. Kailangan ko na talagang matapos ang pananakot na ito.

Nang gabing iyon ay naglakad kami ni Christopher ng tatlong bahay sa kalye at sinabi sa aming kapitbahay ang nangyari. Ipinaalam ko sa kanya na ayaw kong masaktan ang pusa niya pero muntik na niyang mapatay si Hayleigh. "Takot ba sila sa aso?"

"Naku, tumatakbo sila kapag may narinig silang tahol ng aso. Sinusundan nila ako kapag namamasyal ako pero kung a tahol ng aso tumakbo sila pauwi. I'm really sorry kung nangyari ito!"

Nagkatinginan kami ni Christopher. "Maaaring gumana ito!"

Kaya't nanatili sa loob ang aming mga kuting at, sa tulong ni Dr. Thomas, nakakuha si Christopher ng ilang recording ng mga asong tumatahol, tumatakbo, at isa sa dalawang aso na naglalaro at umuungol. Sinabi ko sa aming mga anak kung ano ang mangyayari at huwag matakot. Pinatugtog ko ng mahina ang mga recording sa bahay at pinanood ang aming mga kuting. Napatingin silang lahat sa pinanggalingan ng mga tunog ngunit walang tumakbo at nagtago. Sinabi ko ulit sa kanila na kaibigan nila ang mga aso at iingatan sila sa labas at binigyan ko sila ng mga treat.

"Ano ang kanilang mga pangalan?"

"Ang mga aso?"

"Palagi kong gusto si Chance at Shadow sa pelikulang **Homeward Bound.**"

Nag-iisip pa rin si Christopher.

"Paano si Flash?"

"Naku, ang galing. Chance, Shadow at Flash. Lalabas tayo at tatawagan sila. Ganap na peke lumabas ang mga masamang pusa!"

Sa susunod na ilang araw, pinatugtog ko nang mahina ang mga CD at binigyan ang aming mga anak ng mga treat. Sinabi ko sa kanila na ang Chance, Shadow at Flash ang kanilang bagong Navar Star.

"Iingatan ka nilang ligtas." At binigyan ko pa sila ng mga treat.

Sa tuwing nagpe-play ako ng mga CD, naka-cat-alert sila: nanlaki at nagdidilim ang kanilang mga mata, tumitingin sila sa pinanggalingan ng tahol, at dumiretso ang kanilang mga tainga, ngunit hindi pa rin sila tumakbo at nagtago.

Makalipas ang mga tatlong araw, na-install ni Christopher ang mga speaker at ikinonekta namin ang mga ito sa aming stereo system. Maaari kong i-play ang mga CD sa pamamagitan ng mga speaker at ang tahol ay narinig sa labas, hindi sa loob. Ito ay mapanlikha.

Iminungkahi ng SPCA na kumuha ako ng ihi ng malaking aso o iba pang mabangis na hayop kaya umorder ako ng spray bottle ng mountain lion urine. Sinabuyan ko ito sa buong linya ng bakod. Hindi ko masabi na ito ay

doon, at ang aming mga kuting ay tila walang pakialam, kaya hindi ko alam kung ito ay gagana — ngunit binalak kong i-spray ito tuwing 4-6 na linggo at pagkatapos ng paminsan-minsang pag-ulan na mayroon kami.

Unti-unti naming pinatugtog ang koro ng aso nang mas madalas at mas malakas. Si Hayleigh ay gumugol ng maraming araw sa **Hayleigh Jail** kaya hindi ito nag-abala sa kanya. Ang paa ni Huckleberry ay gumaling nang maganda at, sa tuwing gusto nila ni Brambles na lumabas, tumugtog muna ako ng dog chorus. Hinayaan ko itong tumakbo ng ilang minuto at nilakasan ang volume, pagkatapos ay pinalabas ko sila pagkatapos kong maglakad sa property. Habang nasa labas sila ay nilalaro ko ito ng paminsan-minsan at hindi ito nag-abala sa kanila. "Tinawag namin ni Christopher ang mga aso" araw-araw.

At, hulaan mo? Hindi na namin nakita ang mga bully na pusa.

Ligtas na muli ang aming mga kuting sa kanilang bakuran. Nakakalabas lang sila kapag nasa bahay ako pero, since I work from home, naging matamis na naman ang buhay nila.

Sa taglagas ng taong iyon ang aming maliit na bayan ay nagkakaroon ng halalan para sa alkalde at ang aming kaibigan, si Sarah, ang kasalukuyang alkalde ay tumatakpong muli sa pwesto. Inalok ko ang aming tahanan bilang isang lugar ng pagpupulong at, dahil itinayo ito noong mga 1924 at pinanatili ang orihinal na katangian ng aming komunidad, sumang-ayon ang aming mga kaibigan na ito ay gagana nang maayos. Mayroong maraming madaling paradahan sa kalye sa harap, at ang malaking sala na may bahagyang puting-hugasan, malinaw na cedar na mga dingding at kisame ay mukhang isang lumang lodge sa bundok. Ang napakalaking brick fireplace ay nakatayo sa gitna ng silid sa pagitan ng malalawak, maraming-paned na bintana na hawak pa rin ang orihinal na kulot na salamin.

Maaraw at mainit ang araw ng pagpupulong. Binuksan ko ang pintuan sa harap, inilagay ang mga upuan sa paligid at maglagay ng cookies at sparkling water sa entry table. Naging maayos ang lahat. Gustong matulog ni Brambles kaya ligtas siya sa kwarto namin. Nang sarado ang mga nakakatulong na pintuan ng pasilyo, malayang gumala sina Hayleigh at Huck kung saan nila gusto.

Maraming tao ang nagpakita at lahat kami ay nagsasaya. Pagdating ni Sarah, after bati sa ilan sa aking mga kapitbahay, tumayo siya sa harap ng fireplace at nagsimulang magsalita.

Pagkaraan ng ilang minuto, gumapang si Hayleigh mula sa kusina at tumayo sa pasilyo at pinagmamasdan ang mga taong nakaupo sa **kanyang** malaking silid. Pagkatapos ay tumakbo siya mula sa kusina, sa tapat ng sala sa harap ni Sarah, sa bukas na pintuan sa harapan, at sa labas patungo sa front porch.

May ilang tawanan. Ipinagpatuloy ni Sarah ang pagsasabi sa amin kung ano ang nagawa niya sa kanya huling termino, at ang kanyang mga plano para sa kanyang iminungkahing paparating na oras sa opisina.

Hulaan mo kung sino ulit ang nagpakita?

Siyempre, si Hayleigh Skywalker iyon.

Sa pagkakataong ito ay tumayo siya sa harap ng pinto nang ilang sandali — na para bang naghahanap siya ng landas sa pamamagitan ng kaaway — pagkatapos ay tumakbo siya mula sa pintuan, sa harap ng mga taong nakaupo sa mga upuan, kung saan nakatayo si Sarah, at papunta sa kusina. Tandaan na hindi siya makatakbo tulad ng karamihan sa mga pusa at siya ay maliit. Kaya sa kanyang tuwid na paa sa likod na sumusunod sa kanya tulad ng timon sa isang barko, at ang kanyang malaking front mitts, muli siyang tumakbo sa harap ni Sarah at bumalik sa kusina!

This time nagtawanan na lahat ng tao sa room. Natahimik sandali si Sarah. "Well, hindi pa ako na-upstage ng isang umiling iling . . . *pusa* dati!"

Sa tingin ko ay nakuha siya ni Hayleigh ng ilang boto. Siya ay muli ang aming alkalde at nanalo sa pamamagitan ng isang nakakumbinsi na mayorya.

Si Huckleberry Moon ang pinakamatamis na boy kitty na nakilala ko. Siya ay tila may isang malakas na bahagi ng pakikiramay sa kanyang pagkatao. Siya ay may malaki, bilog na mga mata, puting guwantes sa kanyang mga paa sa harap, at puting bota sa kanyang likod na mga binti. Ang kanyang amerikana ay kulay abong tabby na uri, na may puting dibdib at ilong. Kung minsan, parang ang kabilugan ng buwan ay kumikinang sa kanyang mukha. Ganyan niya nakuha ang middle name niya. Minahal niya ang lahat at ang lahat ng aming mga kuting — maging si Hayleigh. Hindi mahalaga sa kanya na siya ay isang brat, mahal niya pa rin siya.

Nakipaglaro siya sa kanya at hinayaan siyang itago *ang lahat* ng mga laruan at hinayaan siyang manalo kapag naglaro sila ng chase. Kaya si Hayleigh ay isang kitty boss ngunit hindi siya masama — maliban kay Brambles.

Makalipas ang ilang taon, nang ang aming matamis na batang lalaki, si Huckleberry Moon, ay humigit-kumulang labing-anim at kalahating taong gulang, ipinaalam sa amin ni Dr. Thomas na ang mga bato ni Huck ay hindi malusog.

"Maaari ko siyang bigyan ng subcutaneous fluid bawat linggo. Maaari mo siyang dalhin o kaya naman ay si Dr. Jenny punta ka sa bahay mo."

"Ginawa namin iyon kay Girl Grey at mukhang magaling siya sa loob ng maraming buwan. May ideya ka ba kung hanggang kailan siya magiging masaya sa paggamot na ito?"

"Siyempre, ang bawat pusa ay iba-iba, ngunit ang kanyang mga marker ay medyo mataas kaya sa palagay ko maaari ko lamang siyang panatilihin komportable sa loob ng ilang buwan."

Nagkatinginan kami ni Christopher. "Sige salamat." Alam namin ang drill na ito.

Dahil nawalan na kami ng dalawa pa naming sanggol na lumipat sa maliit na bayan na ito kasama namin, pagkatapos ng Huckleberry, magkakaroon na lang kami ng dalawa naming bunsong anak. Hindi nakakatuwang pag-isipan, ngunit alam kong nabuhay siya ng isang di malilimutang buhay kasama ang kanyang nakatatandang kapatid na lalaki at tagapagtanggol, si Navar Star, at ang kanyang napakaespesyal na kaibigan, si Girl Grey, at alam niyang makakasama niya silang muli sa mundo ng mga espiritu.

Nang sabihin namin kay Deanna na mayroon siyang treat party sa kanyang front porch para sa kanya at sa kanyang kitty na kaibigan, si Anna.

Ibinigay namin kay Huck ang lahat ng gusto niyang pagkain at nanatili sa labas kasama niya kapag nasa labas siya, upang matiyak na ligtas siya. Habang ginagamot siya isang araw, sinabi sa amin ni Dr. Jenny, "Hindi siya kasing saya niya noong nakaraang linggo."

Napagpasyahan na namin ni Christopher na, kapag nalaman namin, hahayaan na namin siya.

"Kailan ka makakarating at makatawid sa kanya?"

"Okay naman siya ngayon, at bukas, kaya tatlong araw mula ngayon ay gagana para sa inyo?"

"Aalamin ko ang iskedyul ni Christopher at ipapaalam ko sa iyo."

"I'm sorry," sabi niya.

"Ako rin, pero buhay ito, at mas gugustuhin ko pang tawirin sila kaysa iwan sila."

Pinananatili ko siya sa bahay kinagabihan bago ang appointment ngunit, dahil gusto niyang pumunta sa labas, nagdala ako ng sandamakmak na damo sa tagsibol at mga bulaklak. Gumawa ako ng pugad ng mabangong sariwang halaman. Pinalibutan ko siya ng halos walong pulgadang lalim ng sariwang gulay at malalambot na bulaklak. Mukha siyang kontentong napapaligiran ng bilog niyang halaman at doon natulog halos buong gabi.

Gaya ng ginawa ko sa kapatid niya, umupo ako sa front porch at hinawakan siya. Mayroon kaming listahan ng lahat ang aming mga kitty babies. Umupo si Christopher sa tabi namin at sinabi sa kanya, "Mayroon kang isang malaking malaking kitty na pamilya na naghihintay sa iyo. Lahat sila ay mamahalin ka at gustong makipaglaro sa iyo." Nagsimula siya sa simula, mga taon bago namin nakilala ang aming maliit na batang lalaki na si Bugs.

"Una ay naroon ang Autumn at Earth, Scorpio Moon at ang kanyang mga sanggol: Hechiza, Guapo, at Gusto."

"Sila ang aking unang mga sanggol." Sabi ko.

"Tapos nandiyan sina Angel at Clair Bear, Mr. Bojangles, Marlene's kitty — Yoda, at apat. iba pang mga kuting na nakahanap ng mga tahanan at nakuha ang kanilang mga pangalan mula sa kanilang mga bagong pamilya." Nagpatuloy si Christopher.

Makikita mo: "Amelia Kitty Heart, Penelope at ang kanyang tatlong maliliit na dilag: Bandit, Jackie Papel, at Symba."

"Tumira sila sa amin bago ka pa namin nakilala." Sabi ko.

"Dalawang kilala mo noong bata ka pa: Anna PurnaVar at Jasmine Rosebud."

"At. sa wakas. ang iyong matalik na kaibigan: Navar Star. At siyempre, sweet, sweet, Girl Grey."

"Kapamilya mo silang lahat at naghihintay silang makipaglaro sa iyo. Mamimiss ka namin pero magkakasama ulit tayong lahat. Pamilya pa rin kaming lahat. Mahal ka namin, magpakailanman."

"Higit pa sa mga belo ng oras at espasyo, munting kaibigan." Hinaplos siya ni Christopher sa kanyang ulo.

At pagkatapos ay nawala ang aming matamis na bata.

Iniwang siya ni Dr. Jenny sa amin. Darating daw ang babaeng nag-cremate kay Girl Grey sa umaga at umalis siya.

Nakaupo pa rin kami ni Christopher sa balkonahe. Hinawakan ko si Bugs sa kandungan ko at mahina kaming nag-usap sa kanya.

At nakinig kami.

"Nandito siya!" Bulong ko at inabot ang kamay ni Christopher habang nakaupo kami sa maselang katahimikan ng madaling araw.

Sa parehong paraan na nakita ko si Girl Grey pagkatapos niyang tumawid sa Other Side, nakita ko ang espiritu ni Huckleberry Moon na naglalakad sa malambot na berdeng damo.

"Tumalon siya mula sa damuhan!" napangiti ako. "Pinag-click niya ang kanyang mga paa sa harap at likod magkasama. Parang leprechaun. Pinagdikit niya ang kanyang mga paa sa harap at likod!"

Napangiti si Christopher. "Ang sweet, sweet na bata niya."

Pagkatapos ay nawala si Huckleberry Moon sa amin.

"Reunited na siya ngayon kina Anna PurnaVar at Jasmine Rosebud . . . at Navar Star at ang kanyang paborito, Girl Grey."

"Nakakatulong ito sa aking puso na mag-isip nang ganoon."

Iniwang namin siya nang gabing iyon na nakabalot sa kanyang paboritong flannel blanket na may mga halaman at bulaklak nakatago sa paligid niya. Kinaumagahan, nang dumating ang malambot na babae para sunduin siya, iniabot ko siya, kasama ang mga abo ni Girl Grey. Ang pinakamatamis kong mga sanggol ay pinagsama-samang sinunog at pinananatili ko ang kanilang mga abo sa ganoong paraan, sa parehong kahon ng memorya ng alder wood.

"Magtanim tayo ng mga katutubong damo at bulaklak para sa kanya."

"Sa paligid ng pulang maple tree ng Navar?"

"Oo, maaari kaming maglipat ng ilan mula sa mga paboritong lugar ni Huck at gumawa ng isang matamis na koleksyon bilang alaala sa kanya sa paligid ng mga bulaklak ng apoy ni Girl Grey."

Napangiti ako nito. "Gusto ko yan. Oo salamat."

Muli, nagkaroon kami ng aming sagradong apoy para sa aming maganda, mahalaga, minamahal na maliit na batang lalaki.

"Wala akong kilala na mas matamis na kaluluwa sa mga kitty jammies kaysa sa kanya."

"Naaalala ko ang unang araw na nakita ko siya at kung paano niya ako sinundan sa aming bahay," nakangiting sabi ni Christopher. "Kahit na ang iba ay nanatili sa harap ng bakuran - at siya ay halos pitong pulgada lamang ang taas!"

Naisip ko kung gaano siya kaliit at kung paano siya tumabi sa likod ni Christopher na parang walang ibang bagay.

Tahimik na sumama sa amin si Brambles at naupo saglit na nanonood.

"Sa tingin mo ba alam niya ang nangyayari?" Itinanong ko.

"Oo. ikaw ba?" Si Christopher ay may ganoong kumpiyansa tungkol sa napakaraming bagay na tinatanong ko pa rin.

"Tingnan mo siya — kamukha niya. Napakalaking pribilehiyo na mahal in siya. I'm so glad na kasama siya sa pamilya namin."

"At magiging magpakailanman," sabi ni Christopher, na may banayad na katiyakan.

Pagkaalis ni Huckleberry, ilang bagay ang nagbago sa aming buhay: ang aming minamahal na Dr. Thomas nagretiro at lumipat sa ibang estado, si Dr. Jenny ang pumalit sa kanyang pagsasanay at si Christopher ay nakakuha ng magandang disenyo-at-buo na trabaho sa labas ng estado. Ibig sabihin ay wala na siya, ngunit mag-uusap kami ng hindi bababa sa dalawa hanggang apat na beses araw-araw sa telepono, at tutulungan ko siya sa proyekto online.

Isa itong malaking residential compound at tatagal ng ilang taon. Ang kliyente ay napaka pinahahalagahan ang kanyang mga ideya at kadalubhasaan. Hinayaan nilang malaya si Christopher na gawin ang kanyang hindi pangkaraniwang mahika sa kanilang ari-arian at sa disenyo ng kanilang bagong bahay.

Ngayong dalawa na lang ang pusa ko, mas naging malapit sa akin ang Brambleberry Rose. Inaasahan kong si Hayleigh Skywalker ay maaaring magkasundo ng kanyang kapatid na babae; gayunpaman, kailangan pa rin niyang gumugol ng oras sa kanyang sarili, sa ilalim ng bahay, o sa ibang bahagi ng bahay. I shook my head, thinking: ***She simply don't like Brambleberry and it seems like she doesn't want her to be on the planet!***

Napakasaya ng Brambleberry Rose na kasama. Nagustuhan ko ang pag-aalaga sa kanya. Bumili ako ng mga espesyal na pagkain ng Brambleberry at Hayleigh at inihanda ko ang kanilang mga paboritong pagkain ng organikong inaalagaan na manok at hipon na napapanatiling sinasaka. Binuhat ko si Hayleigh sa harap ng aming balkonahe sa umaga upang marinig ang mga huni ng ibon at hinawakan siya habang ginalugad ni Brambleberry Rose ang aming bakuran. Maglalakad-lakad siya para imbestigahan ang mga bagay-bagay, ngunit hindi siya lumayo, at palagi siyang dumarating kapag tinatawagan ko siya.

Well . . . minsan pinahintay niya ako saglit lang. Sa mga oras na iyon, kapag tinatawagan ko siya pangalan, parang nag-iiwan siya ng mensahe sa akin: ***babalikan kita, pangako!***

8. Mukhang Napakatalino ng Pusa Mo

Sa kanyang taunang pagsusulit, noong si BrambleBerry Rose ay anim na buwan na nakalipas na labing-apat na taon, sinabi ni Dr. Jenny, "Buweno, hindi pa ako nakakita ng ganoong malusog na pusa sa kanyang edad. Perfect ang blood work niya. Mukha siyang pusa at gumagalaw na mas bata kaysa sa kanyang edad."

"Salamat sa sinabi mo! Baka mapanatili ko pa siya ng limang taon!"

"Walang dahilan para hindi isipin iyon. Mukha siyang magaling."

Sa buong buhay niya, kumain siya ng malinis na pagkain ng pusa; Naisip ko na baka ito na dahilan. Pinakain ko rin ang kanyang mga tao ng pagkain: ang kanyang paboritong lutong hipon at manok, tinadtad na wheatgrass sprouts at sariwang spinach, at nutritional yeast na may halong pandagdag sa pusa. Hindi kami gumamit ng pestisidyo sa aming bakuran at mga organic na panlinis lamang sa aming bahay. Bukod sa pagiging sobra sa timbang, at bukod sa nananatili na kakaiba sa paraan ng paggana ng kanyang binti — o hindi — mula sa pinsala sa ACL, wala siyang problema sa kalusugan. Ang mga bully na pusa ay lumayo kanina, kaya ligtas siya sa kanyang bakuran. Siya ay maganda, siya ay malusog, at mula sa aking karanasan sa mga pusa, nadama kong ligtas ako sa pag-iisip na magagawa ko siyang panatilihin sa isa pang apat o limang taon.

Nakita ko ang isang mahaba, mapagmahal na hinaharap para sa amin, at hindi ako maaaring maging mas masaya.

Nang sabihin ko sa kanya ang tungkol sa kanyang pagsusulit, natuwa si Christopher. "Aba . . . swerte tayo sa Brambles! Uuwi ako ng ilang araw pagkatapos nating itakda ang bahaging ito ng pundasyon."

Pitong buwan sa ikalabinlimang taon na iyon, napansin kong mas kaunti ang kanyang kinakain. Iyon lang. pinanood ko sa kanya sa loob ng ilang araw, at tinimbang ko siya, ngunit hindi siya pumayat. Ganun din ang itsura niya. Ganun din ang kinikilos niya.

"Sa tingin mo ba may nagpapakain sa kanya?"

"Well, paano iyon?" tanong ni Christopher. "Dahil ang karamihan sa mga bahay na malapit sa amin ay pangalawang tahanan, walang sinuman ang naroroon maliban sa mga pista opisyal, at paminsan-minsan sa katapusan ng linggo."

"Siguro itatago ko siya sa loob at tingnan kung may magbabago."

Si Christopher ay nasa bahay na naman habang ako ay nagtago sa kanya sa loob at pareho kaming may napansin mali. Noon din kailangan umalis ulit ni Christopher. Bago siya umalis, hinalikan niya si BrambleBerry Rose.

"Paalam mahal na kagandahan."

At sa akin: "Huwag kang mag-alala, magiging okay din ang lahat."

Tandaan, mahal na mga mambabasa, ilang linggo lang bago ako sinabihan na siya ay nasa perpektong kalusugan. Ang Kinabukasan ay sinuri siya ni Dr. Jenny at sinabing, "May isang bagay na mababa ang grado at sa lahat ng kanyang sistema."

Nangyari ito noong Lunes. Ang X-ray ay hindi nagpakita ng mga pinsala; walang anuman sa kanyang gawain sa dugo na nagsasaad ng anumang partikular na mali. Tinawagan ko si Stevie kinabukasan at, nang sabihin ko sa kanya na may nangyari, iminungkahi niyang dalhin ko ang BrambleBerry Rose sa mga beteryaryo na nakatrabaho niya. "Baka may mga sagot sila."

Sa pagsusuri ng bagong doktor, inahit nila ang kanyang tiyan at natuklasang may pasa ito.

"Maaaring kumain siya ng may lason na daga, kaya binigyan namin siya ng bitamina K."

Habang naroon siya, maraming tao, kabilang ang dalawang doktor at ilang miyembro ng kanilang staff, ang nagkomento sa kanya. "Mukhang napakatalino ng pusa mo."

"Napakapayapa niya," sabi ng isang tao.

"Siya ay isang pambihirang pusa!"

"Alam mo ba na si Stevie ang nagtaas sa kanya ng kamay mula noong siya ay isang araw?"

"Sinabi sa amin ni Stevie kaninang umaga, pero hindi iyon ang dahilan kung bakit siya nagkakanito — it's in her nature. Siya ay bihira."

Kinabukasan ay masasabi kong may isang bagay na lubhang mali. Dinala ko siya pabalik kay Dr. Jenny. "Gusto ko siyang ipa-ultrasound."

Naghintay ako sa opisina niya. Nang ibalik siya ni Dr. Jenny sa akin, sinabi niya, "Ginawa ko ang lahat ng pagsubok sa kanya at napakapayapa niya sa buong panahon. Siya ay may kakaibang karunungan. . . isang pakiramdam ng lakas at tahimik na kapayapaan."

Sinabi rin niya na ang mga pagsubok ay nagpakita kung ano ang walang gustong marinig. "Napuno na ang mga cancerous tumor bahagi ng tiyan niya."

Mahina niyang sinabi at malamang nabigla ako.

"Mayroon bang anumang paraan na ito ay **posibleng** maging anumang **hindi gaanong nakamamatay?**"

Tiniyak sa akin ni Dr. Jenny na tumpak ang mga pagsusuri. "Ito ay isang invasive na uri ng sakit. Iminungkahi kong makipagkita ka sa isang feline oncologist."

Nangyari ito noong Biyernes ng gabi. Nakipag-usap si Dr. Jenny kay Christopher sa telepono at ipinaalam sa kanya ang sitwasyon.

Sa katapusan ng linggo, ginawa ko ang aking makakaya. Sinubukan ko siyang kainin at inumin ng tubig. Binigyan ako ni Dr. Jenny ng ilang digestive nutritional powder na hinaluan ko ng tubig at nagustuhan niya ito ngunit, makakain lang ng kaunting halaga. Sinabi ko sa kanya na mahal na mahal ko siya, maraming, maraming beses. Sinabi ni Dr. Hinugasan ni Jenny ang kanyang tiyan at tila mas komportable ang BrambleBerry.

Tinawagan ko si William at tinanong kung mayroon siyang anumang insight na makakatulong sa akin. "Sasabihin niya sa iyo kapag oras na. Kapag hindi na siya makainom ng kanyang meds ay isang indicator."

Pagsapit ng Linggo, masasabi kong may problema kami. Hindi niya kayang panatilihin ang kahanga-hangang timpla na iyon nagmahal siya. Sa tuwing ilalagay ko ito sa kanyang harapan, sinubukan niyang inumin ito ngunit, matapos malanghap ang nakaka-inviting pabango, hinihila niya lang pabalik ang kanyang ulo.

Noong Lunes ng umaga bumalik ako kay Dr. Jenny kasama ang BrambleBerry Rose.

"Ikinalulungkot kong sabihin sa iyo ito — isang pribilehiyo na makilala siya at maging doktor niya — ngunit oras na para umalis siya."

Pagkaraan ng hapong iyon, si Dr. Jenny at ang kanyang koponan ay pumunta sa aming bahay upang mapayapang ipadala ang aking kaluluwa, ang aking puso, ang aking minamahal na BrambleBerry Rose upang makasama ang mga Anghel.

Noon, kasama ko si Christopher nang tumawid ang isa sa pinakamamahal namin. Ngunit hindi siya makabalik nang ganoon kabilis, at oras na para umalis si BrambleBerry Rose at pumunta sa Langit, kaya pagkatapos ko siyang kausapin sa telepono ay ginawa ko ang lahat ng mga bagay na natutunan naming gawin.

nawasak ako . . malungkot lampas sa malungkot, at sinusubukang maging matatag at mapagmahal para sa kanya. Inihanda ko na ang kanyang paboritong kumot at, habang hawak ko siya sa aking kandungan sa aming sala, binibigkas ko ang mga pangalan ng lahat ng pusang naghihintay sa kanya.

Si Dr. Jenny ang nagbigay ng unang shot. Ngunit hindi niya maipasok ang gamot sa ugat ni BrambleBerry. Nagtatakang sinabi niya, **"Wala na siya!"** Tumingin siya sa akin at inulit: **"Wala na siya. Hindi ko pa ito nakita dati."** Nililingon niya ang kanyang assistant at muling sinabing, **"Wala na siya!"**

Ang kanyang veterinary assistant ay nakinig sa puso ni BrambleBerry at nakumpirma na wala na siya sa amin. Tinapos ng team ni Dr. Jenny ang kanilang trabaho kasama siya at iniwan siya sa akin. Alam na nila sa ngayon na dadalhin ko siya sa clinic pagkaraan ng ilang sandali at maaari na nilang dalhin siya para sa cremation.

Gusto kong sabihin sa iyo kung ano ang nakita ko noong umalis si BrambleBerry Rose sa Earth para lumipad muli. Kahit na kahit na alam kong may mahiwagang maaaring mangyari, at pinaghandaan iyon pagkatapos ng ano Naranasan ko sa Girl Grey at Huckleberry Moon, nagulat ako.

Habang hawak ko siya, naramdaman kong umalis siya sa katawan niya. Sa aking isip, nakita ko ang kanyang espiritu na lumabas at tumayo sa harapan ko. Siya ay payat, maliksi, at malakas. Lumingon siya sa akin, at mayroon siyang isang ngiti sa kanyang mukha. Akala ko noon, ***Paano ngumingiti ang mga pusa?*** Naramdaman kong umaalis na siya sa bigat kanyang katawan sa likod. Nakita ko ang pagkakaiba kung sino siya sa mundo ng mga espiritu at kung sino siya noon dito sa lupa. Ito ay isang malaking pagkakaiba. Naramdaman ko ang kaginhawaan niya sa pagiging, muli, kung sino talaga siya.

Siya na naman si Mystère.

Umupo ako sa liwanag ng madaling araw, hawak-hawak siya, hinahaplos ang malago niyang balahibo at hinipo siya magandang mukha. "Mahal na mahal kita. Mamahalin kita magpakailanman . . . at kailanman. Ganoon din ang tatay mo. ikaw ay Napakaganda . . . napakalakas at matapang."

Noong tinawagan ko si Christopher sinabi rin niya sa kanya kung gaano niya siya kamahal; na siya ay kanya
walang hanggang pag-ibig.

Makalipas ang humigit-kumulang apatnapung minuto, may nangyaring kahanga-hanga: sa isip ko, narinig ko sinabi niya, nang mahina, "Hindi ako iyan, nanay." Nagkaroon ng pause. dalhin mo . . . then she continued, "Kaya mo ako sa kanila ngayon."

At ito ay simula pa lamang.

9. Okay lang ako, Nay

Nang sabihin ko kay Stevie na ang ating minamahal na BrambleBerry Rose ay pumanaw na sa mundong ito, isinulat niya sa ilalim ng larawan ni BrambleBerry sa aking post sa social media: "My darling little Angel. Sobrang pagmamahal sayo. Enjoy your wings."

Dalawang araw pagkatapos niyang pumunta sa Langit, sa maaliwalas at maaliwalas na sikat ng araw sa umaga, naglalakad ako sa aming bakuran sa pamamagitan ng lugar kung saan siya natutulog sa mainit-init na hapon. Sinabi ko ang kanyang pangalan nang malakas, at narinig kong sinabi niya, "Okay lang ako, nanay."

Hindi ko tinutukoy ang aking sarili bilang isang ina; Wala akong mga anak at nakita kong kawili-wili iyon, muli, Naririnig ko siya na parang kinakausap niya ako **at** tinawag niya akong nanay.

Kahit na, tulad ng nabasa mo, nakakita ako ng mga bulong mula sa Iba pang Gilid ilang taon na ang nakalipas nang dalawa sa aming mahalagang pag-ibig ay napunta sa Kitty Heaven, at mga kagiliw-giliw na karanasan ang nangyari habang nabubuhay si BrambleBerry Rose, hindi ako pamilyar sa aking pusa, na kakaalis lang sa mundong ito, na tahimik na makipag-usap sa akin sa pamamagitan ng aking mga iniisip.

Sinabi ko kay William na narinig ko mula sa BrambleBerry Rose. "Kinausap niya ako sa isip ko. Siya ay may matamis na boses na may malinaw, halos naririnig na mga salita."

Walang pag-aalinlangan, sinabi niya, "Ang mga hayop ay nakikipag-usap sa atin sa pamamagitan ng kanilang mga iniisip. sila gawin iyon habang naririto sila sa amin, at maaari silang makipag-usap sa ganoong paraan mula sa Iba pang Gilid."

Idinagdag niya, "Maaari silang magsalita sa Iba pang Gilid."

Ito ay bagong impormasyon sa akin.

"Napakaganda ng pananalita ni BrambleBerry Rose," patuloy niya, "dahil nagsasalita siya sa Makalangit na wika."

"Matagal na tayong magkakilala — paanong hindi ko alam ang alinman sa mga ito?"

"Maaaring gusto mong magsimula ng isang journal para itala ang kanyang mga pagbisita. Tandaan, anumang oras na sa tingin mo ay nakikipag-usap siya sa iyo, **siya** ay!"

Sinabi niya na maaari niyang makipag-ugnayan sa akin sa iba't ibang banayad na paraan at iminungkahi kong manatiling bukas lahat ng akala ko ay mensahe mula sa kanya.

Nang tanungin ko si Christopher kung alam niya ang mga bagay na sinabi sa akin ni William, sinabi niya, "Alam kong nakikipag-usap sila sa amin sa isip, ngunit hindi ko alam ang iba pa. Na may katuturan . at, sa isang paraan, tinutulungan akong maunawaan kung ano ang nangyayari kay Navar. Alam mo namang kasama ko siya sa back seat ng kotse."

"Sinabi mo sa akin ang tungkol diyan . . . oh, siguro ngayon naiintindihan ko na!"

"Pagbalik ko, ipapatanim ko sa kanya ang aking mga tauhan ng bulaklak."

"Salamat, iniisip ko kung ano ang pipiliin natin? Siguro mga rosas?"

"Malalaman mo," ang tanging nasabi ni Christopher.

Nang maglaon nang hapong iyon — sa kanyang tahimik na wika — akala ko narinig ko ang iminumungkahi ni BrambleBerry na maglakad-lakad ako. Napaisip ako. **Hmmm, mukhang magandang ideya. . oh baka bukas.** Pagod ako at labis na kalungkutan. Tapos narinig ko ulit siya. Kaya't hinila ko ang aking sweater sa aking pagod na mga balikat at umalis sa paglalakad sa maagang paglubog ng araw.

Sa paligid lamang ng kanto at sa kalye, isang lalaki ang naglalakad sa isang magandang kulay karamelo, mahabang buhok na golden retriever; ang amerikana ng aso ay kapareho ng kulay ng balahibo ng BrambleBerry sa mas magaan na lugar. Nag-hello ako at tinanong ang pangalan ng aso niya.

"Siya si Shila . . . at siya ay walong taong gulang."

Lumapit si Shila at umupo sa tabi ko, nakasandal ang ulo niya sa binti ko. May dala siyang matinkad na pink na Frisbee sa kanyang bibig.

"Maaari ko bang itapon ang kanyang Frisbee para sa kanya?"

"Gusto niyang buhatin ang kanyang Frisbee ngunit hindi niya ito gustong habulin." Pagmamasid sa kanya, sinabi niya, "Gusto ka niya."

Sa buong oras na nag-uusap kami, idinikit ni Shila ang ulo niya sa binti ko, at inabot ko siya, hinahaplos siya.

Medyo natagalan pa ang usapan namin at gumalaw si Shila para maipahinga niya ang buong katawan niya sa binti ko. Kinawag niya ang kanyang buntot at tumingin sa akin. Nakangiti yata siya.

"Wow, gusto ka talaga niya!"

"Sa tingin ko binibigyan niya ako ng dagdag na pagmamahal dahil ang aking minamahal na pusa ay kakapunta lang sa Kitty Heaven. Baka kahit papaano alam niya?"

Naisip niya iyon.

"Therapy dog ba siya?"

"Hindi siya pero may personality siya. Nakikita ko sa pagmamahal niya sayo na siya natural na magaling dito."

Pagkatapos makipag-usap sa kanya at yakapin si Shila ng ilang minuto, nagpatuloy sila sa kanilang ginagawa maglakad sa kalye.

Kapitbahay ko ito, pero hindi ko pa siya nakikita noon. Nang maisip ko ang Velcro Dog Shila pagkatapos, iniisip ko kung alam ni BrambleBerry Rose na maglalakad si Shila sa parehong lugar at oras na naroon ako, at kung iyon ang dahilan kung bakit naramdaman kong gusto niya akong mamasyal. Gusto ba ng BrambleBerry na makakuha ako ng pagmamahal kay Shila? Ang pag-ibig sa aso ay napakagandang pag-ibig — napangiti ako nito — at nakatulong ito sa sakit na nararamdaman ko.

Noong gabing iyon nang mag-usap kami ni Christopher, sinabi niya sa akin ang isang bagay na ipinagtataka ko tungkol sa kanyang trabaho: "Alalahanin mo ba ang ginagawa naming underground dog run?"

"Oo, kumusta na?" Hindi ko nabanggit si Shila, ang Velcro Dog.

"Natapos na namin. Nagpasya kaming magtayo ng isang talagang maganda, insulated dog house, at ang mga may-ari nagpasya ang kanilang mama na aso, "Maaaring magsimulang magpalipas ng oras si Nova dito."

Sinabi niya sa akin ang tungkol sa kanilang aso noon at kung paano niya ito *minahal*. Siya ay isang Belgian Malinois, napakahusay na sinaney at naghahanda na magkaroon ng mga tuta.

Naaalala mo ba noong binanggit ko na noong una sa kanyang buhay ay nagpalaki siya ng mga Guide Dogs para sa bulag? Marunong siyang magsanay ng mga aso at *mahilig* siya sa mga tuta. Tila, nakita siya ng kanyang mga may-ari kasama si Nova at napagtanto niyang higit pa sa pagtatayo ng hindi kapani-paniwalang mga makabagong bahay at pribadong parke. Gusto nila ng tulong niya sa mga tuta pagkarating nila.

"Ang malaking bakuran ay halos tapos na, at ngayon ay ginagawa namin ang kanilang bahay upang siya ay nasa kanyang hindi tinatablan ng panahon na tumakbo na medyo hindi nababagabag. Talagang gusto niya ang kanyang bagong doghouse at gusto nilang isama niya ang kanyang mga tuta doon. Ayaw nilang ilipat sila."

May kwento siya sa aso niya at ako naman. Sinabi ko sa kanya ang tungkol kay Shila.

Tumulong si Christopher sa abot ng kanyang makakaya mula sa malayo; labis siyang nalungkot na wala na si BrambleBerry Rose, at malungkot na hindi siya makakauwi para tulungan ako. Nagpapasalamat siya na hinalikan niya ito nang umalis siya, na nagsasabing, "At least meron ako niyan."

Kinabukasan, naisip kong muli ni BrambleBerry Rose na mamasyal ako. Tinahak ko ang daan sa bayan na hindi ko karaniwang tinatahak at, habang pauwi, nakita ko ang pagkislap ng nagsasayaw na apoy sa ibabaw ng isang mesa sa courtyard restaurant sa tapat ng post office. Pakiramdam ko ay hindi mahiwalay na naakit ako sa mga apoy na iyon.

Isang babae ang nakikipag-usap sa server at, habang naglalakad ako, parang narinig ko ang sinabi niya tungkol sa pagkawala ng kaibigang hayop.

Tinanong ko kung nawala lang ang alaga niya at nagsimula na kaming mag-usap. Hindi kami magkakilala. Kanya ang pangalan ay Elizabeth, at sinabi niya sa akin ang kanyang aso, si Trixie, ay tumawid sa Rainbow Bridge mismong umagang iyon. Habang nag-uusap kami, malinaw na pareho kaming nanginginig at nabasag sa pagkawala ng ang aming mahalagang mga kaibigan sa hayop. Hindi namin napigilang umiyak ng ilang beses. Niyakap namin ang isa't isa at nagpatuloy ang aming pag-uusap hanggang sa isang dampi na lang ng liwanag ang naiwan sa langit at gabi na nagsisimula nang manlamig.

Napansin ko na habang nag-uusap kami lalo akong lumakas. Sa oras na umalis ako, hindi ko naramdaman na walang laman mula sa pagkawala ng BrambleBerry Rose. Sa ilang kadahilanan, nakatulong ang pakikiramay kay Elizabeth na gumaling ilan sa pinakamasakit na sakit sa puso ko. Muli, nagtaka ako tungkol sa oras, at kung ang aking pusa - na kamakailan lamang ay binigyan ng kanyang mga pakpak - ay humantong sa akin sa hindi inaasahang pagpupulong.

Pagkalipas ng ilang araw, sa opisina ni Dr. Jenny, kinuha ko ang kanyang abo at ang kanyang bakas ng paa ay pinindot sa isang puting ceramic memory sculpture. Akala ko magiging okay na ako, hindi pala huminto sa pag-iyak, kaya nang madaanan ko ang aming lokal na makasaysayang Catholic Mission, nagpasiya akong huminto. gusto ko umupo sa tahimik na paggalang sa maliit na kapilya.

Ang isang kaibigan, si Sister Sasha, ay naroon at, matapos akong tanungin kung bakit ako malungkot, ang nagsabi, "Sa tingin ko Kasama mo pa rin si BrambleBerry Rose."

Sinusubukan kong iproseso ang sinabi niya nang magtanong siya, "Naniniwala ka ba sa akin?"

"Oo."

"Pero umiiyak ka pa rin."

"Wala siya dito. Sobrang miss ko na siya."

Tinulungan ako ni Sister Sasha na gumaan ang pakiramdam ko. Nagulat ako sa mga salitang ito na nanggaling sa isang kapatid na babae ang pananampalatayang Katoliko; Hindi ko alam kung pinapayagan ng simbahan na magkaroon ng buhay ang mga hayop pagkatapos ng buhay na ito.

Makalipas ang ilang araw, muli akong naglalakad sa paborito niyang lugar sa aming bakuran nang marinig ko ang kanyang silent message: "Salamat nanay, Stevie" . . . huminto siya. . "at nanay, Amber" : isa pang paghinto, "sa pagbibigay sa akin ng . . . ang maluwalhati . . . kwento ... iyon ang buhay ko.

PAG-IBIG . . . tuldok

LAGING . . . tuldok

FOREVER . . tuldok."

Tumigil ako sa paglalakad at hinayaan ang katahimikan at ang sinag ng araw sa umaga. ako Gusto kong saluhin lahat ng pumapasok sa isip ko. Akala ko magsa-sign off siya. Siguro sasabihin niya ang "over and out" o "mic drop." **Pero hindi!** Ipinakita niya sa akin ang isang larawan ng mga sulat BBR, at ang kanang binti ng R ay sobrang haba, na nagtatapos sa isang hubog na pag-unlad.

Nang marinig ito ni Christopher, sinabi niya, "Ha! Ang R na iyon ay ang kanyang buntot!"

Mayroong dalawang kawili-wiling bahagi sa mensaheng ito:

1. Hindi ko siya tinawag na BBR. Hindi ko man lang naisip!

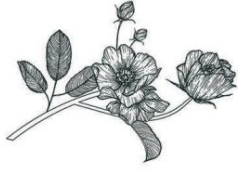
2. Sa huling taon ng kanyang buhay, sinimulan kong isulat ang kanyang pangalan na BrambleBerry Rose na may kapital na B sa parehong Bramble at Berry.

Kinaumagahan, muli akong naglalakad sa aming bakuran sa kanyang paboritong lugar at naramdaman ko siya presensya. Pasigaw na sinabi ko, "Nami-miss kita, BrambleBerry Rose."

Walang hininga sa pagitan ng sinabi ko at kung ano ang dumating sa akin: "Okay lang ako, nanay."

Isang malambot na kapayapaan ang sumabay sa kanyang mga salita.

10. Mabuhay nang may Pag-ibig sa Iyong Puso

Araw-araw ay nasumpungan ko ang aking sarili na gumugugol ng oras kung saan gustung-gusto niyang umupo sa mainit na hapon. Halos isang linggo na ang lumipas na wala siya, at ang araw ay sumenyas sa akin upang tingnan ang mga calla lilies na namumulaklak. Akala ko sila ay sumibol para lamang sa kanya at, nang maglaon nang tingnan ko kung ano ang kanilang kinakatawan, nalaman kong sila ay mga simbolo ng kabataan at muling pagsilang. Habang tumalikod ako sa paglalakad pabalik sa aming bahay, naramdaman ko ang presensya niya sa aking puso at narinig ko siya ng malinaw sa aking isipan.

Ito ang kanyang sinabi:

"Nandito ako." ***Kawili-wili, naisip ko, nasaan iyon?*** "Gusto kong pumunta ka rito kapag tumawid ka kaya kailangan mong: Magpatawad. lahat. Lahat."

Okay, nakatayo ako sa banayad na sikat ng araw ng isang umaga ng taglagas sa West Coast ng US at kinakausap ako ng aking pusa. Pagwawasto: ang aking pusa na nagpunta kamakailan sa Liwanag ay nagsasalita sa akin!

"Mamuhay nang may Pag-ibig sa Iyong Puso."

Natahimik siya ng ilang minuto.

"Manatiling . . . huwag mong hayaang manatili sa iyo ang anumang masasakit sa pagitan mo at ng ibang tao napapanahon . puso."

Ipinakita niya sa akin ang isang imahe ng isang puso na parang malinaw na quartz crystal — hindi ito mahirap parang kristal, malinaw lang at kumikinang. Ang mga saloobin na dumating sa parehong oras ay na, kapag hindi kanais-nais na mga bagay na nangyari sa pagitan ko at ng iba, gusto niyang tugunan ko ang mga isyu. Ayaw niyang may malagay akong masama sa puso ko. ***Gusto niya akong magsalita tungkol sa mga bagay-bagay.***

Kapag nangyari sila!

Ang bahaging "Live with Love in Your Heart" ay hindi para mahalina ang lahat; parang gusto niya akong hawakan ang pag-ibig sa aking puso at maging pag-ibig bilang bahagi ng kung sino ako. Nakuha ko ang impresyon na gusto niya akong mag-isip at kumilos para sa kapakanan ng mga nakapaligid sa akin, kabilang ang mga nilalang, at ang Earth, at gawin ito nang kusa.

Nang maglaon, nang maisip ko ito, naisip ko kung paano ko mapapatawad ang ilan sa mga makasaysayan mga pangyayaring alam kong nangyari na sa ating mundo. Paano ko mapapatawad ang mga pinunong nakapinsala at pumatay sa napakaraming tao? Hindi ko alam kung paano magpatawad sa sukat na iyon. Ang natutunan ko simula noong araw na iyon ay kung gaano kahirap magpatawad sa pinakamaliit na bagay na ginagawa ng mga taong malalapit sa akin.

Ngunit habang nakatayo ako sa tahimik na sinag ng araw na iyon, naramdaman kong may pagbabagong nangyari sa aking isip, o puso — o kung saan man tayo magbago.

Higit sa anumang nais kong makasama muli ang BrambleBerry Rose, at kakabigay niya lang isang landas na tatahakin ko.

Nagtitiwala ako sa Lumikha ng ating Uniberso, at sinabi ko nang malakas, "Hindi ako marunong magpatawad lahat lahat. Tulungan mo ba ako? Turuan mo ako o gawin mo para sa akin."

nagbago ako.

Noong araw na iyon.

Sa lugar na iyon.

Nagkaroon ng biglaan at radikal na pagbabago para sa akin, at iba ako sa mga iyon mga sandali.

11. Isang Malaki, Pulang Maninila

Ilang araw pagkatapos kong malaman ang tungkol sa tatlong bagay na gustong ipagawa sa akin ni BrambleBerry Rose, nagpadala siya ng may pakpak na bisita. Totoo sa kanyang likas na espirituwal na mandirigma, hindi ito isang magandang paru-paro o isang darting, sweet, hummingbird.

Pinadalhan niya ako ng *lawin*.

Sa labas lang ng bintana ng opisina ko.

Isang malaki, pulang mandaragit.

Mula sa laki at layo nito sa akin, hinusgahan ko ang ibon na humigit-kumulang dalawa talampakan ang taas mula sa tuktok ng ulo nito hanggang sa mga balahibo ng buntot. Hindi ito nagmamadali at naupo siguro mga labindalawa hanggang labinlimang minuto sa mga sanga na dati niyang inaakyat.

Kahit na labing-anim na taon na kaming nanirahan sa property na ito, *hindi pa ako nakakita ng ibong mandaragit sa amin bakuran*. Alam ko kaagad na ito ay isang mapagmahal na mensahe mula sa kanya. Naniniwala ako na sinasabi niya sa akin na magaling siya - at, totoo sa kanyang makapangyarihan at hindi pangkaraniwang katangian, ang kanyang sarili ay mandirigma.

Siyempre, hinanap ko kung ano ang ibig sabihin sa daigdig ng mga espiritu kapag bumisita ang isang lawin at natutunan na ito ay isang mensahe mula sa mga nagpunta sa Ibang Mundo, na humihiling sa atin na bigyang pansin ang mga palatandaan at bulong; sila ay mula sa aming mga mahal sa buhay na umalis sa Earth na ito. Naniniwala ako na ang mensaheng ito mula sa BrambleBerry Rose ay nagpapaalam sa akin na ang mga bagay na nakita at narinig ko ay tiyak na mula sa kanya.

Isang araw o dalawa lamang matapos itong mangyari, naligaw si William habang nagmamaneho sa isang Reno, Nevada, kapitbahayan, at isang malaking, ginintuang-pakpak na lawin ang lumipad sa kanyang paningin. Lumapag ito sa isang bakuran at, habang nagmamaneho siya, pinanood niya ito sandali, na iniisip, "Napakalaking ibon ." Sa ilang kadahilanan, tumingala siya sa street sign — isang bagay na hindi niya karaniwang ginagawa, dahil ginagabayan siya ng kanyang GPS — at nakita niya ang pangalan ng kalye.

Ito ay Bramble Drive!

Nang mga panahong iyon, isa pang pambihirang bagay ang nangyari.

Habang nagtatrabaho sa aking opisina sa isang tahimik na umaga, tumingin ako sa aming pribadong kagubatan park at nakakita ng usa. Hindi ko na kailangang nasa bakuran o pumunta sa bayan noong araw na iyon, kaya nanatili ako sa bahay at nagbantay. Ang ganda! Hindi ko alam ang edad o kasarian nito. Napanganga na lang ako nang makita ang isang napakalapit. Sa. Aking. Bakuran!

Kinabukasan nakakita ako ng mas maliit na bersyon at ito ay may mga . . . o, baka sungay. Kaya ako sungay. Ipinapalagay na ito ang sanggol, isang lalaki, at ang mas malaki ay ang kanyang ina. Sa tingin mo, gaano ako kaswerte?

Nandoon silang dalawa kinabukasan, at doon ko nasabi na sila na nga si mama at baby kaya binigyan ko sila ng mga pangalan: Mama Beauty at Baby Buck.

Ang isang bagong kapitbahay ay may isang napakarilag na malambot at luya na batang pusa na nagngangalang Ziggy, at nagsimula siyang pumunta upang gumugol ng oras kasama ang usa. Si Hayleigh ay nakatanaw mula sa bintana at tila hindi nabalisa. Tinitigan niya sila ng ilang oras. Umupo ang usa, naglakad-lakad sa aming bakuran, kumagat ng mga halaman, at natulog sa aming mga bark chips. Minsan magdamag.

Gustung-gusto ni Christopher na marinig ang tungkol kay Beauty at Baby Buck, Ziggy, at ang aking mga pakikipagsapalaran sa Brambles. Sinabi rin niya na ipinanganak na ang mga tuta ni Nova. Siyam sila at palagi nilang kasama si Nova.

Pagkatapos ay sinabi sa akin ni Christopher ang kanyang bagong balita.

"Napuyat ako kagabi. Madilim sa kwarto ko, at may nakita akong dalawang malalaking berdeng mata na nakatitig ako!"

"Nasaan sila?"

"Well, iyon ang kakaibang bahagi. Ilang talampakan sila sa ibaba ng kisame!"

"Ano? Alam mo ba kung sino iyon?"

"Baguerra iyon. Malaki siya!"

"Nakakamangha."

"Kasama pa rin niya ako sa paglalakbay, pinapanatili akong ligtas. Kinailangan kong pumunta sa isang supplier ngayong hapon at naramdaman kong sinundan niya ako sa tindahan."

"May nangyari ba?"

"Yun ang kakaibang part. Ito ang parehong tindahan kung saan ako bumibili ng hardware at ngayon ay may isang lalaking hindi ko kilala na tumutulog sa mga tao. Naging bastos siya sa akin, sinabi sa akin na hindi ko makuha

mga bisagra ng pinto na gusto ko, at hindi ko maisip kung ano ang nangyayari. Every other time I'd been in, may mga babaeng kilala mo sa pagtulong sa akin at naging maayos ang lahat."

"Umalis ka ba?"

"Oo, ginawa ko. Napakaraming static at hindi ko mawari, kaya umalis na kami ni Baguerra. Siya ay napakalaki sa backseat ng kotse at umuungol habang ako ay nagmamaneho!"

Ang imahe ng aking Christopher na may napakalaking itim na espiritung pusa ay kaakit-akit!

12. May Superpower ang mga Aso

Wala akong lohikal na paraan upang makayanan ang kalubhaan ng aking pagkawala.

Parang baliw na-miss ko ang perpektong magandang abstract markings ng BrambleBerry Rose. Paano ako Gustung-gusto ang mga madilim na lugar sa ilalim ng kanyang mga paa at ang bubong ng kanyang bibig. Napakaraming magagandang pusa. Aware ako dito. Pero para sa akin, perpekto siya. Ang pagkawala ng kanyang ay hindi maintindihan; sinira nito ang puso ko, dinala ako sa madilim na landas, at binugbog ako . . . araw-araw.

Pagkaraan ng ilang araw, narinig kong sinabi niya, "Mas matalino ang pusa kaysa sa aso . . . ngunit ang mga aso ay may mga superpower."

Noon ko naisip na may sense of humor ang pusa ko. Tinanong ko kung ano ang ibig niyang sabihin. Nilinaw niya: "Ako ay isang pusa at sa palagay ko ang mga aso ay maaaring maglakad sa lupa nang mas madali kaysa sa mga pusa, at ang mga aso ay maaaring maglakbay nang mas malayo."

Ipinakita niya sa akin ang isang imahe ng mga aso na naglalakad kasama ng kanilang mga tao sa aming bayan at sinabi na, bilang isang pusa, alam niyang hindi niya magagawa iyon.

"Mahal na mahal kita . . . at namimiss na kita. Ayokong iwan ka pero gusto kong umalis. May mga dahilan."

Nagtapos siya sa "Gusto kong maging kitty mo muli!"

Okay, ngayon ay nakikipag-usap ako sa aking pusa na nawala sa loob ng halos apat na linggo, at nagsisimula na akong maging okay dito.

Di-nagtagal pagkatapos ng kanyang nakakatawang komento tungkol sa mga aso, naramdaman ko ang kanyang presensya sa aming bahay. Halos parang totoong nangyayari ito, pinanood ko habang naglalakad siya sa aking opisina sa pamamagitan ng pintuan mula sa pasilyo, nakaupo sa bintana sa likod ng upuan, at pagkatapos ay lumibot sa akin habang nagtatrabaho ako sa aking mesa. At pagkatapos ay nawala na naman siya.

That was such an embracing feeling. Gusto kong magtagal pa siya.

Si Christopher ay nakakaaliw kasama ang mga tuta ni Nova.

"Medyo naglalakad sila sa bahay nila na ginawa ko para sa kanila. I'm so glad nandito sila. Nova's a dakilang ina at may sapat na tiwala sa akin upang hayaan akong hawakan sila. Mayroon kaming limang magulo na lalaki at apat na maliliit na babae! Hinahatak na ng mga lalaki ang kanilang kumot na parang gusto nilang punitin."

"Kawili-wili kung paano mo sila at nagkaroon ako ng Shila."

"Ang mga may-ari, sina Randy at Grace, ay gumawa ng kanilang desisyon nang mabilis ilang araw bago ipinanganak ang mga tuta. Hindi ko alam na nag-iisip pa pala sila na papasukin sila dito. Pero siguradong gusto ko ito. Nakakatulong ito sa paghilom ng puso ko."

"Sa tingin mo ba ay may kinalaman si Brambles dito?"

"Malamang," sabi niya, tahimik, na parang isang magalang na bulong.

Ilang araw pa pagkatapos ng kanyang pag-alis, naramdaman kong ayaw sa akin ni BrambleBerry maging malungkot. Na-miss niya ako at nalungkot siya nang makita akong malungkot.

Kinabukasan, habang nakaupo ako sa dagat ng mga pulang ilaw sa gabing trapiko, iniisip ko siya at pinasalamatan ko si BrambleBerry Rose, nang malakas, sa pagbabalik sa akin. Kaagad kong narinig ang kanyang maganda at malambot na boses sa aking isipan: "Dalawang beses akong bumalik para sa iyo."

Aba! Parang malambot na suntok iyon.

Inisip ko ang kanyang pahayag at iniisip kung kasama ko ba siya sa buhay na ito, bilang ang aking pusa Earth, bago siya ay BrambleBerry Rose. Posible bang sinadya niyang bumalik **sa** akin bilang Earth — iyon ba ang ibig niyang sabihin noong sinabi niya iyon?

Ngayon ako ay malayo sa aking lalim. Naniniwala ba ako na nabubuhay tayo ng higit sa isang buhay? Sa totoo lang, hindi ko alam. Alam ko bang hindi tayo? Hindi . . . ang aking mga iniisip tungkol diyan ay maaaring bukas sa pagbabago.

Alam ng marami sa inyo kung ano ang pakiramdam ng pagkawalang ito. Kapag nawala sila, **HINDI okay** at **LAGING** masakit. Hindi ako tumigil sa pag-iyak. Nabalot ako ng kalungkutan.

Makalipas ang isang araw ay bahagyang nabawasan ang aking kalungkutan — at nagsimula akong magtaka kung ang kamatayan ay naging a kabaitan para sa BrambleBerry Rose — nang tumawag sa akin si Dr. Jenny.

"Ipinakita sa amin ni Brambles autopsy ang gamot na anti-arthritis na ibinigay namin sa kanya noong panahon na siya napunit ang kanyang ACL ay hindi gumana. Nasira ang balakang niya dahil sa arthritis."

"Ano?" nabigla ako! Naisip ko ang lahat ng mga buwan at lahat ng mga araw na iyon, na iniisip na tinutulungan ko siya.

"Sa nakikita ko, sa oras na iniwan niya kami, nabubuhay siya nang walang mga sintomas. Ngunit maaaring nagdulot ito ng malaking sakit para sa kanya sa hinaharap."

Nang marinig iyon ni Christopher ay pareho siyang nagulat. "Lahat ng gamot na yan, lahat ng . oh mahal! mga . I'm so sorry nawala siya pero baka ito na ang pinakamagandang bagay para sa kanya. Hindi ko kaya ng taon. isipin mong nasasaktan sila!"

Siya ay nasa isang kritikal na lugar sa proyekto at sinabi sa akin na ang pag-frame ng multi-story na istraktura ay napakalaking at mukhang napakaganda! Ako ay nag-iisa sa Hayleigh Skywalker at ang kakila-kilabot na katahimikan.

"Hindi ko maalís ang lungkot na nararamdaman ko." sabi ni Christopher. "Nahirapan pa rin akong maniwala na talagang iniwan na tayo ni BrambleBerry Rose. Siguro mas mahirap para sa akin na maniwala na wala na siya dahil wala ako doon sa tabi mo. I'm so sorry kung hindi ako makakasama sa inyo sa bahay."

"Ikinalulungkot ko na wala ka rito pero huwag kang magdamdam. Nakuha ko. Nakarating na ako sa sapat na mga construction site at alam ko na, kapag itinaas mo ito sa lupa, kailangan mong naroroon. Sa tingin ko kailangan ka rin ni Nova."

"Napakabilis lumaki ang mga tuta na iyon — hindi na sila maliliit na patatas!"

Sa loob ng unang dalawang linggo, nalaman kong nasa problema ako. Sa mga taon ng aking nakaraan, at kasaysayan ng mga pag-ibig at pagkawala, nagbaon ako ng higit sa dalawampung pinakamamahal na kuting at malalaking pusa, dalawa sa aking pinakamalapit na kaibigan, at pareho ng aking mga magulang. Ang kamatayan ay hindi estranghero sa aming bahay, gayunpaman, hindi ako handa sa lalim ng kalungkutan na aking nararanasan. Gusto ko lang makasama ulit ang pusa ko. Hindi ko naramdaman ang kawalan ng pag-asa noon. Nakaramdam ako ng matinding kalungkutan, at iyon ay isang bagong pakiramdam para sa akin. I didn't want to die — that wasn't my thinking — I just wanted to see her again. Naramdaman ko na ang hadlang sa pagitan ng buhay at kamatayan ay nagiging manipis na tissue. Madilim at malalim ang iniisip ko, hinihila ako sa lugar na hindi ko pa napupuntahan. Ito ay hindi pamilyar, at hindi ko alam kung paano aalis dito.

Nagsimula akong maghanap ng lokal na propesyonal na dalubhasa sa kalungkutan na makakatrabaho ko.

Nang mga oras na iyon, tumawag ang aming kapitbahay sa kabila, si Stephen. Sinabi niya na ang kanyang pagbebenta ng bahay ay nagsara nang mas maaga kaysa sa kanyang pinlano at nag-iisip kung maaari siyang manatili sa akin sa loob ng ilang araw. ***Nakakatawa kung paano gumagana ang mga bagay, sa tingin mo ba?***

Nang ipaalam ko kay Christopher kung ano ang nangyayari, sinabi niya, "Oh, ito ay mabuti. Kung maaari akong manatili dito ng ilang linggo pa, maaari akong umalis at bumalik sa bahay ng isang linggo o higit pa. Magiging mabuting kasama mo si Stephen."

Gaya ng sinabi ko sa kanya na welcome siya, binigyan ko rin ng paunang babala si Stephen.

"Sure, stay as long as you want, hindi babalik si Christopher ng ilang linggo. Pero para lang alam mo: Ako ay pinahirapan pa rin sa pagkawala ng BrambleBerry Rose at ako ay kusang umiyak anumang oras sa araw. Ginagawang mahirap makipag-hang out sa iba. Oh, narito ang isa pang bagay. . . bilang

Naglalakad ako sa paligid ng bahay, nagsasalita ako ng malakas hanggang sa mamatay. Minsan sinisigawan ko ang halimaw na iyon."

"Anong masasabi mo?"

"Hindi siya bagay sayo. Ninakaw mo siya! Hindi mo siya inalagaan; hindi ka kailanman minahal siya! Hindi ka man lang marunong magmahal! Siya ay kabilang sa LIWANAG at sa akin! Ikaw ay isang magnanakaw. Nagdudulot ka ng sakit at naninira ka! Wala kang pag-aari. IKAW AY SINUNGALING! Siya ay hindi kailanman magiging sa iyo; HINDI mo siya kayang ingatan! Talunan ka; alam mo WALA tungkol sa liwanag. Siguro dapat kang PUMUNTA SA LIWANAG — doon mo makikita pag-ibig at pagtubos. Akin siya at wala kang magagawa na mababago iyon!"

Hindi na ako nagulat sa sagot ni Stephen.

"Dapat gawin mo iyan. Ito ay isang proteksyon para sa iyo at para sa kanya. Gusto kong gawin mo ito ng isang hakbang karagdagang. Sabihin mo sa panginoon ng kadiliman na hindi siya totoo at hindi totoo ang kamatayan."

Kaya, "**Bam!**"

Nagsimula akong maramdaman na kaya kong suntukin ang halimaw ng kamatayan sa aking mga salita.

Sinabi sa akin muli ni Stephen ang tungkol sa kanyang pinakamamahal na batang pusa, si Boo, mula sa mga taon bago ko siya nakilala. "Miss ko pa rin si Boo . . . hindi gaanong masakit sa pagdaan ng mga taon."

Tinulungan akong sumigaw sa kamatayan. Nakatulong din sa akin na malaman na mayroon akong ganitong uri ng suporta hinimok ako na maging malikhain habang nagpapagaling ako.

Natutunan ko na ang proseso ng pagpapagaling sa puso pagkatapos ng matinding pagkawala ay personal at ito wala sa iskedyul ng oras. May mga masasakit na alaala sa lahat ng dako at tila ang aking kapaligiran na-trap. Nang pumunta ako sa grocery at dumaan sa mga gulay, kung saan ako dati humanap ng spinach at sprouts para sa kanya. . . **oh, masakit.** Nagulat ako. Hindi ako nakapaghanda para dito.

Ang trabaho ni Christopher ay nanatili sa iskedyul, ang mga tuta ay gumagana nang maayos, at si Stephen ay nanatili para sa ilang kapaki-pakinabang na linggo. Sa kanyang pagkakaibigan at pag-unawa, ang mga araw ay hindi gaanong malungkot, at ako nagsimulang maghanap ng paraan para makalabas sa dilim. Nagsalita pa rin ako hanggang sa kamatayan, ngunit ngayon ay idinagdag ko:

"Ang pagkamatay ni BrambleBerry Rose ay hindi makakabawas sa akin sa anumang paraan. Wala kang napanalunan!"

Ilang sandali matapos umalis ang kanyang kapatid na babae, at labag sa kanyang kalooban, si Hayleigh Skywalker ay naging, ganap, isang panloob na pusa. Kahit na matagal nang ligtas ang aming mga kuting, hindi ko magawa entertain the concept of her being hurt outside. At ngayon naintindihan ko na kung bakit nagkaroon ng Navar Star hinayaan ang sarili na makagat noong araw na iyon. Nagpasalamat ako sa kanya ng malakas.

Laking pasasalamat ko na mayroon akong Hayleigh Skywalker na mamahalin at alagaan. Kung wala siya naniniwala ako baka mawala sa isip ko. Hindi ito hyperbole. Dahil sa kanya, kaya kong itago Mga kama ni BrambleBerry kung saan niya iniwan ang mga ito. Inilabas ko ang lahat ng mga laruan ng sanggol na itabi ko bilang ang

tumanda na ang mga pusa: ang kanilang mga climbing tower, **ang Kitty U**, at maging ang stroller ni Hayleigh, na hindi pa nagamit ng BrambleBerry, ay bumalik sa aming bahay. Kailangan ko ang mga bagay na naging bahagi ng aming buhay kasama ang BrambleBerry Rose sa paligid ko. Gusto kong makita ang kanyang makukulay na malalambot na mga laruan ng bola na nakaupo sa aking sahi, humihiling na ihagis siya - o kahit na hindi sinasadyang mapisil. Gustung-gusto kong pakipag-ang tunog ng mga laruan ng kampana nang igulong ko ang mga ito sa sahi.

Noong nakaraan, sinabi ko na ang BrambleBerry Rose ay may dalawang Ph.D sa kung paano maging isang pusa habang si Hayleigh Skywalker ay natigil sa **kitty kindergarten**. Hindi iyon mahalaga. Kahit na magkaibang mga nilalang sila, tinulungan ako ni Hayleigh Skywalker na maging matatag.

At gusto kong bumalik sa akin ang BrambleBerry Rose.

Binanggit ko ang kanyang pangalan sa bahay at sa bakuran. Kung kakausapin ko siya sa ibang tao, maaari pa rin akong umiyak, kaya sinubukan kong iwasang magsalita tungkol sa kanya.

Nagising ako na may buhol sa tiyan ko. Namimiss ko siya araw-araw. Luhaan pa rin ako, hindi na lang madalas.

"Mas nagustuhan ko ang buhay kapag kasama kita." Sinabi ko sa kanya. "At least alam kong ligtas ka. **Ligtas** ka . Kung kailangan mong lumayo sa akin, at least meron ako niyan."

Ilang araw kong tinitingnan ang aking mga larawan ng BrambleBerry Rose. Sinubukan kong hanapin ang bawat isa na kinuha ko, kahit na ang ilan ay kasing haba ng buntot niya. Dahil ang ilan ay nasa mga album ng larawan, ini-scan ko ang mga ito sa aking computer. Sa lalong madaling panahon nagkaroon ako ng isang koleksyon ng aking mga paboritong itinatangi na mga imahe na sumasaklaw sa aking mga taon kasama siya. Inilagay ko ang mga ito sa isang loop na maaari kong umupo at panoorin - kahit kailan ko gusto - hangga't gusto ko.

Mayroon na akong ilang larawan ng BrambleBerry Rose sa mga frame sa paligid ng aming bahay, ngunit pinalaki ko ang kanyang sanggol na larawan at inilagay sa isang handcrafted, ginto-at-itim na frame ng kahoy. That way I could see her paggising ko. Kaya't nang kumulo ang tiyan ko sa pagsikat ng araw, kitang kita ko ang maganda niyang mga mata at ang matamis na mukha.

At itinago ko ang isang talaarawan ng aming paglalakbay. Gusto kong maalala lahat ng nangyari. Alam kong hanapin ang mga senyales na nakikipag-usap siya sa akin. Binasa ko at binasa muli ang bawat sandali na naitala ko tungkol sa kung paano niya nalampasan ang hadlang sa pagitan ng buhay at kamatayan at nakipag-usap sa akin sa magandang paraan ng pagsasalita niya.

Dahil isa na ngayong indoor kitty si Hayleigh, naisip kong ligtas na mag-iwan ng ceramic na tubig ulam sa aming hardin sa isang maliit na brick pedestal. Inalerto niya ako isang gabi na may mga bisita kami. Nakaupo siya sa malapad na pasimano ng bintana sa aking opisina at bigla niyang ibinaba ang kanyang ulo, ibinaba ang kanyang buntot at pinalambot ito, at tumitig sa bakuran. Nakita ko ang lima o anim na raccoon na naghuhugas ng kanilang mga kamay sa pinggan ng tubig at naghuhukay sa malambot na dumi sa paligid nito. Ang isa ay mas malaki kaya nahulaan ko na siya ang kanilang mama. Ang mga maliliit ay masayang-maingay — naghahabulan, tumatakbo sa mga puno, at pagkatapos ay tumatalon pababa at nagwiwisik sa kanilang bagong pinagmumulan ng tubig!

Iniisip ko kung ang aming mga ibon sa bakuran ay bibisita sa tubig sa araw. Kinaumagahan ay hinugasan ko ang napakarumi, gawang-kamay na ceramic dish at pinanood ang isang grupo ng maliit na kulay-abo na tufted titmice na lumipad, tumalon sa gilid ng pinggan, at mabilis na lumipad palayo. (Tinawag ko silang Pointy Heads.) Lumitaw din ang ilan sa mga maliliit na kayumangging ibon na tumalon sa lupa nang magkahiwalay ang kanilang mga daliri. Nagustuhan ko silang panoorin.

Madalas bumisita sina Mama Beauty at Baby Buck, kasama ang kaibig-ibig na si Ziggy! Ang skunk pamilya ay nagpakita sa halos gabi at sila ay sinta. Nagustuhan ko silang panoorin. Tila, si Hayleigh din. Umupo siya sa malapad na gilid ng bintana at tinitigan sila, pinagmamasdan ang bawat kilos nila. Siya ay nasa alerto ngunit lubos na ginaw tungkol sa mga ito sa **kanyang** bakuran!

Maraming linggo pagkatapos niyang mawala ang mga gapos ng Earth at ng aking yakap, isinulat ko sa aking journal: ***Nami-miss ko ang BrambleBerry Rose. I miss her looking at me, sleeping on my arm or legs, curled up with her sweet face next to mine. I miss her coming to me when I called her, her peaceful nature, the magic Universe of her life that she shared with me. I. Miss. BrambleBerry. Rose.***

13. Panalo ang Pag-ibig. Pagkawala Talo.

Nang sabihin sa akin ng tagapayo na nakikipagtulungan sa mga taong nagpapagaling mula sa kalungkutan at pagdadalamhati na lilipas ang sakit — na maaaring halata sa ilan — ako ay gumaan. Sinabi niya na hayaan ang damdaming lumutang tulad ng isang malambot na hangin na umihip sa akin, upang hayaan silang maging kung ano sila, at umiyak kapag kailangan ko dahil ang aming mga luha ay tumutulong sa aming mga puso at katawan na gumaling. Sinabi niya sa akin na ang aking damdamin ay magbabago sa paglipas ng panahon.

Kailangan kong marinig ang sinabi niya. "Walang tama o maling paraan upang magpatuloy sa proseso ng paggaling mula sa pagkawala. Alamin nang may katiyakan na may bagong buhay sa kabilang panig ng kalungkutan na ito."

Whew! Nakahanap ako ng paraan para sadyang lumahok sa masakit na pagbabagong ito.

"Maaaring gusto mong lumikha ng isang sagradong lugar para sa BrambleBerry Rose . album, maaari itong maging isang larawan isang journal, isang kahon ng mga alaala kasama ang kanyang mga paboritong laruan. . . o baka maaari kang magtanim ng ilang mga bagong bulaklak sa iyong hardin."

Naisipan kong isulat ang kwentong ito tungkol sa kanya. Ang ganda naman. Ang mga pahinang ito ay kung saan ang aking mabubuhay muli ang minamahal na pusa. Ito ang aking magiging sagradong lugar para sa BrambleBerry Rose.

Natutunan ko na ang kalungkutan at kalungkutan ay nagmumula sa mga damdamin ng kakulangan at pagkawala. Ang pasasalamat at pag-ibig ang panlaban sa kakulangan at pagkawala, kaya nagsimula akong sabihin nang malakas kung gaano ako nagpapasalamat na naranasan ko ang lahat ng mga taon na kasama ko si BrambleBerry Rose, kung gaano siya katangi-tangi sa akin, at na mahal ko siya, magpakailanman.

"Ang prosesong ito ay hindi lamang sikolohikal," sabi ng tagapayo. "Pisikal din. Katawan mo nangangailangan ng oras upang magbago sa antas ng cellular."

Hindi ko narinig iyon dati.

"Bakit ganito kasakit? Parang kailangan kong ipaalala sa sarili ko kung paano huminga!"

"Alam mo at ni BrambleBerry Rose ang unconditional love. Ito ang pinakamalakas na enerhiya na maaari nating maramdaman. Hindi ito karaniwang nangyayari sa mga tao, ngunit maaari itong mangyari sa mga hayop. Hinding-hindi ka nito iiwan pero, kapag naranasan mo na, ang kalungkutan ng pagkawala nito ay malalim."

Nang sabihin ko sa kanya na naisip ko na ang aking pusang BrambleBerry Rose ay nakipag-usap sa akin tahimik, hindi siya tumingin sa akin ng kakaiba.

"Ano ang sinabi ng BrambleBerry?"

Sinabi ko sa kanya ang tungkol sa tatlong bagay na iminungkahi ni Brambleberry na gawin ko at ang ilan sa iba pa mga bagay na sinabi niya.

Tumigil sandali ang tagapayo. . . may mapanimdim na tingin sa kanyang mga . . . at pagkatapos mata. tumugon ng mapaglarong tawa: "Mukhang naliwanagan, at nakatutuwa ang BrambleBerry Rose nakapagsasalita . . . ***para sa pusa!***"

"Iyan ay mga simpleng katotohanan, at napaliwanagan — lahat tayo ay magagamit ang mga ito sa ating buhay. Siya ay dapat naging isang kasiya-siyang pusang kasama. Maswerte ka at may pribilehiyong mahal in siya."

Tinapos niya ito: "Kapag nagmamahal ka ng malalim, mararamdaman mo ang sakit ng pagkawala. Ito ay ang halaga ng pagmamahal. Ang kalungkutan ay pag-ibig. Laging tandaan: Pag-ibig ang panalo. Talo talo."

14. Misteryo

Pagkalipas ng ilang araw, nagkakaroon ako ng paboritong larawan ng BrambleBerry na pinalaki sa isang lokal na photographic art shop. Ang babaeng tumulong sa akin sa isang bagong proseso ng malikhaing kulay, si Diana, ay nahulog sa kanya. Sinabi niya sa akin ang isang bagay na hindi ko narinig noon: "Ang BrambleBerry Rose ay kaibig-ibig. Salamat sa pagbabahagi mo sa kanya sa akin! Nakikita ko sa mga mata niya na may matandang kaluluwa na siya."

Nang maglaon sa araw na iyon, tinanong ko si William kung nakikita niya mula sa isang larawan kung ang isang tao ay may matandang kaluluwa. Nang sumagot siya na kaya niya, sinabi ko sa kanya ang sinabi ni Diana at tinanong siya kung paano niya iyon makikita.

"Kapag tumingin ka sa mga mata ng iyong hayop na kaibigan at nakakita ng isang bagay sa likod ng kanilang mga mata, iyon ay tanda ng isang matandang kaluluwa."

Ipinadala ko sa kanya ang larawang pinagtatrabahuhan ko ng BrambleBerry Rose. Pagkasabi niya ay pumayag siya sa naramdaman ni Diana, nagtanong ako, "Ang pagkakaroon ba ng isang matandang kaluluwa ay nangangahulugan na ang BrambleBerry Rose ay maaaring kasama ko bilang ibang pusa noong una sa buhay na ito?"

Naintriga ako sa sagot niya. "Sure, it can mean that, and yes, nakasama mo na siya dati."

"Sa buhay na ito?"

"Oo."

"Sige . . . **Ano?**"

"Maaaring nakasama ka na niya sa ibang buhay. Naranasan mo na ba ang pakiramdam kilala siya dati?"

Ayan na. muli!

"Naaalala mo siguro noong unang gabing nakilala ko siya at, nang hawakan ko siya, narinig ko ang sarili ko sinasabi, **kilala na kita noon pa!** At pagkatapos ay nakuha niya ang mga berdeng ubas tulad ng aking Abyssinian cat, Earth . . . at nang sabihin niya sa akin noong gabing iyon pagkaalis niya na bumalik siya para sa akin, **dalawang beses!**"

Tumigil si William at pagkatapos ay sinabi sa mahinang boses, "Hindi pa siya tapos sa iyo."

May nagsabi ka na ba sa iyo na magpapabago sa iyong mundo — sa sandaling iyon - sa mabuting paraan? Nangyari iyon sa akin noong araw na iyon.

Lumipas ang higit pang mga linggo, at sa wakas ay nakauwi na rin si Christopher. Nang dumaan siya sa harap ng pinto, si Hayleigh ay nakaupo sa isa sa mga malalaking bintana sa aking opisina bilang isang mabuting bantay na pusa. Matapos akong halikan, binuhat niya siya, ngunit wala siya nito! Tumalikod siya at tumingin ng masama sa kanya, diretso sa mga mata nito. Bumalik ang tenga niya at itinulak niya ang malalaking mitts niya palayo.

"Whoa, ang intense niya. Anong meron?"

Mabilis niya itong inilapag sa sahig upang pigilan ang pagtalon nito mula sa pagkakayakap sa kanya, at siya rin tumakas.

"Nahawakan mo na ba ang mga tuta habang suot ang shirt na iyon?"

"Oh . . . malamang. Sa tingin mo ba iyon ang ikinagagalit niya?"

"Oo, baka iniisip niya na traydor ka!"

Pagkatapos niyang maligo at magpalit ng damit, hinanap niya si Hayleigh para subukang kumusta muli. Bumalik siya sa aking opisina at natutulog sa aking upuan nang pumasok siya. "Hoy, bata, na-miss kita."

Humiga siya sa desk sa tabi niya at inabot niya ang tuktok ng ulo niya. saglit binawi niya ang ulo niya at nanlaki ang mga mata niya. Pero biglang nagbago ang mukha niya at itinulak niya ang ulo sa kamay niya.

"Ha! Ah, mabuti." binuhat niya siya. "Mahal mo pa rin ako!" Binuksan niya ang tuktok na kalahati ng aming pintuan at nakatayo doon na hawak siya. "Sa ***iyong buong bakuran na ito***. Lahat ng nakikita mo ay ***sa iyo***."

"Mukhang gumagana iyon!" Hindi ko maiwasang mabighani sa kung paanong parang gusto ni Hayleigh ang buong nakikitang mundo para sa kanyang sarili.

Nilingon niya ang aming sala at nakita niya ang mga laruan ni Brambles sa halos lahat ng dako. "Namimiss ko siya din! Napakagandang makita muli ang kanyang mga laruan at ang ***Kitty RV***. Natutuwa akong iningatan mo sila."

Kinagabihan, nilakad namin ang aming ari-arian, at muli akong nagtaka sa kongregasyon ng mga calla lilies. "Hindi ko naaalala na marami sila noon."

Nakita ko siyang nag-iisip.

"Nakuha ko na! Magtanim tayo ng ilang kulay ng mga ito. Ang callas. Maaari silang lumaki sa pagitan ng mga bulaklak ng apoy ni Girl Grey at mga wildflower ng Huckleberry! Napakaganda at ligaw na pagpapangkat na gagawin nila sa aming Gratitude Garden. Tulad ng isang angkan ng mga makukulay na bulaklak para sa aming mga sanggol."

Ang British na hardinero sa kanyang kaluluwa ay nagpakita sa kanyang pagmamahal sa ligaw at hindi kilalang mga hardin ng bulaklak, at ang aming Gratitude Garden ay isang maluwalhating pinaghalong asymmetry at abstract na kulay. Sa kanyang mga trabaho, nagtanim siya ng mga bulaklak, halaman, at puno sa mga grupong tinawag niyang "mga pamilya." Iyon ay kung paano niya nakita ang mga ito at, para kay Brambles, natagpuan niya ang malalim na lila, isang malambot na kulay ng rosas, malalim na rosas, at puting calla lilies.

Di-nagtagal pagkatapos itanim ang mga bulaklak, siya at ako ay nagmamaneho sa isang kakahuyan na malapit sa aming tahanan patungo sa brunch. Ang plaka sa likod ng isang nakaparadang kotse sa isang driveway ay nakakuha ng atensyon ko. May isang salita sa blue-and-white na naselyohang piraso ng metal: "Mystère."

Hindi ko alam kung ilan sa inyo ang nakakita ng salitang iyon na nakasulat sa plaka. Iyon ay una para sa akin.

15. Marunong Ako Magsabi ng I Love You

Makalipas ang ilang araw, iniisip ko ang sinabi nina Diana at William tungkol sa mga matatandang kaluluwa nang maramdaman kong muli ang presensya ni BrambleBerry Rose.

"Kaya kong magsalita para sa sarili ko . . . Alam ko kung paano sabihin na mahal kita."

Nakangiti iyon sa akin.

"Ayokong malungkot ka," Mahina at matamis ang boses niya. "Mahal kita . . . Sana maramdaman mo ang pagmamahal ko. Gusto kong ikalat mo ang pag-ibig."

Siguradong marami siyang pinag-uusapan tungkol sa pag-ibig, naisip ko.

"Gusto kong masiyahan ka sa iyong buhay," patuloy ni BramleBerry, sa magandang paraan ng pagsasalita niya. "May mga bagay na matututunan mo doon na hindi mo matututunan dito."

Habang nakaupo ako sa sikat ng araw ng aming Gratitude Garden, napapaligiran ng magandang Japanese Red Dragon maple, mga bulaklak ng apoy ni Girl Grey, isang saganang mga lokal na wildflower at matataas na damo — at ngayon ay iba't ibang kulay purple at kulay rosas na calla lilies - muli akong nagkaroon ng isang tahimik na pakikipag-usap sa aking pinakamamahal na BrambleBerry Rose. At muli ay pinadalhan niya ako ng mga larawan kasama ang ilan sa mga matalinong kaisipan na ibinahagi niya.

"Ang buhay natin ay hindi para maging madali." Inihayag ng BramleBerry. Pinag-isipan ko kung paano siya ay nasugatan at nawalan ng kakayahang aliwin ang kanyang pamilya sa kanyang ligaw, mataas na akyat na paglipad na palabas.

"Magkakasama na naman tayo . . . huwag mag-alala tungkol sa paghahanap sa akin; Hahanapin kita pagdating ng panahon tama."

Ayan na naman: ang paulit-ulit na thread ng pagpapatuloy.

Naisip ko kung ang ibig niyang sabihin ay babalik siya bilang aking pusa sa buhay na ito? O hintayin mo ako sa Other Side?

"May isang Mas Mataas na Kapangyarihan na tumutukoy sa timing," idinagdag niya.

"Mangyaring malaman na ang mga oras na inaakala mong kasama mo ako, ako nga." _____

Tahimik akong nagtaka kung ligtas ba siya. "Nakikita ko lang dito ang mga taong nagmamahal sa akin," narinig kong sabi niya. "Napapalibutan ako ng pag-ibig . . . lahat ng tao dito mahal ako."

Napaangat nito ang puso ko at napangiti ako. "Syempre sila," sabi ko sa kanya, tumawa ng malakas. "Napaka ganda mo."

Ito ay halos tulad ng isang pakikipag-usap na gagawin ko sa isang tao.

Iniiisip ko kung nakilala niya ang kanyang mga kapatid. "Nakilala ko ang ilan sa aking pamilya ng pusa," siya tumugon. "Naiintindihan ko na nasa espiritu ako ngayon." Nagkaroon ng pause, at nagpatuloy siya: "Hindi ko piniling iwan ka. Panahon ko iyon. Ang ganda dito. Masaya ako ngayon at mahal kita."

"Ako ay nasa isang espirituwal na paglalakbay," pagtatapos ni BrambleBerry Rose, "at ikaw din."

Ginagawa ko ang mga bagay na itinuro sa akin ng BrambleBerry Rose. Ito ay isang patuloy na hamon, gayunpaman. Dahil sa kanyang mga salita, sinabi ni Christopher at ng aking mga kaibigan na nagbago ako: sabi nila mas magaan ako, at kaya kong magpatawad at magpatuloy. Nagsasalita din ako tungkol sa mga bagay na bumabagabag sa akin — bago iyon para sa akin at kung minsan ay mahirap — at ginagawa ko ang aking makakaya upang magsalita tungkol sa mga isyu sa isang mapagmahal na paraan sa halip na sa galit. Hindi ko hinihiling na ang mga kaibigan ko ay magkapareho ng paniniwala sa akin. Hindi ko inaasahan na magbabago sila, sumasang-ayon, o tanggapin man lang ang aking mga paniniwala.

Humihingi ako ng tulong sa Lumikha ng Uniberso sa lahat ng ito. Araw-araw.

lalo akong gumagaling.

At naaalala ko: Ako ay nasa isang espirituwal na paglalakbay.

Si Christopher, ang aking mga kaibigan, at ako ay madalas na nagsasabi nito: ***Ito ay isang Espirituwal na Paglalakbay.***

16. Ang Wakas?

Una, itatanong ko: **May katapusan ba?**

Habang iniwan kong bukas ang puso ko sa pag-ibig, mas malapit ako sa BrambleBerry Rose.

Alam kong akin siya at makikita ko siyang muli.

Ligtas siya, at mahal niya ako.

Mahal ko siya.

Ang pag-ibig ay mas malakas kaysa sa lahat. **Lahat!**

Siya ay nagpapatuloy.

Magpapatuloy ako.

Sa huli, pag-ibig lang ang meron.

17. Kanyang mga Pangalan:

Brambleberry
Rosas ng Brambleberry
Baby Brambles
Baby B
Brambles
Bramby
Brambies
Brambly
B
Bramby Bear, Bear
BrambleBerry
BrambleBerry Rose
at paborito ni Christopher: Miss B

Ang pinakamaganda at pinakamagagandang bagay sa mundo ay hindi makikita o mahahawakan man lang. Dapat silang madama sa puso.

—Helen Keller

18. Nakakita Ako ng Larawan na Nagkukuwento

Matapos isulat ang kuwento ng pag-ibig na ito, nakakita ako ng mga nakalimutang larawan mula noong panahon nang BrambleBerry Sina Rose at Hayleigh Skywalker ay bata pa. Sa isa, ang kanilang kapatid na si Navar Star ay nakaupo sa bubong ng aming garahe — isa sa kanyang mga paboritong lugar — nanonood habang ang BrambleBerry ay gumawa ng isang klasikong pagtanggap ng pusa kay Hayleigh sa aming likod-bahay. Ang mas maliit na pusang si BrambleBerry Rose ay ganap na nakaipit at kinakagat siya sa likod ng kanyang leeg.

Sa ligaw, ito ay isang kill bite.

Nagulat ba ako? Ganap!

Hindi ko alam na inangkin niya ang posisyon ng kapangyarihan sa hierarchy ng relasyon ng pusa sa kanyang nakababatang kapatid sa mga unang buwan na iyon.

Pagkatapos ng nakakasakit na pagpapakita ng pangingibabaw, namuhay nang payapa ang BrambleBerry Rose walang karahasan kay Hayleigh Skywalker sa lahat ng oras sa loob ng mahigit labintatlong taon.

Ang aking paggalang sa aking minamahal na BrambleBerry Rose ay lalo pang lumago sa retroactive na kaalamang ito. Hindi lamang niya tinalikuran ang kanyang paboritong aktibidad — ang pag-akyat at pagtalon sa mga sanga kasama ang mga squirrels — ngunit namuhay din siya sa iisang pamilya kasama ang isang pusa na determinadong saktan siya, at tinahak niya ang mataas na daan.

Siya ang tagapamayapa. Bawat. Araw.

Maaaring crush niya ang kanyang magandang little brat sister anumang araw. Ito ay isa pang mensahe mula sa Uniberso na ang mahalagang kagandahan na nagkaroon ako ng pribilehiyong makilala at mahalín ay isang nakahihigit na nilalang. Iniwan niya ako ng ganoon kaganda at banayad na mga aral. Sa pagkakataong ito ay nakaramdam ako ng kapayapaan sa aking puso't isipan sa pag-alis niya.

Naniniwala na ako ngayon na mayroon siyang napakamahal na buhay at namuhay ito sa paraang pinili niya. Mapayapa siya nang umalis siya dahil, kahit papaano, alam niya kung saan siya pupunta. Nagpapatuloy siya at ganoon din ako, at okay siya, sa kabilang buhay. Tatakbo siya sa kanyang karera, hinamon ang kanyang taas, nagtagumpay sa kanyang mga lambak - at nananatili; maluwalhating malakas, tiwala, at napakaganda!

Sana lang ay ilipat ko ang kaalamang ito sa sarili kong buhay at malaman ito kapag kailangan ko ito
susunod.

Natagpuan ko ang larawang ito sa loob ng isang taon pagkatapos umalis ng BrambleBerry Rose. Alam mo sa pagbabasa nitong story na ito na nawalan ako ng ibang pusa . . . at nagulat ako sa sobrang pagkamiss ko sa kanya. Pa rin. Siya ay isang napakalaking bahagi ng aking puso.

Tulad ng sinabi ng Pooh Bear, *Minsan ang pinakamaliit na bagay ay kumukuha ng pinakamaraming puwang sa iyong puso.*

—AA Milne

19. Isang Bahagyang Listahan ng Mga Mapagkukunan na Nakatulong sa Akin na Magpagaling

Heaven is for Real: A Little Boy's Astouring Story of His Trip to Heaven and Back ni Todd Burpo Gusto ko kapag sinabi ng anak ng may-akda, si Colton Burpo, na maraming hayop sa Langit.

Layunin ng Isang Aso: Isang Nobela para sa mga Tao Ang Paglalakbay ng Aso ni W. Bruce Cameron

Within Heaven's Gates ni Rebecca Springer May narrated version sa YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> at mas mahabang bersyon sa: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBJyg> Kabilang sa iba pang nagbibigay-liwanag na mga kuwento, siya ay nagsasabi ng isang kahanga-hangang kuwento tungkol sa isang matamis na kuting.

Your Talking Cat, Paperback – Enero 1, 1991 ni Jack Richter

Isang Lokal na Grupo sa Pagbawi ng Kalungkutan; marami ang kaanib sa mga simbahan at ospital.

Nancy Windheart: Interspecies Awareness and Wisdom <https://nancywindheart.com/>

Ang Animal Rescue Site: Araw-araw na LIBRENG pag-click upang matulungan ang mga hayop <https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Humane Society of the United States

Maaaring gusto mong **mag-ambag sa isang organisasyon na tumutulong sa mga hayop**; Marami sila. Ang isang sinusuportahan ko ay: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

At, Humane Society International <https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

Journal ng mga Mensahe mula sa Aking Minamahal

Maaaring gusto mong simulan ang iyong journal sa pamamagitan ng paglalagay ng petsa, araw, at marahil ang oras na nakipag-ugnayan sa iyo ang iyong mahal sa buhay. Maaaring ito ay isang pakiramdam, isang bagay na iyong naririnig o nakikita, isang halimuyak, isang kanta sa isang pelikula o sa radyo. Maaaring ito ay isang nahanap na item. Maaaring ito ay isang hummingbird, isang butterfly, o kahit isang **Hawk**. Kailanman at anuman ang mangyari na sa tingin mo, alam, o pinaniniwalaan mo ay isang mapagmahal na mensahe mula sa iyong minamahal sa lba pang Gilid, hayop man sila o tao ... ito nga.

Tungkol sa May-akda

Minahal ko ang aking pusa, dalisay at simple, at nang mamatay siya ay nakilala ko ang isang kadiliman na hindi ko alam. Sa sa parehong oras, sa isip ko, nagsimula siyang makipag-usap sa akin. Naramdaman ko ang kanyang mga salita ng pagmamahal sa aking puso, at iniligtas nila ako.

Isinulat ko ang kanyang kwento upang matulungan ang aking sarili. Umaasa ako na ang kanyang mga salita ng pag-ibig ay makakatulong sa iyo, o isang taong kilala mo, na nawalan ng pag-ibig at nakatagpo ng parehong mapangwasak na kadiliman.

Bago namin nakilala ang BrambleBerry Rose, nagmamay-ari kami ni Christopher ng Custom Home Design and Build Company. Nagtayo kami ng mga award-winning na bahay at ni-remodel pa ang Skybox para sa may-ari — noong panahong iyon — ng San Diego Padres. Habang itinatayo ang mga bahay na ito para sa kanilang mga may-ari, nakatira kami sa tatlong estado, kabilang ang Hawai'i, sa kahabaan ng kanlurang bahagi ng bansa. Si Christopher ay isang henyong disenyo ng bahay at hardin. Bago sila ay karaniwan, siya ay nagdisenyo at nagtayo ng mga passive solar home. Kabilang sa iba pang mga makabagong hakbang, nagtayo rin siya ng isang napapanatiling bahay sa Big Sur, California, na gumamit ng pagkolekta ng tubig-ulan, solar power, at dinalisay na hangin sa loob, gayundin ang mga hindi nagbabantang hakbang para sa ligtas na pamumuhay kasama ang wildlife, at paggamit ng natural na agos ng hangin. para sa paglamig at sirkulasyon.

Habang bata pa si BrambleBerry Rose, itinatag namin ni Christopher ang 1Sun4All; isang website na nakatuon sa malinis na enerhiya at mga solusyon sa mga isyu sa klima na kinakaharap natin. Pinamahalaan ko ang website at na-edit ang lahat ng mga artikulo. Sumulat din ako para sa Cleantechnica.com, kung saan mahahanap mo pa rin ang marami sa aking mga kwento; ang ilan ay isinulat habang sinusundan namin ang paglipad ng Solar Impulse sa buong mundo gamit lamang ang solar power, at ang iba ay para sa US Department of Energy, Solar Decathlon. Tatlong beses akong na-publish sa **Scientific American**, isang beses noong lumilipad ang Solar Impulse sa Golden Gate Bridge sa San Francisco, at dalawang beses para sa malinis na enerhiya na infographics na ginawa ko. Kinilala rin ako ng US Department of Energy para sa aking trabaho sa Solar Decathlon.

Sa puso ko, isa akong artista; Nagpinta ako ng acrylics sa canvas. Mayroon akong ilang iba't ibang mga estilo, kabilang ang aking kasalukuyang hilig na abstract expressionism. Ang aking ginto at pilak na mga pagpipinta ng mga krus ay ipinakita sa panahon ng pagdarasal ng kandilang Taize sa lokal na Mission Basilica ng aming bayan. Nagligtas kami ni Christopher ng mga kuting at pusa, na karamihan ay nakatira sa amin. Sa paglipas ng mga taon, sama-sama naming minahal at namuhay kasama ang higit sa tatlumpong nailigtas na pusa. Ang BrambleBerry Rose ay isang mahalagang hiyas, at isa sa isang uri.

Nabasa ko na ang ibang mga wika ay nag-aalok ng mga pagpipilian para sa salitang pag-ibig ngunit, sa Ingles, mayroon lang tayong isa. Kaya't nagsusulat ako tungkol sa isang kilala ko: Itinaas ako nito, ginawa akong mas mabuting tao, at ipinakita sa akin ang isang Magical Universe na wala akong ibang access - at nang pisikal itong natapos, ibinagsak ako at dinurog.

Kinailangan kong matutong lumipad muli. Hinihiling iyon ng aking kaluluwa, at ang tanging paraan na magagawa ko ay ang yakapin ang pag-ibig na nakilala namin ni Brambles. Doon ko nalaman na siya at ako ay mas mahaba kaysa sa panahon; mas malakas kaysa sa gravity. Dahil nagmahal tayo, nahawakan natin ang walang hanggan.

Tayo ay.

At Magiging.

Magpakailanman.

